

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 29 / Aralık 1986 / 1.50.- DM

DÜŞMANDAN YENİ MEVZİLER KOPARARAK GELİŞEN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ 1986'YI BİR ZAFER YILI OLARAK KAPATIYOR

Ulusal kurtuluş mücadelemiz Kürdistan'ın dört bir yanında gelişerek sömürgeci-faşist Türk devletinden yeni mevziler koparmakta ve 1986 yılını bir zafer yılı olarak kapamaktadır. '86 yılı boyunca kesintisiz ve yoğun bir biçimde devam eden devrimci direniş eylemlerimiz düşmanın otoritesini önemli oranda sarsarak ulusal kurtuluşçu otoriteyi güçlendirmiştir.

Uğruna acılar çekilerek, paha biçilmez bedeller ödenerek büyük bir atılım ruhu ve cesaretle atılan bu sağlam adımlardan her biri Kürdistan halkının direniş tarihine armağan edilen birer onurlu sayfa olmuştur. Silahlı kurtuluş kuvvetlerimiz en zor koşullarda ve en umulmadık yerlerde faşist rejime ağır darbeler indirerek her biri birer kahramanlık örneği olan eylemleriyle halkımızın gönlünde yer etmiştir.

Düşmanın beyninde patlayan partizanlarımızın her mermisi, Kürdistan halkının intikam ateşiyle kor gibi yanan yüreğini serin bir yel gibi okşamış; köhnemiş sömürgeci-faşist rejimin kofluğunu ve çürümüşlüğünü gözler önüne sererek halkımızın kurtuluşa olan inancını pekiştirmiştir. Bu inanç ve bilinçle kitleler her geçen gün mücadeleye daha çok sahip çıkmakta ve silahlı direniş hareketine sunduğu maddi-manevi desteğini artırmaktadır.

1986 Bahar Atılımıyla, kuruluşunun 1. yıldönümünde ERNK bayrağı Kürdistan'da bir boydan bir boya dalgalandırılmış ve bütün yardakçıları ve uşaklarıyla birlikte faşist 12 Eylül rejimine tam bir bozgun yaşatılmıştır. Gücünü KAWA'nın ve MAZLUMLAR'ın direniş ateşinden alan '86 Bahar Taarruzu, artık hiçbir yöntemin ve hiçbir kuvvetin ulusal kurtuluş mücadelemizi durduramayacağı yakıcı gerçeğini düşmanın kafasına dank ettirmiştir. MAHSUMLAR'ın kanıyla daha da kızıllaşan ERNK bayrağı bir daha indirilmemek üzere Kürdistan gönderlerine çekilmiştir. Direniş Savaşçılarının görkemi kar-

Devamı 3. sayfada

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin Öncüsü PKK'nin III. Kongresi Yapıldı

Ulusal Direniş Savaşımızın şanlı önderi PKK'nin III. Kongresi, sıcak savaş ortamında uzun ve kapsamlı hazırlıklar sonucunda 25-30 Ekim 1986 tarihinde yapıldı.

Böylesi bir adımın kendisi için büyük bir darbe olacağını çok iyi bilen düşman, Kongre'ye yönelik zavallı çırpınışlar içerisine girerek doğacak güçlü sonuçları gölgelemeye çalıştıysa da, Kongre gerçekliği karşısında hüsrana uğramaktan kurtulamadı. Sömürgeci-faşist rejimin hiçbir zaman vazgeçemediği yalan ve karalama faaliyetlerini ayyuka çıkardığı ve bildiği ne kadar bayatlamış yöntem varsa hepsini gündeme koyduğu bir ortamda; zamanında ve başarıyla III. Kongresi'ni gerçekleştiren Partimiz, Kürdistan halkının

Devamı 6. sayfada

Belavoka Komîta Merkezî a PKK li ser Kongra PKK a III.

Rûpel 31'an de

Dersim'de Yaşananları İyi Kavrayalım ve Doğru Tutum İçine Girelim

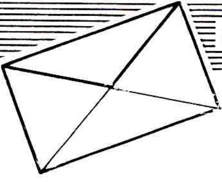
Yazısı 20. sayfada

Kuruluşunun 9. Yıldönümünde Binlerce Yurtsever, Öncü Gücümüz PKK'yi Coşku ile Selamladı

Kürdistan halkının öncü gücü PKK'nin resmen ilan edilişinin ardından 8 yıl geçti ve öncü gücümüz 9. mücadele yılına girdi. Yaşanan 8 yıllık yoğun mücadele tarihinde nice zorluklar çekildi, kan döküldü, şehit verildi, dağlarda, zindanlarda görkemli direnişler sergilendi. Sonuçta düşmana büyük darbeler indirildi. Halkımız ise bağımsızlık mücadelesinde önemli mevziler kazandı; varlığından önemli oranda habersiz olan dünya, Kürdistan halkının sesine kulak vermeye başladı. Halk öncü gücünü tanıdı ve etrafında kenetlenmeye başladı. Katedilen mesafe daha büyük görevler doğurdu. Öncü gücümüz tüm bir halkın siyasal birliğini yaratma, onu düşmana karşı her yönüyle silahlandırıp savaştırma göreviyle karşı karşı geldi. İşte böylesi bir görevin bilinci ve hazırlığı içerisinde 9. mücadele yılına girdi.

Bunu kutlamak amacıyla 20 Aralık 1986 tarihinde, Hannover'in Stadthalle salonunda 7'den 70'e kadar binlerce yurtseverin katıldığı **"Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"** gerçekleştirildi. Gece coşkun alkış ve slo-

Devamı 5. sayfada

Faşist Türk Ordusunun Durumunu Yansıtan Birkaç Örnek

Bu sene Kürdistan'a izine gittim, şahit olduğum ve duyduğum bazı olayları anlatmak istiyorum.

Türk ordusu, büyük bir çöküş ve yıkılmayla yüzyüzedir. Korkaklık çok yüksek boyutlara varmıştır. Faşist ordu çürümüş bazı yalanlara, iftiralara sarılmıştır. Kendi uşaklarını sık sık piyasaya sürmektedir. Bunların bir örneği Dersim alanında kahvelere, "Apocular kendi kendilerini vuruyor", "Apocular bölündü" gibi yazılı el afişleri asmıştır. Bu gösteriyor ki, Türk devleti eline yeni kozlar geçmemekte, yeni tedbirler tutmaktadır.

Pertek'in bir köyünde karakol etrafında tel örgü çekilmiş ve bu örgüye çanlar takılmış, gece yarısı kör bir eşeğin gidip çana takılmasıyla çan sesi çıkmış ve sömürgeci askerlere ölüm teri döktürmüş. Ölümün verdiği korkuyla eşeğin üzerine ateş açılmış, eşek parça parça olmuştur. Yine aynı karakola giden bir deli kızçocuğuna dur denmiş, ama çocuk durmamış bunun üzerine ateş açmak üzere ışıklandırmışlar ve deli kız olduğu farkedilince ateş açılmamıştır.

Bu örnekler faşist ordunun bunalımını ve ne kadar korkak bir yaşam içinde olduğu ortaya koymaktadır. Bunlar daha yalnızca bir köye ait olan şeyler. Bunun dışında büyük bunalımların yaşandığı, faşist ordunun kendisine seçtiği Kürdü Kürde kırdırtma politikası ters tepmekte ve bunalımlar yaratmaktadır. Burjuvazinin yayın organlarından da anlaşılacağı gibi "Köy Korucuları" sevmedikleri her insana tehditler savurur, vurur, bunun dışında silahını teslim eden çok sayıda insan vardır. Ayrıca düşmanın has uşağı olan unsurlar da değişik yerlerden mücadelenin Kürdistan'da yükselen sesiyle kitleler içinde büyük kıpırdanmalar olmuş denebilir.

15 Ağustos'tan sonra tayini Ankara'dan Hakkari'ye çıkan bir Kürdistanlı başçavuşun anlattıklarına kulak verelim: *"Ben 15 Ağustos eylemlerinden sonra Hakkari'ye geldim. Benim buraya gelme sebebim, tercümanlık yapmaktır. Sürekli tercümanlık yapıyordum. Köy korucularından bana ihbar geliyordu, ben de köy korucusunu önüme katarak dağa çıkıyordum. Dağda köy korucusuyla konuştum, bunların bizim için savaştığını söyledim. Kürtçe konuşuyordum. Köy korucusu dinlemedi. Bunun üzerine arkama dönerek askerlere, 'bu hain bizi pusuya düşürmek istiyor' dedim ve onu tekmelemeye başladım. Sen ihbara mı geleceksin diye döverek iki el havaya ateş açtım. Arkadaşlar nerdeyse bizi bilsinler diye."* Bu sözler sömürgecilerin nasıl kendilerine mezar kazdıklarını biraz ortaya koymaktadır. Buna benzer çokça olaylara rastlanmaktadır.

Yolculuk esnasında bir yurtsever, teskereci askerlerle konuşmuş, askerlerle yol arkadaşlığı yaparak samimiyetlik kurmuş, Hakkari'deki durumu ve Hakkari'deki "teröristlerin" devlete karşı koyduğu eylemleri sormuş, bunun üzerine askerler lafa başlamış ve şöyle demişler: *"Ben kanımın son damlasına kadar bunlara karşı savaşırım"*, diğeri ise, *"Sen nöbete yazılırken niye böyle söylemiyordun, nöbete yazılırken niye tir tir titriyordun?"* diye cevap vermiştir ve benim işittiğim kadarıyla bunlar asker öldürmek istemiyorlar dediğim zaman asker, *"Ondandır ya subay her gün elbiselerini birimize giydirmek istiyor. Çadır içinde mevzi kazarak içinde kalıyordu, biz ise çadır önünde kanal kazarak içinde kalıyorduk. Gece dünya devrilse bize sahip çıkan olmazdı, ama gündüz takviye güçler her zaman gelirdi"* diyerek nasıl sahipsiz kaldıklarını açıklamaktadır.

Hakkari yöresinde geceleri kesinlikle operasyonun olmadığı açık ortadadır. Gidip gelen yurtseverlerin hemen tümü çokça haber getirmiştir. Dersim alanında da tüm tahribatlara rağmen halkın, HRK güçleriyle son lokmasını da paylaşmak istediği bildirilmektedir. Dersim'de evli olan devrimcilerin aileleri boşanmaları için zorlanmaktadır. Bu dönemde Ovacık ilçesini 1 saatlik bir süre işgal eden HRK güçlerince bildiri okunmuş, halka hitaben konuşma yapılmıştır. Sömürgeci ordu çok yakında olmasına rağmen müdahale edememiştir. Eylemin kitle üzerinde büyük etkisi olmuştur. Eylem gündüz gerçekleşmiş ve eylemciler çekildikten sonra, sömürgeci ordu müdahale etmiştir. Alanda her kişi başına iki ya da üç asker ve polis düşmesine rağmen, kitleler içinde büyük gelişmenin olduğu açıkça ortadadır.

Faşist Türk devletinin işçişleri bakanı gerilla gruplarının oluştuğunu ve güçlendiğini söylerken, onun uzantısı olan "sol" güçler ise çok şeyi inkar etmektedirler. Onların inkarcılığı kendilerini tüm halk kitlelerinden koparmıştır. PKK'nin bugün halklaştığı, her gün daha açık görülmektedir. Böylesi aldatmacaların mücadelemizi engelleyemeyeceği açıktır. Ülkedeki mücadeleden uzak olduğumuz için her türlü propagandalar yapılmakta ve mücadelemiz çarpıtılmak istenmektedir. Ne faşist Türk devletine hizmet eden yayın organları, ne de sahte solculuk mücadelemizi engelleyemeyecek, tam tersine dünyanın neresinde olursak olalım mücadeleye destek verip onu beslemek zorundayız.

– Yaşasın Halkımızın Öncü Gücü PKK!
– Yaşasın Hêzên Rizgariya Kurdistan

Aachen'dan bir yurtsever

Bir Astsubayın Anlattıkları

Ben temmuz ayında Türkiye'ye izine gittim. 2 hafta İstanbul'da kaldım, ondan sonra Kürdistan'a gittim. 3 hafta Kürdistan'da kaldım. Kürdistan'dan İstanbul'a dönerken bir deniz astsubayıyla yolculuk yaptım.

Yolculuk yaptığım deniz astsubayı bana durmadan Kürdistan hakkında kısa kısa açıklamalar yapıyordu. Ben ona güvenmediğim için fazla konuşmak istemiyordum. Astsubay benimle konuştukça açılmaya başladı, sözlerini gittikçe PKK üzerine çevirdi ve ben de onu dinliyordum. Arasıra ben de konuşmaya katılıyordum. Astsubayın konuştukları oldukça ilginçti, sanki bir Serxwebun sempatizanı gibi geldi bana. Hiç çekinmeden onunla açık açık konuşmaya başladım. Şunları söylüyordu: *"PKK'nin Kürdistan'da verdiği silahlı mücadele yiğitçe bir mücadeledir. Ve şimdiye kadar verilen silahlı mücadelelerden en başarılı olanıdır. PKK'nin Eruh ve Şemdinli'deki silahlı eylemleri bizim üst düzeydeki komutanları oldukça sarstı. Bize bazen şöyle bir haber geliyor: 'PKK'nin eylem planını yakaladık, falan günlerde şu ve bu gibi eylemler olacak' ve o zaman bizim komutanlar tir tir titremeye başlıyor. Örneğin; Yunanistan'dan Türkiye'ye gelen bir gemi PKK adına araştırma yapmış ve gittikten sonra haber alınmış. Bir ara böyle bir haberin duyulması üzerine komutanlarımız büyük bir paniğe kapıldılar."*

Ben fazla konuşmaya istekli olmadığım halde astsubay sürekli anlatıyordu. PKK'nin Kürdistan'ın her bölgesinde mücadele verdiğini, bunun büyük bir başarı olduğunu söylüyordu. Ben kendisine sordum: *"Sizce PKK'nin herhangi bir yanlışı var mıdır?* Astsubay: *"Evet bence vardır. Eğer sen benim söylediklerimi PKK'li arkadaşlara iletirsen, ben yanlışını da sana söylerim"* ve şunları söyledi: *"Bence arkadaşların daha illegal çalışmaları gerekiyor. Eğer fazla gerilla ele geçirilmezse, eylem planları daha gizli tutulursa, generalleri daha fazla çıkmaza sürüklerler, şaşkına uğratırlar."* İsmini bana söylemeyen astsubay, *"Tüm PKK sempatizanlarına kucak dolusu selamlarımı iletirsen memnun olurum"* dedi. Ve ben de tüm KUKM taraftarlarına bu selamları iletiyorum.

Hollanda'dan
Bir Berxwedan Okuyucusu

Düşmandan Yeni Mevziler Kopararak Gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz 1986'yı Bir Zafer Yılı Olarak Kapatıyor

Baştarafı 1. sayfada

şısında faşist ordu sürülerinin "kahraman"lığı bir balon gibi sönüvermiş, "köy koruculuğu" adıyla binlercesi bir araya getirilen ajan-milis çeteler çil yavrusu gibi dağılmış ve büyük umutlar bağlanan "kontr-gerilla", "özel tim" vb. haydut grupları daha ilk adımda şaşkına dönmüşlerdir.

1986 yaz aylarında da sürdürülen bu eylemlilik sonbaharla birlikte yeni zirvelere tırmandırılmıştır. Faşist rejim, bildiği ya da devrimci direnişin hızını birazcık da olsa keseceğini umduğu ne kadar yöntem varsa tümünü uygulamasına rağmen hiçbir sonuç alamamış ve tam bir batağa saplanmıştır. 15 Ağustos'un II. yıldönümünde Uludere'de, halkımızın üzerinde terör estiren barbar ve azgın Türk ordusuna vurulan darbe ile içte ve dışta büyük kazanımlar elde edilirken, düşman da o ölçüde kayıplara uğratılmıştır. Bu eylemle KUKM, dünya kamuoyunun gündemine yoğun bir biçimde girerken, sömürgeci-faşist Türk devletinin mücadelemiz üzerinde yaratmış olduğu kuşku ve tecrit perdesi de yırtılmıştır. Öte yandan yıllardır kendisini çok güçlü ve kuvvetli olarak gösteren Türk burjuvazisinin bu sahtekarlığını da en açık bir şekilde ortaya çıkararak ne kadar kof ve çürümüş olunca yine bu eylem gözler önüne sermiştir. Eylemin ardından Kürdistan'ın köylerine ve sivil halka yönelik hava saldırısı ise, rejimin çirkin yüzünün teşhirinden ve dünya ilerici güçleri tarafından lanetlenmesinden başka sonuç vermemiştir. Uçak bombardımanı ile silahlı kurtuluş güçlerimize tek bir kayıp dahi verdirilememiş olması, en son silahını da kullanmak zorunda kalan ve fakat hiçbir sonuç alamayan düşmanın moralini sıfıra indirirken, halkımızın kurtuluşa olan umudu ve partizanlara olan güvenini kat kat artırmıştır.

Tüm Kürdistan sathında 1986'nın son aylarında yaşanan bu eylemlilik mücadelenin kitleselleşmesinde önemli bir etken olmuştur. Artık hiçbir çaba savaşın boyutlarını gizlemeye yetmemiştir. Emperyalizmin saldırı örgütü NATO'ya ait radar üslerine yönelik saldırılar, çeşitli ilçe merkezlerinin kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından işgal edilmesi, düşmana milyarlarca lira zarar verdiren ekonomik sabotaj eylemlerinin her biri, 1986 yılının bir zafer yılı olmasında önemli birer kilometre taşı olmuştur.

Bu süreç içerisinde düşmanı kahreden tarihi bir olay da, 25-30 Ekim tarihinde ve aktif savaş koşullarında gerçekleştirilen, ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü PKK'nin III. Kongresi olmuştur. Böylece düşmana ve işbirlikçilerine öldürücü bir darbe daha vurulurken kurtuluş savaşımızın daha büyük atılımlar yapabilmesinin de zemini güçlendirilmiştir.

Faşist Türk burjuvazisinin silahları bir bir geri teptirilirken, o, bu kez tarihi alçaklık örneklerine yenilerini ekleyerek yoğun bir yalan, karalama girişimini ve komploculuğu gündemleştirdi. Halkımıza yönelik tehdit, şantaj, yalan, iftira vb. yöntemlerle sömürgeciler, "balığı sudan ayırma" çabalarına hız verdiler. Gerillaya destek olduğu gerekçesiyle insanlarımız işkencelerden geçirildi, köyler boşaltıldı, evler yakılıp yıkıldı; öte yandan papaz politikalarıyla halkın gözü boyanmaya çalışıldı. Böylelikle düşman, halkın silahlı direnişe sunduğu desteği kesebileceğini umut etti.

Yine, dışta en zor dönemini yaşamakta olan kemalist-faşist rejim, çirkin suratını saklamak amacıyla, mücadelemize ve öncüsü PKK'ye yönelik komplocu yöntemlere başvurdu. PKK'nin "teröristliği" çığlıklarıyla kendi terörizmini gözardı edebileceğini sandı. Ne var ki, sonuçta tüm çirkinliğiyle açığa çıkarılan kendi suratı oldu; en çok güvendiği ve tarihinde 'başarıyla' uyguladığı komploculuk silahı da boşa çıkarılarak ters teptirildi. Ve halkımızın haklı mücadelesi dünya ilerici insanlığıyla bütünleşip kaynaştı.

Başlangıçtan beri sürdüregeldikleri, "bir avuçlar", "bitirdik", "tükettik" yalanlarına da yine en çarpıcı yanıt pratikte verildi. 15 Ağustos 1984'ten bu yana doğru bir rotada güçlü adımlarla ilerleyen ulusal kurtuluş hareketimiz sürekli ve sağlıklı bir gelişme arzederek Kürdistan'ın tüm alanlarına kök saldı. ERNK bayrağı altında toplanan kitlelerin sayısı milyonları aştı. Halkımızın, öncüsüne olan sarsılmaz inancı pekişti. Tüm bu gelişmeler sonucunda, kurtuluşun ilk habercileri olan silahlı propaganda birimleri büyüyerek güçlü ve kalabalık birlikler haline geldi. 1986 yılının sonlarına gelindiğinde artık Kürdistan dağlarında gerilla birliklerinin dolaştığını düşmanın en yetkili ağızları bile itiraf etmek zorunda kalmıştır. Güneş gibi parlayan bu gerçekleri sömürgeci-faşist Türk devleti nasıl gizleyebilir? Güneş balçıkla sıvanabilir mi?

İşte düşmanın "bitirdim" dediği, halkımızın kurtuluşunun garantisi, şanlı önderi PKK. III. Kongre gerçekliği ile düşmanı kahretti. ERNK, milyonları kapsayan güçlü bir kitle temeline oturdu. Ve Kürdistan Kurtuluş Birlikleri (HRK), Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK) olarak devleşti. Kemalist-faşist rejimin dünyasını karartan bu gerçeklerin her biri halkımızın yarınlarını aydınlatan birer güneş gibi ortadadır.

1986 yılı başında HRK birliklerinin namlularından alev alev fışkıran ve düşmana kan kusturan devrimci intikam eylemlerimiz, 1986'nın sonlarında halk ordumuz ARGK'nin daha güçlü namlularında daha da yetkinleşerek sömürgeciliğin beynini her gün, her saat dövmeye devam etmektedir. Son dönemlerde gerçekleştirilen ve haber alabildiğimiz eylemlerden bazıları şunlardır:

Şemdinliye bağlı Herki-Bedav köyünde düşman tarafından silahlandırılan çetelerden biri ölümle cezalandırılmış, biri yaralanmış, 7 çete de kurtuluş birliklerimiz tarafından silahsızlandırılmıştır.

28 Eylül 1986 tarihinde Çukurca'nın Erbiş köyü muhtarı Yusuf Demir köy karakoluna yakın mesafedeki evinden bir HRK birliği tarafından alınarak götürülmüştür. Kendi köyü başta olmak üzere alanda çeteciliği örgütlemeye çalışan bu iflah olmaz ajanın ölümle cezalandırılması yöre halkı tarafından büyük bir sevinçle karşılanmıştır.

30 Eylül 1986 günü, Şemdinli'nin Besosun (Ortadirek) köyü civarında düşmana ait üç askeri araç kurtuluş kuvvetlerimizin pususuna düşmüş, eylemde 1 astsubay, 4 asker ve 1 çete öldürülmüş, 10'un üzerinde asker de yaralanmıştır. HRK birliğinin hiçbir kayıp vermeden geri çekilmesi üzerine çılgına dönen düşman, helikopterlerle çevreyi tarayıp bombalayarak acizliğini bir kere daha ortaya koymuştur.

20 Ekim 1986 günü, Adıyaman ve Siirt'te gerçekleştirilen iki ayrı eylemde 2 hain ölümle cezalandırılmıştır.

1 Eylül 1986 günü Kiğı'nın Seter köyü civarında devrimci kurtuluş güçlerimizle sömürgecilerin operasyon birlikleri arasında gece saatlerinde çatışma çıkmış, olay gizli tutulduğundan sömürgecilerin kayıpları konu-

sunda bilgi alınamamıştır. Aynı alanda başka bir çatışmada da birliklerimiz hiç kayıp vermeden bir kontr-gerilla timini de hezimete uğratmış, düşman bu acizlikle şehit yoldaşlarımızdan Şükrü SEVER'in babası yurtsever M. Ali SEVER'i katlederek olayı devrimci güçlere maletmek istemiştir.

21 Ağustos 1986 günü, Şemdinli'nin Kepenek, Xiznê ve Şagırta köylerine baskın düzenleyen kurtuluş kuvvetlerimiz, düşmandan silah alan köy korucularını silahsızlandırmıştır. Toplam üç köyde 3 adet G-3 piyade tüfeği, bunlara ait 8 adet şarjör ve bol sayıda mermi, 1 adet bruno marka silah ve 1 tabanca kamulaştırılmıştır.

25 Ağustos 1986 günü, Şemdinli'nin Navrıza köyüne giren HRK'ye bağlı kurtuluş birliği, Navrızalı bir ihbarcıyı düşmana hizmet etmemesi konusunda uyararak 250 bin lira para cezasına çarptırmışlardır.

26 Ağustos 1986 günü, kurtuluş güçlerimiz Şemdinli'nin Begırde köyünde bir ihbarcının evine silahlı baskın düzenlemiştir. İhbarcının evde bulunmaması üzerine yakınlarından iki şahıs rehin alınmış, kendilerine ait 1 adet çift namlulu av tüfeğine el konulmuş ve onlara yapılan eğitici konuşmalardan sonra serbest bırakılmışlardır.

27 Ağustos 1986 tarihinde, Şimdinli'ye bağlı Evliya köyüne silahsızlandırma amacıyla bir baskın düzenleyen kurtuluş birliği, düşmandan silah alan şahısların köyde bulunmaması üzerine köy halkına yönelik propaganda konuşmaları yapmıştır. Ayrıca silah alan şahısların yakınlarından 3 kişi rehin alınmış daha sonra serbest bırakılmışlardır.

21 Temmuz 1986'da Çukurca'nın Erbiş köyünden teslim alınan 3 çete, (Mercan, Osman ve Behçet Deniz) HRK güçlerinin öne sürdüğü şartları kabul edince serbest bırakılmışlardır. Buna göre: ceza olarak 3 piyade tüfeği karşılığında 1.200.000 TL HRK güçlerine ödenmesi, köyde bulunan devlete ait silahların geri verilmesi, köydeki düşman karakolunda nöbet tutulmaması vb. şartları kabul eden çeteler serbest bırakılmışlardır.

Van'da kurtuluş güçlerimiz NATO'ya ait bir radar üssü'ne saldırı düzenlemiş, radar tahrip edilmiştir.

Eylül ayının ilk günlerinde Mazgirt ilçesine bağlı Alaçınar köyüne bir baskın düzenleyen HRK birliği, ajan Ali Temiz'i ölümle cezalandırmıştır.

22 Eylül 1986'da Karakoçan-Okçular mevkiinde karayollarına ait bir araç kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından tahrip edilmiştir.

Eylül ayı sonlarında Şemdinli'nin kırsal kesimlerinde bir grup çete kurtuluş birliklerimiz tarafından pusuya düşürülerek 1 çete öldürülmüş, 1'i de ağır yaralanmıştır.

Ağustos ayının son günlerinde Nusaybin'e bağlı Deyreceme köyünde 6 köy korucusunun silah ve mermilerine el konulmuştur.

Aynı günlerde Mardin-Ömerli'de sömürgeci kolluk kuvvetleriyle kurtuluş güçlerimiz arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürülmüştür. HRK'ye bağlı birliğimiz kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

Nusaybin'e bağlı Tinatê köyü civarında HRK'ye bağlı bir birliğimiz ile kontr-gerilla timi arasında çatışma çıkmıştır. Düşmanın 'özel tim'ine 2 ölü ve birçok yaralı verdirerek bozguna uğratan kurtuluş birliğimiz kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

23 Ekim 1986 günü, Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde devletin resmi bir binasına baskın düzenlenmiş, bina büyük hasara uğratılmıştır.

28 Ekim 1986 gecesi Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Doğrular köyü bir HRK birliğimiz tarafından basılmıştır. Köy korucusu Ahmet Olcay adlı hainin evine düzenlenen saldırıda, yakını Aziz Olcay ağır yralanmıştır.

30 Ekim 1986 günü, Bingöl'ün Genç ilçesinde, düşmana ihbarcılık yapan, bir arkadaşımızın yakalanmasına neden olan, bunun karşılığında düşman tarafından silahlandırılan ve maden ocağında işe alınarak mükafatlandırılan hain ajan ... kurtuluş kuvvetlerimizin maden ocaklarına düzenlediği baskın sonucu kaçırılmış, sömürgecilere ait 5 araç da tahrip edilmiştir.

29 Ekim 1986 tarihinde Elazığ'ın Maden ilçesi yakınlarındaki Guleman Şark Kromları Şantiyesine bir baskın düzenlenmiştir. Şantiye bekçilerini etkisizleştirerek silahlarına el koyan kurtuluş kuvvetlerimiz, tonlarca patlayıcının bulunduğu dinamit deposunu da tamamen boşaltmıştır.

24 Eylül 1986 günü, Kızıltepe merkezinde bulunan bazı devlet binalarına yönelik bir saldırı gerçekleştirilmiş, binalarda büyük hasar meydana getirilmiştir.

27 Eylül 1986'de Bitlis-Kayalıbağ köyünde kurtuluş güçlerimiz ile köy korucuları arasında çıkan çatışmada 1 milis çete ağır yaralanmıştır.

23 Ekim 1986 günü, Araban-Ziyaret köyü yakınlarında Türk-Irak petrol boru hattını tahrip eden kurtuluş kuvvetlerimiz, düşmanı büyük maddi zarara uğratmıştır.

24 Ekim 1986'da Silopi'de petrol boru hattına yönelik sabotaj eylemi gerçekleştirilmiştir. Eylemin büyük zarara yol açtığı bildirilmektedir.

Mardin'in Cizre ilçesinde devrimci kurtuluş güçlerimizce biri yüzbaşı olmak üzere üç subay öldürülmüştür.

8 Kasım 1986 tarihinde Mardin'in Gercüş ilçesi HRK birlikleri tarafından işgal edilmiştir. Yaygın bir biçimde propaganda konuşmaları yapılarak bildiriler dağıtılmıştır. İlçe merkezinde bulunan polis ve jandarma karakollarına yönelik saldırılarda karakol binaları büyük hasar görürken, çok sayıda asker ve polisin yaralandığı bildirilmektedir. Eylem halk içerisinde büyük bir coşku ve sevinçle karşılanırken düşman ise tam anlamıyla şaşkına çevrilmiştir.

Bir Yurtsever İşkence Sonucu Yaşamını Yitirdi

Ali AYDEMİR, Kürdistanlı bir yurtsever köylüydü. Karlıova'nın Licik (Kaynarpınar) köyünde doğan Ali AYDEMİR 34 yaşında ve 1977'de Karakoçan'a yerleşmişti.

Ali AYDEMİR, ülkesine sevgisi, bağlılığı ve dolayısıyla güçlü yurtsever özellikleriyle tanınıyordu çevresinde. Özellikle 1980'ler sonrası dönemde, PKK önder kadrolarından Mehmet GÜLER (Sinan)'in de içinde yer aldığı grup başta olmak üzere, bölgede faaliyet yürüten tüm PKK'li savaşçılarla da ilişki kurdu; devrimcilere kuryelik etme, onları barındırma vb. birçok yönlü aktif yardımlarda bulunuyordu.

1985'in Nisan ayında Karakoçan'da, PKK savaşçılarının bir sömürgeci karakolu bombalama eylemi sonrasında, bölgede yoğun askeri operasyonlara girişen sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından şüphe üzerine yakalananlar arasında yurtsever Ali AYDEMİR de vardı ve Elazığ cezaevinde işkenceye alındı. Sömürgecilerin tüm çabalarına rağmen, devrimciler hakkında hiçbir bilgi vermeyen Ali AYDEMİR, yoğun işkencelere maruz kalarak iç rahatsızlıklar geçirdi. Daha sonra sömürgeciler, yurtsever Ali AYDEMİR'den istedikleri bilgiyi alamayınca tahliyesine karar verdiler.

Tahliye olduktan sonra Malatya'ya mecburi iskana tabi tutulur. Ali AYDEMİR, maruz kaldığı işkenceler sonucu yakalandığı hastalığı daha da ağırlaşarak tesirini devam ettirir. Ve çok geçmeden, yurtsever Ali AYDEMİR 12 Kasım 1986 tarihinde yaşamını yitirir.

Ali AYDEMİR de, halk savaşımızda yaşayacaktır.

KURULUŞUNUN 9. YILDÖNÜMÜNDE BİNLERCE YURTSEVER ÖNCÜ GÜCÜMÜZ PKK'Yİ COŞKU İLE SELAMLADI

Baştarafı 1. sayfada

ganlar içerisinde üç dilden yapılan açılış konuşmasıyla başladı. *"Kürdün ölüm fermanını yırttın sen/Tutunacak dalımızsın sen bizim/Tüm cihana "Kürt ölmedi" dedirten/Gür sesimiz dilimizsin sen bizim"* dizeleriyle başlayan **"PKK İçin"** adlı şiirin okunmasından sonra yaklaşık 100 kişiden oluşan koro grubu devrimci marşlar sundu.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın geceye olan mesajı videodan gösterildi. Binlerce yurtseverin **"Bijî PKK"**, **"Bijî Serok APO"** sloganlarıyla selamlanan Ulusal Önder, mesajında kısaca öncü gücümüzün geliştirdiği mücadele sonucunda kazanılan mevzilere ve bundan sonra Partiyi ve halkımızı bekleyen görevlere değinerek, PKK'nin III. Kongresi'ni güçlü bir şekilde gerçekleştirdiğini Kürdistan halkına müjdeledi. Ulusal Önder mesajını şöyle bitirdi:

"Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz, önümüzdeki 1987-88 yıllarında bize büyük gelişmeler vaadediyor. Hazırlığımız iyi, cesaret ve fedakarlığımız iyi, hiçbir dönem böyle güçlü değildik. Yine de bu yeni bir başlangıçtır. Bu yeni adımı hep birlikte güçlü bir yaşama çevirelim. Kürdistan bağımızlık ve özgürlük ağacına hep birlikte su verelim. Bu yıldönümünde tüm halkımız, dostunu, mücadelesini, Partisini tanımalı ve tüm gücüyle elinden geleni yerine getirmelidir."

Gecenin anlam ve önemini belirten siyasi konuşmada ise, yaşanan 8 yıllık mücadele tarihine değinilerek, yakın geçmişte başarıyla gerçekleştirilen PKK III. Kongresi'nde alınan kararlara değinildi. Kongrede silahlı direniş mücadelesinin daha da geliştirilmesine ilişkin alınan kararı açıklayan konuşmacı arkadaş, daha önce HRK biçiminde örgütlenen silahlı kuvvetlerimizin bunu temel alarak ordulaşmaya doğru gideceğini, Kongre'nin "Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu)'nın" örgütlendirilmesine ilişkin karar aldığını belirtti. Yapılan konuşma birçok defa kesilerek coşkun alkışlarla PKK III. Kongresi selamlandı.

Yüzlerce kişiden oluşan folklor ekiplerinin ve ozan arkadaşların değişik aralıklarla programa katılmaları kitleleri daha da coşturdu.

Gecede oynanan tiyatro oyununda ise, Hakkari yöresinde devlet ile işbirliği içerisinde olup çetecilikte yörede öncü rol oynayan Zeydan aşiretinin durumu; 1985 tarihinde bir hainin iki PKK partizanını alçakça katletmesi olayı öz olarak dile getiriliyor, daha önce Zeydan aşiretinin de dayatması sonucu devletten silah alan köy korucularının yörede geliştirilen devrimci mücadelenin etkisiyle silahları devlete tekrar teslim ettiklerini, köy koruculuğunu yapmak istemediklerini dile getiriyordu.

Beğeniyle izlenen tiyatronun yanısıra, Ortadoğu'da PKK'nin 9. kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla düzenlenen gecede oynanan pandomim videodan gösterildi. Pandomimde yüzyıllardır halkımızın her türlü değerini gaspeden, ayaklar altına alan faşist-sömürgeci Türk devletinin barbarlığı ve gerçekleştirdiği katliamlar sahneleniyor, halkımızın acılı yaşamının tek sorumlusu olan faşist sömürgeciliğin gerçek yüzü tekrar halk kitlelerine gösteriliyordu.

Yaklaşık üç aydan beri Avrupa'nın değişik ülkelerinde sürdürülen Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni maddi olarak destekleme kampanyasında 2 milyon mark civarında bağış toplandığı, ancak kampanyanın sonuçlanmadığı ve ay sonuna kadar devam edeceği belirtildi.

Faşist cezaevlerinde yaklaşık 6 yıl kalan bir arkadaşın cezaevi yaşamından bazı anılar anlatması ise kitleler tarafından **"Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Cunta"** sloganıyla karşılandı.

Kutlanan **"Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"**'ne birçok örgüt, kurum ve kişi kutlama mesajlarını göndererek bundan sonraki mücadelesinde öncü gücümüz PKK'ye başarı dileklerinde bulundu. Bunlardan **SVP-Avrupa Temsilciliği** adına gönderilen mesajda, *"Kürdistan halkının hayatında önemli bir dönüm noktası olan Partiya Karekerên Kurdistan (PKK)'nın kuruluşu bizler için de sevinç kaynağı olmuştur..."* denildi. **THKP-C (Acilciler)-Avrupa Komitesi** adına gönderilen mesajda ise, *"... Kuruluş geceniz vesilesiyle bir kez daha vurgularız ki; Kürt ulusu ve onun örgütlü gücü PKK, yürüttüğü savaşta yalnız değildir. Örgüt olarak Kürt ulusuna da, PKK'ya da yönelik saldırılara karşı bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de aktif olarak yer almaktan hiç kimse bizi alıkoyamayacaktır"* denilerek, şöyle devam edildi: *"9. kuruluş yıldönümünüzü mücadeleci, dayanışmacı, selamlarımızla kutluyor, kurtuluşa kadar yürüteceğinizden kuşku duymadığımız savaşınızda başarılar diliyoruz"* denildi. **Avrupa'da Dev-Genç** adına gönderilen mesajda da şöyle denildi: *"Dostlar, Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin 9. kuruluş yıldönümü dolayısıyla düzenlemiş olduğunuz gecenizi en iyi dileklerimizle kutlarız... Bilindiği gibi, askeri-faşist cuntanın gerek Türk ve Kürt halklarına, gerekse tüm azınlık milliyetlere yönelik saldırılarının yoğunlaştığı bir sırada, Kürdistan'da silahlı direniş bayrağını açarak iki seneyi aşkın bir süredir silahlı direniş olgusunu yaşatan, partiniz PKK'nin kumandası altında savaşan silahlı direniş güçlerinizi coşkuyla selamlarız..."* denilerek, yeni mücadele yılında öncü gücümüz PKK'ye başarılar dileğinde bulunuldu.

Devamı 26. sayfada

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZİN ÖNCÜSÜ PKK'NİN III. KONGRESİ YAPILDI

Baştarafı 1. sayfada

güvenine layık olduğunu ve kendisine bağlanan umutları boşa çıkarmayacağını en somut bir şekilde kanıtlamıştır.

Ortaya çıktığı ilk günden bu yana geçen sekiz yılı aşkın bir süreden beri elde silah sömürgeci-faşist rejimi çıkmaza sürükleyen partimiz PKK, III. Kongre gerçekliğiyle düşmanın güçsüzlüğü ve kofluğu karşısında, gücünü ve yenilmezliğini bir kere daha gözler önüne sermiştir. Uzun hazırlıkların ardından mücadelenin her alandaki bütün sorunlarını derinliğine tartışarak güçlü kararlar çıkaran Kongre, bu niteliğiyle devrimci direniş savaşımıza büyük atılımlar yaptıracağını ve yeni zaferler kazandıracağını da müjdelemektedir. Düşmanın "bittiler", "dağıldılar" dediği bir dönemde böyle bir toplantıyı gerçekleştiren KUKM'nin öncüsü partimiz PKK; dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'ın günümüz koşullarındaki durumunu değerlendirmenin yanısıra kendi geçmiş pratiğini ve dört yıllık faaliyetlerini de devrimci eleştiri süzgecinden geçirerek, halkımızın aydınlık geleceği için atılması gereken adımları belirleyen karar birliğine varmıştır. Bunun için Partinin silahlı direniş çizgisi temelinde Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusunun örgütlendirilmesi çalışmalarının esas alınacağı belirlenmiştir.

Günümüz koşullarının, Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşının ve halk ordusunun geliştirilmesi açısından son derece elverişli özelliklere sahip olduğunu belirleyen Kongre, geçmişte Parti taktiklerinin sınırlı bir uygulamasının bile bu anlamda önemli gelişmeler ortaya çıkarabildiğini vurgulamıştır. Bu gelişmeler sonucunda, emperyalizm tarafından dünyadaki benzerlerine örnek gösterilen 12 Eylül faşist rejimi dağılma ve parçalanma sürecine girmiştir. Öte yandan halkımız üzerinde yoğunlaştırılan sömürü politikası, yoksulluk, işsizlik ve açlığın boyutlarını had safhaya çıkarmış, yaşamı çekilmez hale getirilen kitleler çareyi bu faşist düzene karşı direnişte görür olmuştur. Parti ve Cephe örgütlenmesinin yolunu açan, düşmanın otoritesini büyük oranda sarsarak kitleleri mücadeleye çeken silahlı savaşım, Halk Ordusunun örgütlendirilmesi için olumlu bir zemin yaratmıştır. Partimiz III. Kongresi'nde, bu olumlu zemin üzerinde gerilla savaşının geliştirilmesi ve gerilla ordusunun örgütlendirilmesi öngörülmüştür.

Yine, gündemdeki en temel çalışmalarından biri de örgütsel kuruluşu ilan edilen ERNK içinde geniş kitlelerin örgütlendirilmesi ve birleştirilmesi çalışmaları olduğu belirlenmiştir. Geçen dönem çalışmalarında yaratılan geniş kitle sempatisinin tutucu ve tasfiyeci anlayışlar nedeniyle örgütlülüğe kavuşturulamadığını vurgulayan Kongre, bunda sol-sekter, tutucu ve kuyrukçu, sınıf bakış açısından yoksunluk ve üç stratejik alanda (dağ, ova, kent) birlikte çalışmayı esas almayan dar anlayışların etken olduğunu belirlemiştir. Partinin devrimci kitle çizgisinin doğru ve tam uygulanması gereğine parmak basan Kongre, kitlelerin içerisinde bulunduğu kötü yaşam koşullarını da dikkate alarak, özgün bir yaklaşımla aşiretsel, kabilesel, dinsel ve mezhepsel etnik grupların sabırlı bir çabayla eğitilip örgütlendirilmesi çalışmalarını önümüzdeki dönemin temel çalışmalarından biri olarak tespit etmiştir.

Ulusal kurtuluş cephemiz ERNK'nin en geniş halk kitlelerini kucaklaması için köylü, gençlik, kadın, esnaf, memur, tutuklu vb. çeşitli halk kesimlerinin kitlesel örgütlerinin yaratılması gereği üzerinde durulmuştur. Ayrıca Türkiye'nin çeşitli metropol kentlerine taşınmış bulunan Kürdistanlı emekçileri Cephe faaliyeti içerisine çekme, örgütleme ve o alanlarda Türkiye halkı ve işçi sınıfıyla devrimci ittifakı geliştirme gereği vurgulanmıştır. Benzeri biçimlerde dünyanın çeşitli ülkelerinde mevcut olan geniş Kürdistanlı halk kitlelerini de, yürütülmekte olan çalışmaları daha çok geliştirerek ERNK'ye bağlı yurtsever birlikler içerisinde örgütlülüğe kavuşturma ve böylece mücadeleye aktif katılımını sağlama gereği üzerinde durulmuştur.

Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütleme çalışmalarının bir parçası olarak ittifaklar sorununu da ele alan Kongre, bu alanda yapılan çalışmaların daha da geliştirilmesini ve önümüzdeki dönemde ulusal kurtuluş stratejisi doğrultusunda çeşitli güçlerle ilişki ve ittifakların ilerletilmesi gerektiğini belirlemiştir. Başta Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleri olmak üzere, Kürdistan'ın diğer parçalarında ulusal kurtuluş mücadelesine hizmet eden güçler, Ortadoğu'daki anti-emperyalist yönetimler ve ulusal kurtuluş hareketleri ile sosyalist ülkelerle ilişki ve ittifakların geliştirilmesi karar altına alınmıştır.

Sonuç olarak, Parti III. Kongresi, ulusal kurtuluş savaşının tüm sorunları üzerinde kapsamlı tartışmalar yürüterek, bu tartışmalar ışığında geleceğe ilişkin güçlü kararlar almıştır. Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde tarihi bir dönüm noktasını teşkil eden PKK III. Kongresi, sömürgeci-faşist rejime vurulan ölümcül bir darbe olurken, dünya ilerici insanlığı için önemli bir kazanım, Partimiz ve halkımız için de büyük bir zafer olmuştur.

Ajan-Milis Çetesinin Örgütlenmesine Müsaade Etmeyelim!

YURTSEVER BÖLGE HALKI!

Halkımızın, Kürt halkının bağımsız ve özgür geleceğini yaratmak amacıyla Partimiz (Partiya Karkerên Kurdistan) önderliğinde geliştirilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, faşist Türk sömürgeciliğine zor günler yaşatmaktadır. Yıllardır Kürdistan'da egemen bir ulus ve devlet olarak hareket eden Türk sömürgeciliği, geçmiş dönemlerde halkımız üzerinde uyguladığı zulüm, zorbalık, katliam ve soykırım politikasını, mücadelemizin geliştiği bugünkü ortamda şiddetini daha da artırarak uygulamaktadır.

Yükselen devrimci kavgamız karşısında sınırsız bir korku ve şaşkınlık içerisine düşen zalim Türk sömürgeciliği, geliştirdiği operasyon, tutuklama, baskı, işkence ve katliam uygulamalarıyla halkımızın her geçen gün gelişen ve güçlenen birlik ve mücadelesini engelleyemeyeceğini, bu mücadeleyle başa çıkamayacağını anlamıştır. Bu nedenle, yeni yol ve yöntemler bulmaya ve uygulamaya çalışmaktadır. Faşist TC devleti Kürdistan'da içine düştüğü ölüm kuyusundan kurtulma çarelerinden biri olarak "köy koruculuğu"nu görmekte ve bu ad altında ajan-milis çetesini örgütlemeye çalışmaktadır.

Ulusal kurtuluş savaşımızın geliştiği bugünkü ortamda, TC'nin geliştirmeye ve örgütlemeye çalıştığı "köy koruculuğu" nedir ve bununla ne amaçlanmaktadır? Bunun cevabı son derece açıktır ve geçmişinden biraz haberdar olan her Kürt insanı bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir. Bugün "köy koruculuğu" adı altında piyasaya sürülen siyaset, geçmiş dönemlerde Abdülhamitlerin ve Atatürklerin Kürt halkı üzerinde uyguladıkları "Kürdü Kürde kırdırtma" politikasından başka bir şey değildir. Geçmişteki Kürt direnme hareketlerine karşı yugulanan bu politika bugün de gelişen mücadelemize karşı çıkarılarak, halkımız içerisinde ajan-milis yapı örgütlendirilmek ve halk birbirine düşürülmek istenmektedir. Faşist Türk devleti bu politikayla halkımızı kendi kendisine düşman ettirerek gelişen birlik ve mücadelesini engellemek ve dağıtmak istemektedir. Kürdistan'ın hemen her köyünde oluşturulmaya çalışılan "köy koruculuğu" bunun içindir. Bu amaçla insanlarımız korkutularak, para karşılığında satın alınarak silahlandırılmak ve bir hain olarak halkımızın ve mücadelemezin karşısına dikilmek istenmektedir.

Açıktır ki, bu politika halkımızın gelişen birlik ve mücadelesini engellemeyi, halkımızla devrimci öncülerini karşı karşıya getirmeyi amaçlamaktadır. Bu nedenle son derece tehlikeli ve zararlı bir politikadır. Bu kadar zararlı ve tehlikeli olan düşmanca bir politikanın haklı ve kabul edilir hiçbir yanı yoktur ve olamaz da. Halkımız bu durumu iyi görmeli ve ona göre hareket etmelidir.

YURTSEVER KÖYLÜLER, EMEKÇİLER

Tarih boyunca halkımız üzerinde uygulanan ve yakın geçmişte Abdülhamit ve Atatürk tarafından geliştirilen soykırım ve ulusal imha siyesetinin bir parçası olan "Kürdü Kürde kırdırtma" politikası, bugün de faşist K. Evren cuntası tarafından, halkımızın gelişen ulusal birlik ve mücadelesine karşı uygulanmakta ve adına da 'köy koruculuğu" denilmektedir.

Geçmişte halk olarak acısını çok çektiğimiz bu politikanın yeniden aramıza sokulmasına, halkımızın, insanlarımızın birbirlerini öldürmesine müsaade edilmemelidir. Düşmanın uzattığı üç-beş kuruş para karşılığında silah alınmamalı, "köy koruculuğu" kabul edilmemelidir! Kalbi Kürtlük ve Kürdistan sevgisiyle dolu, yürekleri bunun için çarpan hiçbir yurtsever Kürt köylüsü ve emekçisi bunu kabul etmez ve etmemelidir!

YURTSEVER, İLERİCİ, DEVRİMCİ, AYDINLAR, GENÇLER!

Görülmektedir ki faşist Türk sömürgeciliği, tüm Kürdistan halkına olduğu gibi sana da özgür ve mutlu bir gelecek vaadeden ve her geçen gün gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmak için tüm imkanlarını seferber etmekte ve her türlü çılgınca yol ve yönteme başvurmaktadır. Bugün uygulamaya koyduğu "köy koruculuğu" da, faşist Türk cuntasının halkımızın birlik ve mücadelesini engelleme çabalarının bir halkasını oluşturmaktadır. Halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesinde, Kürdistanlı yurtsever, devrimci aydınlara da büyük sorumluluklar ve görevler düşmektedir. İşte bu nedenle, her konuda olduğu gibi, bu konuda da yurtsever, devrimci aydın ve genç olmanın sorumluluk ve bilinciyle hareket etmeniz ve üzerinize düşeni yapmanız gerekmektedir. Cehaletten dolayı düşmanın bu politikasına alet olanları uyarın, onları ikna edin ve caydırın!

"KÖY KORUCULARI" VE BENZERLERİNE!

Faşist Türk devletinin uzattığı üç-beş kuruş para karşılığında kabul ettiğiniz "köy koruculuğu", halkımıza ve gelişen mücadelemize karşı düşmanla işbirliği yapmaktır, ajanlıktır. Geçmiş dönemlerde Türk devletinin silahlandırarak halkımızın üzerine saldırttığı ajan-milisler, insanlarımızı kurşunladılar, halkımızın malını talan ettiler, namusa tecavüz ettiler. Aynı görevi bugün sizler kabul ederek halkımıza ve mücadelemize karşı suç işliyorsunuz. İçerisine girmiş olduğunuz bu düşmanca tutuma karşı halkımızın tahammülü kalmamıştır. "Köy koruculuğu" kabul edilmemeli, silahlar alınmamalıdır! Yazılmış olanlar hemen istifa etmeli, silahlar geri verilmelidir! Aksi durumda, bu görevde olanlar silahlı kurtuluş güçlerimiz tarafından şiddetle cezalandırılacaklardır!

Düşmanın oyunlarını boşa çıkarmak, halkımızın cephe birliğini ve dayanışmasını geliştirmek, ulusal kurtuluş savaşımızı daha da geliştirip güçlendirmek için tüm yurtseverler görev başına!

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Ajan-Milis Çetesi!
– Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşımız!
– Yaşasın Halkımızın Ulusal Kurtuluş Birliği ERNK!

ERNK
Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan
Diyarbakır Bölge Komitesi
Ağustos 1986

EMEKÇİLERİN

DİLİNDEN

"Çocuklarımızı Birer Apocu Olarak Yetiştirelim"

Ben bu sene yıllık iznimi geçirmek için, Siirt'in Batman kazasına gittim. İzin anılarımı KUKM açısında değerlendirmeye tabi tutarak Berxwedan aracılığı ile yurtsever emekçilere duyurmak istiyorum.

Ben ülkeye gidince ilk gözüme çarpan şey köy ve nahiye karakolları etrafında çok geniş güvenlik önlemlerinin alındığını görmem oldu. Türk hükümeti karakolun etrafına dikenli teller çekmiş, tellerin arkasına kum torbaları yerleştirmiş, mevziler kazmış ve her an saldırı bekler bir biçimde konumlanarak bir savaş hali yaşıyor. Karakoldaki asker sayısı 5-6 katına çıkarılmış, karakol çevresi M-G-3 makinalı tüfekler ile korunuyor. Gece dışarı çıkmak, hareket etmek yasak, gece nöbetçi değiştirilmiyor. Akşam nöbeti devralan asker sabaha kadar nöbet tutmak zorunda bırakılıyor. Köylüler, askerlerin nöbet değişimi esnasında cezalandırıldığını gördükleri için devrimcilerden korkan karakol komutanı, nöbetçi değişilmemesi kararını çıkardığını söylüyorlar. Karakolun çevresi dev projektörler ile aydınlatılıyor. Askeri arabalar da gece gezmiyor, akşam söktüğünde en yakın karakola gidip park ediyorlar. Gece karakola yaklaşanlar için kim olursa olsun vur emri verilmiştir.

Ben 1984 yılında da izine gitmiştim, fakat böyle bir uygulama görmemiştim. 1984'te halk korkuyor, konuşmuyor, birbirinden şüphe ediyordu, fakat bu sene halk konuşuyor, tartışıyor. Halk, hainlerin cezalandırılmasına bir subayı cezalandırmadan fazla seviniyor. Ben bir köy korucusu ile de konuştum, dedim ki, *"Sen niye böyle yapıyorsun bak Apocular her gün köy korucusu vuruyor, acımıyor sıra sana da gelir. Çocukların yetim, karın dul kalır. Bu işin sana faydası olmaz, halk senin ölümüne acımaz, kendine yazık ediyorsun."* Bana döndü dedi ki: *"Ben de Apocuları seviyor ve destekliyorum, fakat ben yalnız başıma köyde kalıyorum, diğer köylüler hep akraba, ben yabancıyım, aramız iyi değil, korunmak için silah alsan hapis, ceza, bilmem neler neler, fakat Türk devleti silah vermiş ben de almışım kendi tarlalarıma gidip geliyorum. Devlete de ben Apocuları aramaya gittim, arıyorum vallahi. Apocular benim evime de gelip gidiyor, ben rençberliğe gidince kendilerine ekmek de götürüyorum. Onlar benim kendilerine zarar vermeyeceğimi biliyorlar. Ben de kendi günümü bekliyorum. Vallahi ben de gidip katılacağım, hele biraz daha kızışsın kavga. O zaman kim nedir daha iyi belli olur."* Adam daha önce de yurtseverdi ve çok inandırıcı konuşuyordu. Hükümetin çok korktuğunu söylüyordu. Bu adamın böyle konuşması ben de, köy korucularının batan devlet gemisini kurtaramayacağı inancını güçlendirdi. Bazıları yoksulluktan, bazıları aşiret kavgalarından köy korucusu olmuş, fakat bilinçlice hainlik yapan, silah alanlar da vardır. Bunlar her gün vuruluyor. Vurulduklarında halk bayram yapıyor.

Bir köy korucusunun babası şunları anlattı: *"Benim oğlum da silah almış, bizim mezradaki telsiz de bizim evdedir. Fakat bize rahat yoktur. Devlet gece telsizleri açık bırakma kararı vermiş. Bir gün biz oturuyorduk, telsiz açıktı bir de baktık işaret verdi. Oğlum kalktı, gür bir ses, 'ben bir Kürt kurtuluş savaşçısıyım, tüm köy korucuları dinlesinler.' Tabii bütün köy korucularının telsizleri de, karakolun telsizi de açık ve karakol komutanı da bu konuşulanı dinliyor. Meçhul kişi şöyle devam etti: 'Biz halkımızın kurtuluşu için savaşan HRK savaşçılarıyız, yaşamımız halkımızın kurtuluşu içindir. Biz ölürken bile mutluyuz, çünkü niçin savaştığımızı biliyoruz. Siz yaşarken ölmüşsünüz, çünkü, rezil bir hayat sürdürüyorsunuz, kendinize acıyın, çocuk ve karılarınıza acıyın, sizi uyarıyoruz. Faşist devlete hizmet etmekten vazgeçin. Devlet ihanetçileri korumaz, koruyamaz, buna gücü yetmez. Sizinle işi bittikten sonra sizi bir kenara atar. Kürdistan tarihi bunun örnekleri ile doludur. Sizi son bir kez uyarıyoruz: İhanetçilikten vazgeçin. Bizi takip etmek, operasyonlara katılmaktan kaçının. Devlete bilgi verip yurtseverleri tutuklatmak, baskı ve işkenceye maruz bırakmak durumunda devrimci intikam kurşunlarımıza hedef olmaktan hiçbir vakit kurtulamazsınız.' Bu arada yüzbaşı devreye girip küfür etti, fakat meçhul kişi ona karşı da konuşmasını sürdürdü ve istifa etmesini, çocuklarına acımasını istedi. Ben oğluma bu işten vaz geçmesini söyledim. Fakat devlet bizim yakamızı bırakmıyor, silahını geri almıyor, bize suç işletmek istiyor. Yine halk arasında şöyle bir şey konuşuluyor: Herekol dağında bir devrimci, ordu tarafından kuşatılmaya alınır. Kendisine 'teslim ol' çağrısı yapılır, devrimci ise askerlere çağrı yaparak, bu işten vazgeçmelerini, kendisinin hesabının subaylarla olduğunu söyler. Subay kaprislere kapılıp öne atılır, hücum emri verir. Fakat anında alnından vurulup yere yıkılır. Devrimcinin bulunduğu yere giden askerler hiçbir izle karşılaşmaz, kimseyi göremezler ve halk arasında, 'meleklerin devrimcilere yardım ettiği' bu olaydan sonra yaygınlık kazanır."*

Eskiden her yerde devlet denetimi vardı. Fakat hırsızlık, soygunculuk da vardı. Fakat şimdi gece denetim devrimcilerde, ne gece ne de gündüz hiçbir toplum dışı olay olmuyor. Demek toplum dışı hareketler devletten kaynaklanıyor, kim olursa olsun devlet, toplumun yargılarına ters düşen hareketleri destekliyor. Halk bunu artık biliyor ve söylüyor.

Eskiden operasyon yapan birlikler halka kaba davranıyorlardı, dövüp sövüyorlardı. Fakat mücadelenin gelişmesi ile beraber halka artık olumsuz ve kaba yaklaşılmıyor ve devlet taktik değiştirmiş çok şirin, çok kibar ve cana yakın gözükmeye çalışıyor. Halk bunun, devrimcilerden duyulan korkunun sonucu olduğunu biliyor ve diyor ki; bizi nasıl karşılar, nasıl davranırlarsa davransınlar biz devrimcilere olan desteğmizi artırmaya devam edeceğiz, devrimciler olmazsa baskı, zulüm, işkence artar. Biz bunu biliyoruz ve biz devrimciler sayesinde nefes aldık. Ramanlılarla merhabası olanlar Fexro ağa ve oğlu Ferit'in de can derdine düştüğünü söylüyorlar. Devlet Fexro ağaya kendisini koruması için vesikalı silah vermiş. Halk diyor ki vesikalı silahın faydası olsa operasyon birliklerine olur, onlar otomatik silahlarla kendisini koruyamıyor Fexro nasıl tabanca ile korunur. Fexro'nun ölümü kapıya gelmiş deniyor.

Diyeceğim, bizim halkımız Apocuların niçin savaştığını biliyor, onlara destek veriyor, onları sevip bağrına basıyor, devletin baskısı artık halkı korkutamıyor. Onlar o zulüm içinde, kan barut içinde korkmuyorsa biz burada zulüm ve işkencenin olmadığı ortamda niçin korkalım? Halkımız için savaşan, canlarını ortaya koyan Apoculara karşı görevlerimizi yerine getirelim. Mücadelemizin Avrupa'daki gözü kulağı ve sesi olalım, çocuklarımızı birer Apocu olarak yetiştirelim. Maddi destek sunalım, meselenin bilincinde olmayanlara meseleyi anlatıp birliğmizi pekiştirelim! Gün birlik olup savaşmak, savaşarak birlik olmak günüdür. Gün halk için, ülke için, kurtuluş için fedakarlık gösterme günüdür.

– Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
– Yaşasın Ulusal Önderimiz APO!

Stuttgart'tan Bir Yurtsever
12.9. 1986

Doğru Yolda Gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi Uluslararası Platformlarda da Yoğun Olarak Tartışılıyor

TOPO

12 Eylül 1980 sonrası faşist Türk generaller cuntası askeri zindanlardaki tutsaklara, Türkiye ve Kürdistan halklarına ağır faşist bir zulüm uyguladı. Nesiller boyu beyinlerden, yüreklerden silinmeyecek bir dönem yaşandı. Demokrasiye, özgürlüğe ve halka bağlı, yaşamlarını bu değerler uğruna feda etmeyi göze alan, bu amaçla zulme karşı eşsiz direnişler sergileyen önder kadrolar, halktan yurtsever, demokrat insanlar, cunta tarafından faşist yöntemlerle katledildiler. Halk zulüm altında, yokluklar içinde kıvrandı. Bu ortamda, devrim karşısında daima ciddi birer engel olan yozluk, ahlaksızlık, kişiliksizlik ve gerici odaklar kurumlaştırıldı.

Devrim ve ulusal kurtuluş adına yola çıkan parti ve gruplar, faşist zulüm karşısında halka, mücadele tutsaklarına ne derecede yardımcı oldular? Bunun için önlerine ne gibi doğru hedefler koydular? Bu hedeflerden hangilerini gerçekleştirdiler?

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin aydınlattığı tarih, bu soruların cevaplarını net olarak ortaya çıkardı. Türkiye solu açısından devrim ve halk adına üzücü bir tablo ortaya çıktı. Cuntanın faşist zulmüne karşı Avrupa'da oluşan demokratik muhalefetin susturulması için bir sermaye yarattılar. Uzun yıllar DİSK, Barış Derneği Davaları deyip durdular. Sanki DİSK ve Barış Derneği tutukluları dışında zindanlar boştu. Sanki DİSK ve Barış Derneği tutuklu mensuplarının tahliyesiyle cuntanın faşist zulmü sona erer veya cunta ağır bir yenilgiye uğrar gibi bir hava ve görünüm yarattılar. Cuntanın icazetiyle Avrupa'ya gelen DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, "susun, bu iş bitmiştir" dedi ve ağızlarına kalın bir bez tıkadı.

Devrimcilik adına rahat seyahat dönemlerinin açılması için kimileri anayasa, genel af naralarıyla önce SODEP, sonra SHP'nin kuyruğuna takıldılar. Kimisi de Marksizme, halka, Fatsa tutsaklarına ihanet teorilerini üreterek Hamburg'da eşeklerle kucaklaştı. Bir diğerleri de cuntanın sevgili dostu Doğu Perinçek'le aynı çizgiye oturdular.

Yanlışlarını görüp doğrulara yönelmediler. Aksine yanlışlarda ısrar, doğrulara düşman oldular. İleri gelişmeler karşısında ciddi birer engel oldular. Cuntadan daha azgın "Misak-ı Milli" savunucusu kesildiler. Emperyalizme jurnalcilik, ihbarcılık yaptılar. Cuntanın büyük emek ve ümitlerle oluşturduğu ihanete kol kanat gerdiler. Bu konuda emperyalizmin gizli istihbarat kurumlarından geri kalmadılar. Cunta ile aynı çizgide Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine saldırdılar. Onurlu bir gelişme gösteren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında emperyalizmin dayattığı çözümler doğrultusunda birlik ve cepheler oluşturdular. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesindeki gelişmenin Türkiye halkının kurtuluşuna sunulan en büyük destek olduğu gerçeğini görmezlikten geldiler. Kendilerine bulaşmış koyu şovenist Türk milliyetçiliğini inkar eden ve bağımsızlık düşüncesi etrafında kenetlenen Kürdistan halkının bu soylu davranışına karşı, Kürdistan'da "milliyetçilik hortluyor" çığırtkanlığı ile ayağa kalktılar. Şovenist Türk burjuva milliyetçiliğinin tarihte mazlum halklara uyguladığı zulmün, katliamların doğru bir tahlilini yapmaya yanaşmadılar. Hep olmuş, geçmiş sözleriyle inkarcı tezler geliştirdiler.

Bu yanlış ve çürümüşlükleri devrimci bir tahlille bir bir ortaya çıkarılıp teşhir edilince de bunu Türk solu'na düşmanlık olarak gördüler. Onlara göre doğru devrimci tavır, çürümüşlüklerine ortak, kendilerine kuyruk olmaktır. Onlar egemen ulusun sözde devrimcileri olarak böyle bir hakkı her zaman kendi inhisarında gördüler. Devrime, ulusal kurtuluş mücadelesine gönül vermiş her Kürdistanlının kardeş Türkiye halkının en yakın dost ve müttefiki olduğu inancını görmezlikten geldiler. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin demokratik dünya kamuoyu ile bütünleşmesini engellemek için gayrimeşru yolları denediler.

Tüm bu olumsuz çaba ve saldırılara rağmen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, ülkedeki onurlu yükselişine paralel olarak Avrupa alanlarında da engelleri aşarak uluslararası toplantı ve platformların ayrılmaz parçası haline geldi. Kürdistan ve PKK gerçekliği, Avrupa demokratik kamuoyu ve kuruluşların nezdinde her gün saygınlığı artan bir gerçeklik haline geldi. 1986 yılının son ayları Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yoğun olarak tartışıldığı aylar oldu.

Birleşmiş Milletler'e bağlı Ezilen Halkların Haklarını Savunma Örgütü'nün 7-11 Kasım tarihleri arasında Yunanistan'ın başkenti Atina'da toplanan genel kongresine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi de resmen davet edildi. Yunan Başbakanı Andreas Papandreu ve Kıbrıs Rum EDEK Partisi Genel Başkanı, Kıbrıs Rum Meclis Başkanı Liserides'in de birer konuşma yaptıkları kongreye Avrupa ve dünyanın çeşitli ülkelerinden gelmiş 300'ü aşkın bilim adamı, akademisyen, politikacı, barış ödülü sahipleri, ulusal kurtuluş örgütlerinin temsilcileri ve basın mensupları katıldılar.

Çeşitli dünya sorunlarının tartışıldığı kongrede, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi adına Av. Hüseyin Yıldırım da bir konuşma yaptı. Av. H. Yıldırım, sık sık alkışlarla kesilen konuşmasında, sömürgeci Türk devletinin tarihleri boyunca var olan şoven, barbar, istilacı, katliamcı ve talancı karakterini, bölge ve Kürdistan halkına yönelik uygulamalarını, günümüzde onurlu bir gelişme gösteren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştirdiği "özel savaş" yöntemlerini, taraflar arasındaki muazzam güç dengesizliklerine rağmen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kazandığı mevzileri, emperyalizmin desteklediği faşist Türk ordusunun yıkılan yenilmezlik efsanesini, bunun sonucu olarak sömürgeci Türk devletinin siyasi, ekonomik ve askeri alanlarda ortaya çıkan krizlerini, faşist Türk devleti ile emperyalizmin işbirliği sonucu Avrupa alanlarında Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesine ve bu mücadelenin önder gücü PKK'ye karşı başlattığı iftira ve saldırı kampanyalarını, bu kampanyalarla varılmak istenen amaçları vurguladı. Ve konuşmasını, demokratik dünya kamuoyuna, çeşitli yönetim, kişi ve kuruluşlara yönelik Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle dayanışmaya çağrısıyla bitirdi.

Teslimiyetçi Kürt küçük-burjuva reformistleri, bu kongrede de utanmazlıklarını sergilediler. Kongrede bilim adamları, Latin Amerikalı dünya barış ödülü sahipleri, Kürdistan halkının bağımsızlığını savunurlarken, kongrede beş dakika konuşan TKSP temsilcisi, bağımsızlık kelimesini ağzına almama utanmazlığını gösterdi. Adeta biz bağımsızlık istemiyoruz dercesine bir tavır içine girdi. Yoksa TKP'ye nasıl hesap verebilirlerdi! Konuşmasında, Türk devletinin zulmünden, Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskılarından şikayet etti durdu. Kürdistan sorununun bugüne kadar uluslararası platformlarda tartışılmadığından şikayet etti. Acaba Kürdistan ulusal kurtuluş davası uğruna ne gibi bir mücadele verdiler, hangi değerler yarattılar ki bu değerlerin uluslararası platformlarda tartışılmadığından şikayet ediyorlar. Kongrenin resmi davetlisi değillerdi. Kongreye, Yunanistan'daki yerel örgüt kanalıyla katılmışlardı. Acaba hangi yüzle, hangi hakka

Devamı 26. sayfada

"Spezial" *dergisinin Temmuz-Ağustos 1985 tarihli 21. sayısından alınmıştır.*

Kürdistan'daki Kurtuluş Mücadelesi Üzerine

Bundan birkaç yıl öncesine kadar Kürdistan'ın Türkiye tarafindan işgal edilen parçasındaki ulusal kurtuluş mücadelesinden çok az söz edilmekteydi. Sol'un dahi Kürdistan hakkındaki düşünceleri –ki eğer varsa Karl May'ın "Durchs Wilde Kurdistan (Vahşi Kürdistan'dan)" adlı kitabının damgasını taşımakta; veya Mustafa Barzani'nin –Irak'taki Kürt ulusal hareketinin tanınmış önderi– "efsanevi figürü" ile sınırlı kalmaktaydı. Türk göçmen solu da bu bilgisizliği aşmada yardımcı olmadı. Onlar, Türkiye'deki politik duruma ilişkin bilgilendirme gecelerinde Kürtleri en çok folklorik bir ek olarak kullandılar. Günümüzde Türk devlet sınırlarının üçte birinin Kürtlerin yaşadığı bölgeler olduğu ve Türkiye'deki Kürt topluluğunun en az 8,5 milyon insandan oluştuğu düşünüldüğünde, ortaya üzerinde düşünülmesi gereken bir gerçeklik çıkmaktadır. Ayrıca, buna ek olarak bu süreç içerisinde F. Almanya'daki Kürt göçmen işçilerinin sayısı 350-400.000'e yükselmiştir.

Uzun dönem devam eden ilgisizlik, yerini çok özel bir karaktere sahip ilgiye terk etti. Motifi ve arkasında yer alanları bizim için şüpheli görünen bu ilgi Kürt halkının yaşam ve özgürlük savaşına değil, sadece bir örgütün sözde utanılması gereken pratiğinedir. Kastedilen örgüt, PKK (Partiya Karkerên Kurdistan) ve onun "Borazanı" ve "Kamufle Örgütü" olarak ihbar edilen F. Almanya'daki bir düzine işçi derneğidir. Arbeiter Kampf'tan Taz gazetesine ve oradan Frankfurter Rundschau'a kadar hemen hemen bir yıldan beridir bu örgütlere karşı sol liberallerin jurnalci sayfaları yoğun bir kışkırtma kampanyası açmışlardır.

......

Arbeiter Kampf (AK)'ın Türk solunun bir bölümünün "Batı Avrupa'nın yeni sosyal hareketlerinin etkilerine açık olduğunu" yazması doğrudur... Fakat AK'a meşru ve basit gibi görünen bu rota değiştirme Kürt hareketi için gerçekte acı sonuçlar doğurmaktadır.

İki örnek bunu açıklayacaktır: Dev-İşçi sürgünde entegrasyonluyum politikası izlemektedir. Bunda en önemli araçlardan bir tanesi yabancıların seçim hakkıdır. (Bakınız Spezial no. 20'deki "Hepimiz İçin Meclis Seçimleri" yazısı) Bununla, göçmen işçilerin ırkçı bir şekilde dıştalanmasının gözardı edilmesi ve Kürtler üzerindeki asimilasyoncu baskının yoğunlaştırılması amaçlanmaktadır.

İkincisi; Dev-Yol ve bazı küçük gruplar tarafından Türkiye'deki silahlı mücadele durduruldu. Bundan dolayı, Türk ordusu Batı Anadolu'da güçlerini bulundurmak zorunda kalmadığından, Kürdistan seferlerinin bu kadar kapsamlı olmasının olanağını yarattılar.

Açıktır ki, burada bazı "sol" Türk grupları, özellikle Hamburg Dev-İşçi, "pek fazla bilgi sahibi olmayan", fakat "bir görüş sahibi olmakta" ısrarla bir hak iddia eden bazı Alman solcularının aptallıkları ve saflıklarıyla ustaca oynamaktadırlar.

"Stalinist" ve "demokratik olmayan" metodlar safsatası ile demokrasi teriminden sadece yeşil renkli parlamenter çoğulcu görüşü anlayan bu "solcuların" kafalarındaki zayıf taraf bu güçler tarafından kullanılmaktadır. Kürt kurtuluş hareketinin örgütünde herhangi bir Batı Alman insiyatifinin radyasyona uğramış ıspanak hakkındaki bir yuvarlak masa toplantısından daha başka şeylerin –350.000 Türk askerine karşı sürekli bir çatışma halı– olacağı düşüncesi bu kişilere tamamen garip gelmektedir. Ve bununla birlikte PKK'nin kurtuluş mücadelesinin, yani Kürt ulusal hareketinin biçimi ile yetinilerek bunun içeriğine değinme ihtiyacı dahi duyulmamaktadır.

1980 askeri darbesinden beri Türk devletince Kürt halkı üzerinde yoğunlaştırılan imha ve sürgün gibi uygulamalar, mecburi iskanlar, toplu işkenceler ve Kürt köylülerinin zorla topraklarından koparılması, tüm bunlar Türk ve Alman "sol kamuoyunu" sadece çok az ilgilendirmektedir. Onların temel sorunları, "demokrasinin" yeniden inşasıdır –tabii ki Türk halkı önderliğinde.– Bu sağlandığı oranda Kürt sorunu kendiliğinden halledilecekmiş! Fakat burada unutulan şey, demokrasinin olduğu dönemlerde bile (70'li yılların ortaları) Kürt sorununun hemen hemen Türk solundan hiçbirisini ciddi olarak ilgilendirmediğidir.

Böylesi bir ilgisizlikten dolayı Türk yönetimi günümüzde Kürtlere karşı giriştiği imha harekatında bir kez daha Avrupalı yönetimlerin sessizliğinden güven almaktadır. Hitler de Doğu Avrupalı Yahudiler hakkındaki imha planlarına duyulan endişelere karşı alayli bir şekilde şöyle demişti: *"Ermenilerin imhasından bugün hala kim söz ediyor?"* (22.8.1939'daki konuşmasından)

Gerçekte Türk rejimleri, ister Osmanlı halifeleri döneminde ve isterse "Jön Türkler"in egemenliği döneminde olsun, 2 milyon Ermeninin katliamı sırasında (en çok 1894-96 ve 1915-16) Avrupalı demokratların azınlıkların hakları üzerinde sadece sömürge çıkarlarına hizmet ettiği oranda durdukları tecrübesini edindiler. Yeni Türkiye'nin kemalist rejimleri bu dersi unutmadılar: Bu sefer kendi bağımsızlıklarını talep eden Kürtlere 20'li ve 30'lu yıllarda yapılanlar esnasında olduğu gibi. Peşpeşe gündeme gelen katliamlar (1938 yılında sadece Dersim'de tahminen 40.000 insan) "demokratik dünya kamuoyunun" sessiz onayını aldı.

20'li yılların başındaki "modern Türkiye"nin oluşumu gerçekte bu sürekliliği kesintiye uğratmadı. Ermeni katliamından sorumlu olan "Jön Türkler"den birisi de daha sonra subay arkadaşları vasıtasıyla özel bir kanunla kendisine "Atatürk", yani "Türklerin Babası" dedirten Mustafa Kemal'dir. Kendisi tarafından oluşturulan ideoloji –"Kemalizm"– Türk solunun büyük bir kesiminin kutsal ineğidir. Ve "Kemalizmin 6 oku" olan 6 ilkeden birisi Türkiye'nin etnik entegrasyonudur, yani Türkiye'de yalnızca Türkler yaşamaktadırlar ve yine yalnızca Türkçe konuşulur. Buna göre, "kendilerine Kürdüm diyenler" hükümet nezdinde "dağ Türkü" olarak adlandırılır, dilleri kanunen yasaktır ve bağımsızlık istekleri de anayasa tarafından yasaklanmıştır.

Türk solu, birkaç istisna dışında, bu dogmaya asla dokunmadı. Türk örgütleri içerisindeki Kürtlerin ulusal istemlerini dile getirmeleri, bu dile getirmenin uğradığı başarısızlık ve nihayet PKK'nin Kürt ulusal hareketinin önderi olarak ortaya çıkışı sonucunda sözünü ettiğimiz sol'un cevabı şöyle bir karalamayı içeriyordu: *"Eşkiya sürüsü", "Stalinist aşiret savaşçısı."* Veya gerçek "Türk yurtseverliği"nin dilinde, *"Bölücüler."*

Hele hele '80 darbesinin sonucunda Türk solu'nun çürümüşlüğü ve teslimiyeti daha da açığa çıkınca ve bu sol'un enternasyonalist kesiminin zindanlarda imha edilemeyen kadroları Kürt kurtuluş hareketine geçmeye başlayınca, sürgündeki Türk solu içerisinde dökülme yaygınlaşmaya başladı. Örneğin, Dev-İşçi PKK'ye karşı olan kinini siyasi bir kılıfa büründürebilmek için PKK'nin 1982-83'te çizgi değiştirdiğini iddia etmekte. İşin ilginç yanı odur ki, tam da sözü edilen yıllarda yaklaşık 600 Dev-Yol militanına (Dev-İşçi öncüleri) PKK partizanları Beyrut'a kaçabilmeleri için yardım etmiş ve bunlar daha sonra silahlarını bırakarak Batı Avrupa'ya kaçmışlardır.

Kürtlerin varlığı yer yer itiraf edilmek zorunda kalınıyor ise de, PKK'nin pratiği sadece propa-

Devamı 28. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Yöneltilen Komplolar Yerle Bir Olmaya Mahkumdur

Hamburg Komplosu Düşmanın Acizliğidir

Hangi biçimde ve kılıf altında başvurulursa vurulsun, komploculuğun geliştirildiği yer, dönem ve koşulları incelenirse, çarpışan güçlerde ömrünü doldurup çıkmaza girenin yöntemidir ve onun acizliğini gösterir. Tarih köhnemiş düzenlerini ve asalakça yaşamlarını devam ettirmek isteyen gericilerin ve sömürgecilerin; sömürgecilikten ve sömürüden kurtulmak isteyen halklara karşı başvurdukları insanlığın yüzkarası komplo ve provokasyon örnekleriyle doludur. Ancak her seferinde bu yöntemlerle halkların mücadelesini engellemek isteyen güçler kendi sonlarını yaklaştırmaktan öteye gidememişler, çünkü Vietnam'da görüldüğü gibi bağımsızlık savaşını veren halkların çelikten iradeleri, büyük acılara mal olsa da en barbar güçleri bile alt etmeyi başarmıştır.

Geçmişte olduğu gibi günümüzde de zorla yaşatılmak istenen emperyalist sistemin temsilcileri gerek UKM'ne karşı, gerekse bağımsızlığa kavuşmuş ileri devletlere karşı en alçakça komplolara başvurmaktadırlar. Olof Palme'nin katledilmesi ve Libya, Nikaragua, Suriye'ye karşı tezgahlanan komplo ve provokasyon senaryoları bunun için açık örneklerdir. Emperyalistlerce uluslararası strateji haline getirilen komploculuğun en alçakçasını atalarına yaraşır şekilde sömürgeci-faşist Türk devleti oynamaktadır.

Şanlı 15 Agustos eylemlerinden hemen sonra topu-tüfeği ile salyalı it sürüleri gibi Kürdistan'ı baştan başa yeniden işgale kalkışan sömürgeci ordu, HRK savaşçılarına karşı tutunamayarak, halka saldırarak biraz da olsun acılarını dindirmeye çalıştılar. Kılıç politikasının yalnız başına tutunamayacağını anlayan sömürgeciler, özel savaşı birçok yasayla meşrulaştırarak PKK önderliğinde dev adımlarla gelişen KUKM önüne geçebileceklerini umut ettiler. Ancak daha doğmadan ölümcül darbeler yiyen bu yasalar yer bir edilerek düşmanın aleyhine dönüştürüldüler. Özel savaş stratejisi gereği harekete geçirilen işbirlikçileri eliyle onlarca devrimci ve yurtsever katledildi, ama bu katliamlar halkımızı sindirmediği gibi, daha çok mücadeleye sarılmasını sağlayarak düşmana ve işbirlikçilerine ağır darbeler indirdi. Kürdistan'daki gelişmeler, komplolar da dahil olmak üzere tüm özel savaş taktiklerini yerle bir ederek boyutlanırken, uluslararası alanda büyük yankılar uyandırarak halkların yakın sempatisini ve dayanışmasını kazandı. İşte sömürgecilerin üzerine bir kabus gibi geçen bu gelişmeler ne pahasına olursa olsun engellenmeliydi. Onun için emperyalist babalarının aktif desteğine dayanılarak yurt dışında da komplolarla Kürdistanlıların kanı akıtıldı.

Tüm ulusal kurtuluş mücadelelerinde devrim ve karşı-devrim güçleri için Avrupa'nın oynadığı rol malumdur. Avrupa'daki Kürdistanlıların da etkisiyle bu alandaki gelişmeler Kürdistan devriminin lehine çevrilince, tüm gerici kamp elele vererek bu etkiyi kırmaya çalıştılar. Karalama kampanyasının yanısıra başvurulan komplo ve provokasyonlarla enternasyonalist devrimci M. Nazif AKTAŞ katledildi ve birçok Kürdistanlı da yaralandı. Bunun hemen ardından İsveç başbakanı Olof Palme katledilerek önder gücümüz PKK karalanmaya çalışıldı. Ancak çok geçmeden caniler çetesinin dayanaklarıyla açık yüzü göründü ve kendi teşhirlerini kendi elleriyle sağlayarak kazdıkları kuyuya düştüler. Son olarak başvurdukları Hamburg komplosu da bunların devamıdır.

15 Ağustos eylemlerinin yıldönümünde yenilginin can havliyle Kürdistan köylerini bombardımana tutarak yüzlerce Kürdistanlıyı katleden sömürgeci-faşist Türk devleti, işlediği suçları örtbas etmek ve önder gücümüz PKK'yi karalamak için Hamburg İçişleri Senatörü ve Alman polisiyle birlikte komployu tezgahladılar. Uşaklarına nasıl bir babalık yaptıklarını göstermek ve polisin beceriksizliğini kamuoyundan gizleyerek seçim propagandasını yapmak için işe dört elle sarılan Hamburg İçişleri Senatörü kendilerinin ve uşaklarının suçlarını örtemeyerek nasıl bir komplocu güç olduklarını gösterdi. Geçmişten beri halkımıza karşı işlenen cinayet ve zulme ortak olan baylar, bu sefer suç ortaklığını kabullenmek zorundadırlar. Birer kötü polisiye okuyucuları ve izleyicileri olan bu baylar, gerek komplonun senaryolanmasında, gerekse sonraki dönemde rollerini hakkıyla oynayamadılar. Halkımıza karşı işledikleri suçların açığa çıkması ile Alman halkından gereken cevabı seçim sonuçlarında aldılar.

Uşaklığın en alçakçasını yapan Dev-İşçi güruhu, GAL ve TAZ'ın bu komploda oynadıkları rol küçümsenmeyeceği gibi, en az babaları kadar sorumludurlar. Bir dönemler "Aydınlığın" Kürdistan ve Türkiye'de devrimcileri ihbar etme rolünü Avrupa'da oynayan tasfiyeci-ajan kliği Dev-İşçi güruhu Alman ve Türk polisine jurnalcilik yapmakla sözde PKK'yi sıkıştıracağını sanıyorsa yanılıyor ve her seferinde halkımıza karşı biraz daha suçlu duruma düşüyor. Ajanlıklarını açıkça beyan eden güruhlar, halkımıza karşı işledikleri suçların hesabını bir bir vereceklerini bilmelidirler.

Biz Kürdistanlılar hangi alandan, sınıftan, yaştan, cinsiyetten olursak olalım, bugün dev adımlarla gelişen KUKM'nin birer parçası olduğumuzun bilinciyle, düşman hangi türden saldırırsa saldırsın biz ona göğüs gereceğiz ve şanlı önder gücümüz PKK'ye layıkıyla sahip çıkacağız. Komplocular şunu çok iyi bilmelidirler ki, onların tüm saldırıları yerle bir olmaya mahkumdur. Hiçbir güç, bizi attığımız bu kutsal adımdan vazgeçiremeyecek ve buna yeltenenler ise kafalarını direniş duvarına çarparak parçalamaktan öteye gidemeyeceklerdir. Bireyler şahsında bu davaya el uzatanlar ve önder gücümüz PKK'yi karalamaya çalışanlar bireyin de bir parçası olduğu halkımızın toplu direnişiyle karşılaşacaklarını bilmelidirler.

– Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Türk Devleti, Emperyalist Babaları ve Her Türden Uşakları!
– Halkımıza karşı Geliştirilen Komplolar Yerle Bir Olmaya Mahkumdur!
– Yaşasın KUKM!
– Önder Güçlerimiz PKK-ERNK-HRK'ye Uzanan Elleri Kıracağız!

F. Bozkurt

ADIYAMAN MEKTUBU

Varlığımız Dahi Düşmanı Korkutup Uğraştırmakta, Halka İse Güven Verip Zafere Olan İnancı Geliştirmektedir!

Adıyaman'daki yaz 1986 çalışmalarımız, Kahta çatışmasının ağır etkilerini yaşadı. Bilindiği gibi 14 Mayıs'ta Kahta'da meydana gelen bir çatışmada iki arkadaş şehit, biri de yaralı olarak düşmana teslim oldu. Aynı olayda düşman da bir ölü (polis) üç yaralı verdi. Düşman mart ayında üst üste yediği darbelerle kaybettiği insiyatif ve prestiji bu olaydan sonra kısmen geri kazanmıştır. Düşman bir yanda bu siyasi ve psikolojik etkiye, diğer yanda da Ahmet Karabacak'ın ihanetine dayanarak bizi tamamen ezme, dağıtma ve alandan silmeyi hedeflemiştir. Bunun karşıtı olarak biz de, Partimizin ideolojisini ve arkadaşların direnişini temel alarak manevra, savunma ve yeniden toparlanma anlayışını (taktiğini) hedeflemişizdir. Bu bakış açısıyla denilebilinir ki; düşman değil, biz başarılıyız ve hedeflerimize ulaşmış bulunuyoruz. Şimdi bu durumun ayrıntılı bir açıklamasını yapalım:

DÜŞMAN TARAFININ DURUMU VE TAKTİKLERİ

Adı geçen çatışmadan sonra düşman eski taktiğinden vazgeçmemekle birlikte yeni bazı taktikleri uygulamaya soktu. Geniş arazi operasyonuyla birlikte, daha çok dar operasyon ("nokta operasyonu"), baskın ve pusu taktiğini geliştirdi. Coğrafyanın önemli ve stratejik noktalarını; dağ, vadi ağızları, yol kavşakları, köprüler ve bazı köy giriş-çıkışlarına (keskin nişancı polis karışımı) pusular atmaya başladı. Bu taktiğin başarılı olabilmesi için, düşman açısından istihbarat şarttır. Bu anlayış doğrultusunda eski ihbar ağını yeniden gözden geçirdi, çoğaltıp nitelikleştirdi. Özellikle de deşifre olmuş, ya da yakalanmış bazı ilişkilerimize, işkence görmeme ve tutuklanmama karşılığında, çözülme ve ihbarcılık yapmaları dayatıldı. Bu sözü veren birçok ilişki serbest bırakıldı.

Baskın ve pusularda düşman çok gelişkin savaş araçlarını kullandı: Helikopter, roketatar, makinalı tüfek, gaz bombası, gece dürbünü vb. Düşman bölgedeki askeri gücünden ziyade polis gücünü artırdı; şu anda Adıyaman'a 250 kişilik "anti-terör" ya da "çevik kuvvet" adı altında örgütlediği polis gücünü

getirmiş bulunuyor. Böylece yalnız Adıyaman il merkezinde 500'ün üzerinde polis yığmış bulunuyor ve ayrıca jandarma alayını da komandoya dönüştürmüştür. Aynı zamanda gerek merkezde, gerekse de kırsal alandaki karakollarını savunmaya aldı, sayı ve silahlarını geliştirdi. Özellikle kırsal alandaki karakollar etrafında hendekler kazıldı, ışıklandırma tertibatı geliştirildi, tel örgüler çekildi, duvarlar örüldü, yoğun bir biçimde köpekler beslenmeye başlandı; geceleri karakolda yatmama ve küçük devriyeler çıkarma anlayışından vazgeçti vb. Kırsal alandaki karakollar sayıca artırılmış olmalarına rağmen, normal dahi olsa hiçbir görev yapmayıp salt kendi savunmasıyla ilgilenmektedir. Köylülerin normal karakolluk bir işi için dahi büyük askeri güçlerle hareket edilmektedir. Daha çok polis sivil araçlarla devriyeye çıkmaktadır. Bununla birlikte devletin alandaki birçok ekonomik ve siyasi sorunu dahi askeri güçlerin denetimi ve savunmasıyla halledilmeye çalışılmaktadır.

Hemen şunu da belirtelim ki, düşmanın tüm bu taktikleri ve çalışmaları, onu başarılı kılmadı. "Yok edeceğim, dağıtacağım" sözleri bir gaftan öteye gidemedi. Giderek bu umudunu yitirdi, eski hızını kaybetti. Düşman güçleri yoğun bir biçimde araziye salındığı bir ortamda bir kez pusularına düştük. Olay şöyle gelişti: Çok elverişli bir arazi olan Yarlıca Dağı'nda, sabahın erken saatinde stratejik bir noktada konaklama yeri ararken, onlar da o noktada gece boyu pusu tutmuşlardı. Beklenmedik bir yerde ve zamanda karşılaştığımız askerlerin üzerine doğru gidiyorduk. Bize yakın olanlar daha gerilere kaçtıklarında ancak onları farkedebildik. Bu durumda hemen yan tarafa kayıp ortalıktan sıvıştık. Biraz uzaklaştıktan sonra, güçlerini ve konumlanmalarını arazinin durumunu gözden geçirdik ve en elverişli noktaya çekilip pusulandık. Bu durumda herhangi bir silah kullanılmadı. Bu durum üzerine, alana takviye güç ve helikopterler geldi, ancak arazinin çok elverişli olması, askerlerin çekingen davranmasından dolayı ciddi bir arama yapamadılar. Zavallılıklarını ve hınçlarını gidip çobanların başında çıkardılar. Ancak çobanlar da, *"Ancak gücünüz bize yetiyor, yiğitseniz onların üstüne gidiniz"* biçiminde güzel bir şekilde cevapladılar ve bu olay halk arasında lehimize bir durum yarattı. Ve sonuçta başarısızlıklarından dolayı Adıyaman'daki tüm askeri yetkililer başka alanlara tayin edilip, yerlerine yenileri getirildi.

Tüm bu uygulamalarla birlikte bazı yeni hazırlıklarını da tamamlamış bulunmaktadır. Bu hazırlıkları, telsiz dağıtma ve milis çete oluşturmadır. Bu amaçla her muhtarlık için bir adet masa telsizi ve alan için 600 adet silah getirilmiş bulunmaktadır.

Düşman yapısında görülen diğer bir durum da, askeri ve sivil yetkililer arasındaki uyuşmazlıktır. Adıyaman valisi Kemal Esensoy, tam bir Özal taslağıdır. Askeri ve siyasi yönünden ziyade ekonomist biridir. Bölgede çalışmalarımızın olmadığı dönemde ve çalışmalarımızın ilk başlarında halka ve SHP'ye iyi görünmek, çalışmalarımızı gözardı etmek vb. şekilde ileriki seçimlerde milletvekilliği için yatırım yapıyordu. Çalışmalarımızın gelişmesi ve onun karşı önlemleri doğal olarak kitlelerde ve SHP'den yalıtlandı. Şimdi bu kapı kendisine kapanmış gibidir ve daha çok ANAP'a yaltanmaya başlamıştır. Bu özelliğinden dolayı askeri yetkililerin sert askeri uygulamalarına karşıdır.

Düşman kırsal alandan ziyade çalışmalarımızın şehir merkezlerine kaymamaları için yoğun tedbir almaktadır. Bir yandan kırsal alandaki varlığımızın kabulü anlamına gelen bu anlayış, daha çok bu sezonun sonuna doğru belirmeye başladı.

Bu sürede düşman kitlelere karşı açık askeri baskı ve işkenceden ziyade, yumuşak görünme, onları kazanma, açığa çıkmış ilişkileri iyice hırpalayarak kitlelerin bizimle ilişkiye girmelerini engelleme, ilişkide olanların ilişkilerini kesmeye çalıştı. Kitleler içerisinde ağırlık vererek, bize olan kitlenin güvenini, umudunu ve desteğini kesmeye çalıştı. Bu durumlarını örneklersek: *"Devlet güçlüdür, bunlar başarılı olamazlar, çekirge bir zıplar iki zıplar, üçüncüsünde düşer. İki tanesini öldürdük, bir tanesini yakaladık ve konuşturduk. Şimdi yerlerini, taktiklerini, ilişkilerini biliyoruz, diğerlerinin de yakalanmaları ya da öldürülmeleri an meselesidir. Toplumda huzuru bunlar bozuyor, rahatınızı bunlar kaçırıyor, çocuklarınızı kandırıp ölüme götürüyorlar ve çocuklarınız olan askerleri öldürüyorlar. Bunlar Rusya'nın uşağıdırlar"* vb. propagandalar yaptılar. Düşmanın üzerinde en çok durduğu kesim bizim çalışma alanımızdaki kitlelerdir. Daha çok da deşifre olmuş birçok ilişkimizin ortaya çıktığı köyler ve gençliktir. Bunları daha çok yozluğa, işbirliğine teşvik etmektedir; ekonomik güçten düşürüp metropollere sürmeye çalışmaktadır.

HALKIN DURUMU

Halk kitleleri genel olarak düşmandan nefret etmekte ve kin duymaktadır. Devrimci çalışmanın geliştirilmesini istemekte bunun için sınırlı desteğini sunmakta; baskı, işkence ve tutuklanmayı da kısmen göze almaktadır. Bu tavırlarını şu cümleyle ifade etmekteler: *"Kendinize dikkat edin, size bir şey olmasın, nasıl olsa bize pek bir şey yapamazlar, biraz işkence edebilirler hepsi o kadar."* Kitleler bizden doğabilecek ihanet ve çözülmeden oldukça korkmakta, denilebilir ki halkın en çok nefret ettiği ve korktuğu ihanettir. Öyle ki, Karabacak'ın ihaneti onlardaki korku, panik ve tedirginliği had safhaya vardırdı. Birçok ilişki ve sempatizanımız alanı terkedip metropollere kaçtı. Bu durum bir yetmezlik olmakla birlikte, düşmana teslim olmamak da olumlu bir durumdur. Hemen şunu da belirteyim ki; kitledeki bu gerici güvensizlik daha çok bazı savaşçı ve kadrolara karşıdır, aksi takdirde Partiye ve devrime olan inanç artmaktadır.

Yaz başlarında birden artan kitle tedirginliği; Karabacak'ın cezaevine yollanması, düşmanın askeri baskılar geliştirememesi ve en önemlisi de bizim kendi varlığımızı sürdürmemizden sonra, yerini sakinleşmeye bıraktı. Cunta sonrası Adıyaman kitlesinde şöyle yanlış bir kanı ortaya çıkmıştı: Baskılar arttığında, kış geldiğinde kaybımız, ya da eylem olduğunda hemen yurt dışına kaçacağımızı bekliyordu. Böyle bir tavır kitleye yeterli güveni vermiyordu, ancak bizim tüm bu durumlara rağmen alanda varlığımızı sürdürmemiz kitlenin güveninin artmasına yol açtı.

Düşmanın kitleleri de kullanarak bize karşı geliştirmek istediği ihbarcılık ve milis oluşturma çabaları kitlede nefretle karşılanmakta; böyle bir yapıya alet olmak isteyenler kısa sürede teşhir ve tecrit olmaktadırlar. Bu durum da onları korkutuyor. Kitlenin durumu bir bakıma şöyle formülleştirilebilir: Bazı unsurlar bizden yana ama korkudan dolayı eylemsiz kalmakta, aynı şey devlet yanlısı bazı ihbarcılar için de geçerlidir. Hemen şunu da belirtelim ki bu ihbarcı yapıya karşı ciddi bir eylem yapamayışımız, bu yapıya cesaret verip harekete geçirebilir. Bu durumu dikkate alıyor, engeli aşmak istiyoruz.

Alandaki çalışmalarımızı ve halkı en iyi etkileyen faktörlerin başında ülke genelindeki mücadelemiz olmaktadır. Mücadelemizin burjuva basınına yansıması, yanlış, eksik ve çarpıtmalarla da olsa olumlu sonuçlara, güven ve umudun gelişmesine yol açmaktadır. Bu durumdan en çok yararlanan aydın ve şehir kitlesi olmaktadır. Bilindiği gibi bu kitle radyo, TV dinlemekte, gazete okumakta ve kısmen yabancı radyolar dinlemektedir, dolayısıyla bilgilenmekte ve kendisi doğruya yakın bir değerlendirmede bulunmaktadır. Böylece bizim yeterince ulaşamadığımız bu kesime bilinci burjuvazi vermekte, onları canlandırıp mücadeleye teşvik etmektedir. Özellikle HRK'nin kuruluş yıldönümünde meydana gelen olaylar tansiyonu yükseltti, kısık sesi gürleştirdi, mücadelemizin ulusal ve uluslararası alandaki etkinliğini gösterdi. Bazı kesimler bundan korkuya kapıldıysalar da, genel olarak sömürgeci vahşet nefretle, mücadelenin gelişkinliği sevinçle karşılandı. Politik kesimin bundan daha çok etkilendiği görüldü. Burjuva partileri de, lehte ve aleyhteki kitlelerin oyunlarını kendilerine aktarabilmek için, olaylar üzerinde çeşitli polemikler yaratıldı, cenaze cambazlığı yapıldı. Artık sömürgecilik ne yaparsa yapsın bazı yanlarıyla mücadelemize istemeyerek de olsa hizmet etmektedir.

Şimdi düşmanın en çok korktuğu şey; bizim şehir kitlesine ulaşmamız, işçi ve gençliğe el atmamızdır. Bunu engelleyebilmek için yoğun tedbirler geliştirmektedir. Tedbirlerin başında; denetim ve kontrolde tutmak, yozlaştırmak ve metropollere sürmek vb. Sömürgeciler, yöre halkına karşı özel bir politika gütmektedir. Örneğin, alanda açılmış birçok iş sahası var; Atatürk barajının suları altında kalan Samsat ilçesinin yeni bir alanda inşa edilmesi, Atatürk ve Karakaya barajları, ufak tefek başka baraj ve sulama kanallarında yörenin boşta gezen işgücü yeterince yararlandırılmayıp, bir ekmeğe muhtaç edilip metropollere sürmektedir. Geniş bir yoksul kesimin düşündüğü tek şey karnını nasıl doyurabileceğidir. Yokluk ve yoksulluk had safhadadır. İşte tüm bu saydıklarımız ve benzer sömürgeci uygulama ve politikalar, kitlede büyük bir nefret yaratıyor vb.

BİZİM DURUMUMUZ VE KARŞI TEDBİRLERİMİZ

Haziran ve Temmuz aylarında: Daha çok birincil derecedeki çalışma alanımızın doğusu ve batısına keşif yapma, bazı ilişkiler yaratma, eski çalışma alanımızdaki çevrelerle ilişkiyi koruma, düşman durumunu ve hareket tarzını yakından izleme, grup içi eğitime ağırlık verme vb. şeklinde oldu.

Yeni açıldığımız alanlarda edindiğimiz bilgi ve izlenim kısaca şöyle özetlenebilir: Doğuda; Y... Dağı'nın doğusu, N... Dağı'nın batısı, K... ilçe merkezinin kuzeyinden M... sınırına doğru, daha çok, A..., K... ve T... aşiretlerinin yaşadığı alan. Arazisi pek elverişli değil, kitlesi oldukça geri. Ne bizi ne de düşmanı doğrudürüst tanıyor. Bu alanda herhangi bir devrimci çalışma olmadığı için, düşmanın da yoğun askeri baskıları olmamıştır, ancak kitleler bizi ve çalışmalarımızı duymuş, içlerinden bizi merak edenler, alanda korkumuzdan dolayı halka baskı yapamayan iki karakolun içine girdikleri durumdan dolayı bize şükranlarını bildirmek isteyen insanlarla karşılaştık. Bu alanda sürdürdüğümüz 10 günlük çalışma, düşmanın aynı alanda bir ay operasyon yapmasına yol açtı. Böylece ağzını tutmasını bilmeyen iyi niyetli gevezeler düşmana iş çıkarmış oluyorlardı.

Batıda açıldığımız alan ise; A..., B..., M... üçgenindeki ... aşiretinin yaşadığı alandı. Biz daha önce de bu alana bir keşif yapmıştık. Aynı zamanda cunta öncesinde bizim bu alanda çalışmalarımız olmuştu. Bu alanın da arazisi elverişsiz, büyük ve çıplak dağlarla kaplı. Kitlesi de genel olarak sindirilmiş, ancak içlerinde iyi niyetli diri unsurlar da yok değil. Cunta öncesi TKEP vb. gruplarla yoğun ve aktif ilişkide olan kişi ve çevreler şimdilik hemen hepsi bitmiş durumdadır. Alanda bazı eski sempatizanlarımızla ilişki kurabildik.

Bu ayda yaptığımız diğer bir çalışma da cezaevinde yatmış, daha sonra askere götürülmüş ve askerden kaçıp gelen eski bir arkadaşı saflarımıza almamız oldu. Bu arkadaşın gelmesiyle durumumuz biraz düzeldi. Böylece bilinçli ve kararlı bir arkadaş daha edinmiş olduk. Böylece sayımızı ... çıkardık. Ancak arkadaşların yeni olmalarından dolayı pratik karşısındaki tecrübe-

Devamı 28. sayfada

Yunanistan Mektubu:

POLİTEKNİK DİRENİŞ GÜNÜ HALKLARIMIZIN DEVRİMCİ DAYANIŞMASININ SOMUT ÖRNEĞİ OLDU

Yunanistan, tarihi, sömürgeciliğe, emperyalizme, faşizme karşı yükseltilen sayısız direnişlerle dolu olan bir ülkedir. Gelişkin ve derin bir kültüre de sahip olan Yunan toplumu kanını akıtarak yükselttiği bu direnişleri tarihe maletmiş ulusal direnişler olarak da gelenekselleşmiştir.

Gelenekselleşen bu direnişlerden en etkilisi de Politeknik olarak bilinen direniştir. 1967'de emperyalizm tarafından iktidara getirilen Papadopulos faşist cuntasına karşı, Yunanistan halkı sürekli direniş içerisinde olmuştur. Bu direnişler Politeknik direnişi ile doruğa çıkmıştır. 17 Kasım 1973'te üniversite öğrencilerinin direnişe geçmesi, faşist cuntanın sert tepkisine yol açmış, toplu katliamlara başvuran faşist cunta, 35 direniş önderini alçakça katletmiştir. Bunun üzerine Yunan halkının kini doruğa çıkmış, olaylar büyümüştür. Yunanistan'ın tümünü saran direniş dalgası, faşist cuntanın yıkılmasını sağlamıştır. Bu tarihten itibaren 15-16-17 Kasım günleri emperyalizm ve faşizmin lanetlendiği ulusal direniş günleri olarak kabul edilmiştir.

Her yıl bu tarihlerde başta devlet başkanları olmak üzere, tüm bakan ve parti başkanları, halk yığınları, öğrenciler (üniversite, lise, ortaokul, ilkokul) Politekniğe kendileri adına çiçekler, çelenkler bırakarak, okulu dolaşmaktadırlar. Siyasi örgüt, parti ve kuruluşlar da okulun giriş ve çıkış kapılarında sergilerini açarak kendilerini tanıtıcı kitap, broşür, gazete, afiş, bildiri, pul, pankart, resim vs. gibi materyaller koyarak halkın ilgisini çekmektedirler. Üç gün boyunca siyasi örgüt, parti ve kuruluşlar kendilerini tanıtıcı sergilerini sürdürmektedirler. Son gün olan 17 Kasım günü saat 16.00'ya kadar sergilerini sürdürmekte. 16.00'dan sonra yürüyüş kortejinde sıralarını almaktadırlar. Yürüyüş her yıl okulun (Politeknik) önünden başlayarak ABD Büyükelçiliğine kadar devam etmektedir. ABD Büyükelçiliği önünde protesto gösterileri ile yürüyüş sonuçlandırılmaktadır.

Türk ve Kürt sol hareketleri de bu alana mülteci olarak geldiklerinden bu yana, gelenek haline gelen bugünde kendileri de yer almak için, geçmiş dönemde çeşitli platformlar oluşturarak birlikte katılmaktaydılar. Siyasi ve bireysel çıkarlar sonucu bu örgütlerin "anlaşamadıkları" bir gerçektir. Her örgüt kendi siyasi propagandası amacı ile örgütsel olarak sergilerini açtılar. Tüm Kürt küçük-buujuva reformist örgütleri, sosyal-şoven örgütler Avrupa'da yaşamları için en kutsal değerlerine küfür etmelerine rağmen, bu alanda halklarımızın varlık nedeni olan değerleri yeniden pazarlamaya çalıştılar. Her gün direnişe küfür eden bu asalak takımının böylesi anlamlı bir günde yer almaları, onların gerçek yüzünü gizleyememiştir. Bazı kişilerin Türkiye halkının direniş önderlerini bu günde paylaşamadıkları, iki ayrı serginin açılmasında dile getirilmekteydi. Tüm "örgütler" ayrı ayrı sergi açmalarına karşın yürüyüş günü ancak "Sol Birlik" birlikte yürüyebildi.

Bizler de FKBDC güçleri ile birlikte kendi hazırlıklarımıza daha önceden başladık. FKBDC-Yunanistan biriminin çıkardığı bildiri ilk günden itibaren dağıtılmaya başlandı.

Bizler ERNK taraftarları olarak, üç gün boyunca sergi açtık. PKK Parti Programı, Yunanca başta olmak üzere Yunanca Kürdistan Reportlar, ERNK pankartı ve bayrağı, Politeknik direnişinin anlamını günümüz mücadelesinde dile getiren "Politeknik direnişçilerinin anısını mücadelemizde yaşatıyoruz" yazılı pankartı, HRK savaşçılarının fotoğraflarını, sosyal yaşamı içeren resim ve fotoğraflar, işkence ve idamlarla ilgili tabelalar, direniş önderlerimizin resimleri ile sergimizi donattık. Oldukça dikkat çekici bir sergi hazırlanıldı. Sergimiz, Politekniği ziyarete gelen halk yığınlarının dikkatlerini çekiyordu. Son gün olan 17 Kasım günü, FKBDC olarak hazırlanan pankartlar da getirilip saat 16.00'ya kadar sergimizin yanında bulundurulması, Kürdistan ve Türkiye halklarının mücadele birliğinin sembolü olması itibarı ile dünya halklarının birlik ve beraberliğini de dile getirmekteydi. Saat 16.00'dan itibaren yürüyüş kortejinde yerimizi aldık. Başta FKBDC pankartı olmak üzere, arkasından FKBDC olarak hazırlanan **"Yaşasın Politeknik Direnişi"** pankartı konuldu. Bunun hemen arkasına ERNK bayrağı ve Yunanca ERNK yazılı pankart ile yürüyüş kortejinde disiplinli bir şekilde yerimizi aldık.

Baştan beri disiplinli bir şekilde yürüyüşe geçmemiz, yürüyüş boyu disiplinli yürümemiz, tek ağızdan sloganlar haykırışımız tüm dikkatleri üzerimize çekti. Yol boyunca dağıtılan bildiri, Yunanca dergi ve broşürlerimiz kortejimize olan ilgiyi daha da artırdı. Bunun üzerine çevredeki halk da alkışlarla sloganlarımıza eşlik etmeye başladı. Yunanlı dostlarımızın yürüyüşün başından sonuna kadar bizimle birlikte yürümeleri, taraftarlarımızın coşkusunu ve sevincini artırdı. Ve hep beraber daha gür sloganlar haykırdık.

Bir milyona yakın kitlenin katılmasına karşın 100'e yakın sayımızla dikkatlerin büyük çoğunluğunun üzerimizde olduğunu söyleyebiliriz.

Baştan sona kadar yoğun olarak dağıtılan bildiri ve dergilerin yanısıra yürüyüşte en disiplinli kortej olmamızla coşku ve heyecanımıza, sloganlarımıza Yunan halk kitlelerinin de katılarak, alkış tutarak gösterdikleri dayanışma bize güç verdi. Yunan halkının, haykırdığı sloganlar, çaldığı alkışların yanısıra, verdiği yardımlarla da sömürgeciliğe, emperyalizme, faşizme karşı devrimci direniş savaşımızda yanımızda olduğunu göstermekteydi.

– Politeknik Şehitlerinin İntikamı, Sömürgeciliğe Karşı Verdiğimiz Devrimci Direniş Silahlarımızın Namlusundan Çıkan Mermilerde Dile Gelmektedir!
– Yaşasın Halklarımızın Faşizme Karşı Birlikte Mücadele Sembolü Olan FKBDC!
– ZAFER PKK Önderliğinde ERNK-HRK Bayrakları Altında Birleşen ve Savaşan Halkımızın Olacaktır!
– Yaşasın Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN!

Yunanistan'dan ERNK sempatizanları
2.12.1986

YENİ ATILIM ASKERİ EĞİTİM DEVRESİ BAŞARIYLA TAMAMLANDI

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde belirleyici önemi olan gerilla savaşının yetkince geliştirilmesi, ancak yetkin bir hazırlık ve uygulama gücüyle mümkündür. Partimizin özellikle de geri çekilme, daha sonra yeniden ülkeye giriş ve mücadelenin yükseltildiği yıllarda devrimin çok çeşitli sorunlarını çözme ve devrimi geliştirme hazırlıklarını yürütürken, bunun önemli ve canalıcı bir halkası olarak askeri eğitim ve hazırlık çalışmalarını kesintisiz bir biçimde sürdürmektedir.

Kongre sonrasında yaşanan yoğun eğitim ve hazırlık çalışmalarının bir parçası olarak Halk Ordusunun inşasında önemli rolü olan komutanları ortaya çıkarmayı amaçlayan askeri eğitim ve hazırlık çalışmaları yürütülmektedir. Bunlardan ilk devre 3 Kasım-25 Aralık 1986 tarihlerinde başarıyla sonuçlandırıldı.

Savaşçı ve kadro adayı durumunda bulunan kalabalık bir grup arkadaşdan oluşan **"YENİ ATILIM EĞİTİM DEVRESİ"**, III. Kongre çizgisinin öngördüğü hedefe ulaşmanın yoğun coşku ve azmi ile başladı. Yapılan açılış konuşması ile silahlı direniş mücadelemizde gerillanın önemi, komutanların vasıfları, eğitimimizin amacı ve eğitim grubundan beklenen hedefler üzerinde durularak, işlenecek askeri konuların programı belirlendi. Program, gerillanın kullanacağı tüm silahlar, roketatarlar, patlayıcılar, tuzak kurma çeşitleri, topoğrafya, gerilla tatikleri vs. konularını içeriyordu. Program sunulurken bile her arkadaşın yüz ifadesinde tüm bu konuları bir an önce kavrama ve bir an önce pratikte vahşi sömürgeciliğe, yerli hainlere karşı uygulama heyecanını, azmini, coşkusunu görmek mümkündü. İlk gün böylesi bir coşku ve bekleyişle geçti. Ardından yaklaşık bir hafta silahlar üzerinde eğitim yapıldı. Halk ordusunda kullanılan tüm saldırı ve ağır savunma silahlarının özellikleri, kullanılması vs. tamamlandıktan sonra bombalara geçildi. Bomba çeşitleri, bombaların özellikleri ve kullanımı vs. detaylı bir şekilde komutanlarımız tarafından kavratılıyor ve her bir arkadaş silahlı kurtuluş mücadelesinin yüksek bir sorumluluğu ile kavramaya çalışıyordu. Daha sonra roketatarlara geçildi. Her bir roketin nasıl kullanılacağı ve düşmana vurduğu darbe gücü anlatıldıkça daha büyük bir özenle kavrama ve bir an önce kullanma azmi gelişiyordu. Yine tuzaklar bölümünde büyük bir dikkat ve titizliği görmek, bir savaşçının düşmana kin ve öfkesini anlamak demekti. En yeni arkadaşlar bile, en etkili tuzağın hazırlanmasını başardılar ve başarıyla uyguladılar. Patlayıcılar konusunda yine bunu görmek mümkündü. Özellikle arkadaşların komutanlarımızdan sordukları en az patlayıcı gücüyle düşmana en büyük darbe nasıl vurulur sorusuydu. Bu soruya komutanlarımız da büyük bir özenle verimli cevaplar vermeye çalışıyorlardı.

Askeri teknik ve bilgiler bölümü bittikten sonra, halk savaşında gerilla taktiklerine geçildi. Özellikle düşmanın uyguladığı kontr-gerilla taktiklerinin tümü pratikte gösterildi ve üstün bir taktik ve manevra gücü ile bunların nasıl boşa çıkarılacağı izah edildi. Yine gerillanın hareket tarzı, eylem biçimleri, yaşam tarzı ve diğer tüm taktikleri üzerinde günlerce tatbikatlar yapıldı. Gece-gündüz sürdürülen eğitim tüm savaşçı arkadaşlarda gelişkin bir bilgi ve kavrayış birikimi yanında, fiziki olarak da dirençli bir yapı ve yüksek bir savaşkan-saldırı ve devrimci ruh yarattı. 45 gün süre ile devam eden eğitim, askeri taktik, teknik ve savaşın politik yönünü kavramaya hizmet ettikten sonra, tatbikat hazırlıkları başladı.

Büyük bir coşku ve atak ruhuyla hazırlıklar tamamlanarak 25 Aralık 1986 günü, hakiki mermilerin kullanıldığı büyük bir tatbikat gerçekleştirildi.

Öte yandan askeri eğitim devremizin başarı ve yetersizliklerini ortaya koymada alınacak esas ölçü Partimizin III. Kongre çizgisi olacaktır. Yani Kongre'nin karar gücünü pratiğe uygulamada en çok yükümlü olan Partili kadro ve savaşçılar olmaktadır. O halde, atılan her adımı Kongre çizgisinin önümüze koyduğu hedeflere göre değerlendirmek durumundayız. Her şeyden önce Kongre çizgisinin önümüze koyduğu hedef salt askeri teknik ve taktikleri öğrenme-kavrama değildir. Bunun çok daha ilerisinde Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nun komutanları düzeyine yükselmektir. Kürdistan koşullarında gerilla komutanı demek; Parti taktiğini yaşamında ve pratiğinde somutlaştıran, halk kitlelerini ERNK saflarında ordu esasına göre gerilla ve milis gücü olarak örgütleyen, düşmana karşı büyük bir saldırı ruhuna sahip olmak... vb.'dir. Açık ki böylesi bir hedefe ulaşmak büyük bir istek, coşku, çaba, eğitimde planlı-programlı, kapsamlı olmayı, dolayısıyla Kongre çizgisini, Partimizin askeri taktiğini özümsemeye tamı tamına bağlıdır. Yani beynini, yüreğini ve tüm insani yeteneklerini en azami düzeyde birleştirmek, bütün bunları halkımızın siyasi-askeri ordulaşmasını yaratma mücadelesinde pratiğe aktarmak demektir.

İşte, askeri eğitim devremizi bu ölçüler esasına göre değerlendirdiğimizde çeşitli yetersizliklerini görmek gerekir. En başta Kongre çizgisi düzeyine ulaşma, bunu çalışma ve yaşamında somutlaştırma noktasında eksiklikler yaşandı. Yine eğitimimizin esas amacının Halk Ordusu komutanları, yani subayları düzeyine yükselmek olduğunu belirtmiştik. Bu konuda arkadaşların gerekli dikkati yeterince göstermedikleri, bazen kendilerini bir savaşçı olarak görmeleri bir eleştiri noktası olarak görülmek durumundadır. Halkı, ordu düzenine göre örgütleme sanatında uzmanlaşma, çok çeşitli taktiklere ve yöntemlere ulaşma, politikada yoğunlaşma konusundaki eksiklikler de Kongremizin eleştirdiği ve eğitim grubumuzun da yeterince aşamadığı diğer bir husustur.

Bütün bunlara rağmen, bir bütün olarak ele alındığında gerek çok sayıda komutan adayları çıkarmış olması, gerekse mücadelemizde ihtiyaç duyulan çok çeşitli askeri taktik ve teknik bilgilerin önemli oranda özümsenmiş olması... ve daha birçok yönleriyle hedefimize ulaştığımızı söyleyebiliriz.

– BİJÎ ARTÊŞA RİZGARİYA GELÊ KURDİSTAN!

Yeni Atılım Askeri Eğitim Devresi
26 Aralık 1986

Aldatılan Tüm Devrimci, İlerici, Direnişçi Güçlere Çağrı!

DERSİM'DE YAŞANANLARI İYİ KAVRAYALIM VE DOĞRU TUTUM İÇİNE GİRELİM!

Dersim alanında faşist Türk sömürgeciliğine karşı PKK önderliğinde etkin bir devrimci direniş mücadelesi sürerken, Ağustos 1986'dan bu yana PKK dışındaki güçlere yönelik ikisi Ovacık ve biri de Mazgirt alanında olmak üzere üç katliam hareketi gerçekleştirildi. 12 Eylül'den beri onlarca defa gerçekleşen olayların bir devamı olan bu üç katliam hareketi de aynı güce, TKP-ML denen hareketin güçlerine yönelikti. Ve bu üç olayda yirmibir devrimci-direnişçi hayatını kaybetti, şehit düştü. Kısaca çok kapsamlı olarak planlanmış bir katliam hareketi uygulandı ve bu uygulama daha da süreceğe benziyor. Her üçü de biribirinin aynısı olan ve çok sağlam ihbarlarla kuşatılarak devrimcilerin katledilmesi (ve her defasında sadece bir-iki kişinin kurtulması) biçiminde gerçekleşen olayların herkes tarafından çok iyi kavranması ve özellikle bu tür olaylara muhatap olanların hayatlarına mal olan böylesi aldatılmışlık durumunu terkederek doğru devrimci tutum içine girmesi gerekiyor. Faşist-sömürgeci katliam politikasının ve özellikle bunun örgütler içine sızma biçimlerinin boşa çıkarılabilmesinin ve her türlü devrimci enerjinin gerçek devrimci mücadelede birleştirilmesinin yolu buradan geçiyor.

Şimdi, tüm Kürdistan'da olduğu gibi Dersim alanında da faşist-sömürgeci rejime öldürücü darbeler vurarak yükselen devrimci direniş mücadelesi sürerken, böyle bir mücadelenin keskinleştiği bir ortamda ve yeni gelişme hamleleri yapmakta olduğu bir dönemde böyle katliam olaylarının peşpeşe gerçekleştirilmesi üzerinde elbetteki herkesin çok iyi düşünmesi gerekir. Böyle toplu katliam olaylarının gerçek nedenleri nelerdir? Olaylar hangi anlama gelmektedir? Neden olaylar bu denli birbirine benzerdir? Bu olaylarla amaçlananlar nedir ve neye ulaşılmak istenmektedir? Olaylar neden böyle bir dönemde ortaya çıkmaktadır? Bu olaylar sonucunda doğru devrimci, ilerici tutum, akıllı bir tutum ne olmalıdır? Katledilen direnişçilere gerçek anlamda nasıl sahip çıkılabilecektir? İşte bu tür sorulara doğru, somut ve gerçekçi cevapların verilebilmesi mutlak bir zorunluluktur.

Her şeyden önce, Dersim alanının tarih boyunca direnişçi bir geleneğe sahip olduğunu ve Türk egemenlerinin bu alana yönelik özel politikalar uyguladığını vurgulamak gerekir. Türk egemenleri, tarih boyunca bölge, aşiret, mezhep ayrılıklarını öne çıkarmış, bu bölünmüşlüğü sürekli kışkırtarak canlı tutmuş ve bunun sonucunda halkı birbirine kırdırtarak direniş hareketlerini bastırmıştır. Bunun en son ve en büyük örneği 1938 katliamıdır. Bu katliamdan sonra uyguladığı politikalarla Dersim'i Türk egemenliğine bağlama çalışmalarını özel olarak yürütmüş, hem de bunu "ilericilik" adına yapmış ve bu hususta önemli gelişmeler sağlamıştır. Türk burjuvazisinin bu politikasını boşa çıkarmaya Türkiye devrimciliğinin gücü yetmemiştir. Hatta devrimcilik adına yola çıkan çeşitli güçler, giderek alandaki "kemalist devrimcilik" içinde eriyerek ve tam bir mezhep hareketleri haline gelerek, Türk egemen sınıfının Türkiye devrimci hareketine ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı "böl, parçala ve ez" politikasının birer aracı durumuna düşmüşlerdir. Bu durum 12 Mart darbesinden sonra geliştirilmiş, 12 Eylül'de ise sonuçlar alıcı uygulamaları yapılmıştır.

Henüz gelişme düzeyinde de olsa, Türk sömürgeciliğinin bu politikasını boşa çıkarmayı başaran tek güç PKK hareketi olmuştur. PKK, yaptığı dikkatli devrimci çalışma ile Kürdistan bütünlüğünü kucaklayan bir ulusal kurtuluş hareketi yaratmayı başarmış, böylece Dersim, Türk egemenlerinin özel politikalarını aşarak devrimci Kürdistan gerçekliğiyle bütünleşmeye başlamıştır. Bu durum, sömürgecilik altındaki gerici Kürdistan'da her türlü bölünmüşlüğün, parçalanmışlığın, düşmanlığın ve ezilmenin varlığını, devrimci Kürdistan'da ise birleşmenin, bütünleşmenin ve gelişmenin ortaya çıkığını herkese göstermiş ve her alandaki kitleleri derinden etkilemiştir. Ancak PKK'nin böyle bir hareket geliştirmesi hiç de kolay olmamıştır. Bu mücadelede, 12 Eylül öncesi her türlü sosyal-şoven parçalama ve saldırı ile karşılaşırken, 12 Eylül sonrası da azgın faşist-sömürgeci baskıyla birlikte dıştan ve özellikle de içten tasfiyeci-provokatif saldırılara uğramış ve bu biçimlerde parçalanıp ezilmek istenmiştir. Bütün bunlar, Türk burjuva egemenliğinin kendi yaşamı için bu alanda uyguladığı özel politikaya verdiği önemi gösterir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve bu atılımın Dersim alanında da geliştirilmesi, diğerlerinde olduğu gibi Türk sömürgeciliğinin bu politikasına da öldürücü bir darbe vurmuştur. Faşist sömürgeciliğin tüm gücünü kullanarak ve her türlü yönteme başvurarak devrimci gelişmeyi ezme çabaları boşa çıkarılmış, devrimci hareket ve silahlı direniş, alanda kökleşerek geniş kitleleri kucaklayan bir devrimci savaş haline gelme noktasına ulaşmıştır. Böyle bir gelişme birçok gerçeği açığa çıkarmış, birçok sömürgeci politikayı işlemez kılmıştır. Faşist ordunun saldırıları sonuçsuz kalmıştır, provokasyon yenilgiye uğratılmıştır; PKK aleyhinde propaganda yapmak hiçbir değer ifade etmez hale gelmiştir; binbir çeşit yöntemle kitleleri bölüp parçalama artık kolay yapılamaz olmuştur. Bunların tersine silahlı direniş gelişmiş, PKK'nin etkisi tüm kitleleri kucaklayacak düzeyde büyümüş, mezhepçi, aşiretçi ve kemalist bilinç yerine halk kitlelerinin ulusal direnişte birleşmesi hızla gelişmeye başlamıştır. Faşist Türk sömürgeciliği bu gelişmeleri durduramamaktadır, bütün gücünü harcamasına rağmen, PKK partizanlarına sonuç alıcı darbeler vuramamaktadır; kitleleri sindirmek için girişeceği kitle katliamları daha büyük direnişlere yol açacağı nedeniyle kendisini ürkütmektedir vs. İşte, yukarıda belirttiğimiz katliamlar böyle bir gelişme ortamında ve bu tür zaman diliminde meydana gelmişlerdir. Elbetteki Dersim alanında süren böyle keskin bir mücadeleden kopuk ele alınamazlar ve bunun bir parçası olarak ortaya çıkmaktadırlar. Faşist sömürgeciler bunları, bu dönemde ve bu biçimde istedikleri için böyle olmaktadırlar. Kitle pasifikasyonu nasıl geliştirilecek, kitlelerin PKK önderliğinde eyleme kalkışı nasıl önlenecektir? Eğer kitle katliamları ters etki yaratacaksa ve PKK partizanlarına darbe vurmak mümkün değilse, o zaman bu tür güçlere yönelik katliam hareketlerinin geliştirilmesi gündeme gelmektedir. Zaten PKK aleyhinde propaganda ve kitleleri çeşitli gruplar halinde bölme artık işlemez hale gelmiştir ve bu tür güçlerin hareket ve mücadele tarzları da bu tür katliamlar için uygundur. Ve faşist sömürgecilik tasfiye hareketini uygulamada artık bu yöntemlere de başvurmak zorunda kalmıştır.

Bütün bunlar, Dersim alanında meydana gelen adı geçen olayların bu biçimde gelişmesinde, faşist sömürgeciliğin bilinçli tasfiye çabaları ile, sözde devrimcilik adına aldatılmış olan güçlerin yanlış anlayış ve hareket tarzlarının birlikte etken olduklarını göstermektedir. Ve bu olayların, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında faşist sömürgeciliğin kitleleri sindirme, pasifize etme çabalarının bir parçası olduğu, geniş askeri operasyonlar düzenleme, her türlü

yozluğu ve çürümüşlüğü geliştirme, Kürdistan'dan Avrupa'ya kadar "alevicilik", "Dersimcilik" gibi hiçbir siyasal içeriği olmayan sahte şeyler geliştirerek halkın ulusal direniş hareketini bölme, bu harekette birleşmesini engelleme gibi faşist-sömürgeci politikalarla birlikte ve aynı amaç doğrultusunda geliştirildiği açıkça ortadadır. Bu gerçekleri görmek, böyle aldatılmışlık durumunu ve yanlışları terketmek, faşist-sömürgeci politikanın bu biçimdeki aletleri ve kurbanları olmamak aklı başında ve dürüst her kişinin en erkenden içine gireceği bir tutum olmalıdır.

Dersim alanında meydana gelen olayları daha iyi kavramak açısından Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadelenin gelişiminin çeşitli dönemlerine, bu dönemlerde çeşitli örgüt ve grupların içine girdikleri tutumlara, bu güçlerin mücadele anlayışlarına ve bugün içinde bulundukları durumlara da kısaca bakmak gerekir:

1970 öncesi Türkiye'de ciddi bir devrimci hareketin bulunmadığı, 1920'lerdeki devrimci çıkışın burjuvazi tarafından erkenden tasfiye edildiği, daha sonra çeşitli yapılanmalar içindeki küçük-burjuva reformizminin devrimciliği tekeline aldığı, 1970'lerdeki devrimci-gençlik hareketinin bu tekeli yırtan devrimci çıkışlar olduğu, ancak bu hareketin de teoride ve pratikte sağlıklı bir örgütlenmeye kavuşamadan burjuvazi tarafından ezildiği, bu nedenle Deniz, Mahir ve İbrahim gibi devrimcilerin adlarında simgeleşen hareketin kalıcı bir gelişme sağlayamadığı bilinmektedir. Bunlar, çeşitli biçimlerde ve ayrıntılı olarak izah edilmiş olan hususlardır. Yine bu hareketlerin ezilmesinin temel nedenlerinin Türkiye'de devlet, demokrasi, ordu, Kürdistan ulusal kurtuluşu gibi konulardaki doğru olmayan anlayışlar ve bu anlayışlardan kaynaklanan hatalı ve yetersiz mücadele tarzları olduğu belirtilmiştir. 1973'den sonra THKO, THKP-C, TKP-ML gibi hareketler adına yola çıkan çeşitli örgüt ve grupların, bu hata ve yetersizlikleri gidermek bir yana, bunları daha da derinleştirdikleri, daha geri ve yanlış anlayış ve pratikleri yaşadıkları, bu nedenle ve de burjuvazinin özel çabalarıyla bölünüp parçalandıkları, ağır sosyal-şoven yapılanmaları nedeniyle Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş hareketine karşı en akılalmaz düşmanlıklar içine girdikleri vb. hususlar yakın dönemin yaşanan gerçekleri olarak çok iyi bilinir. Bunlar en acı sonuçlarıyla bugün yaşanan yakın dönemin olumsuz gerçeklikleridir. Kısaca 1980'lere doğru gelinirken Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi nicelik olarak bir büyümeyi yaşamasına rağmen, nitelik bakımından bir tasfiye olma süreci içinde olmuştur. Proleter devrimci bir partisel gelişme içine girememiş, teorik, politik ve taktiksel açıdan doğru marksist-leninist bir gelişmeyi yaşayamamıştır. 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında devrimci hareketin varlık gösterememesinin temel nedeni bu olmuştur. Yüzbinlerce kişi siyasal tutuklu olarak 12 Eylül zindanlarına doldurulurken ortada ciddi bir devrimci örgütlenmenin bulunmaması, bir darbede var olan bütün seslerin kesilmesi, bu durumun, Türkiye'deki gelişmelerin bu temel özelliğinin en açık göstergesidir.

12 Eylül darbesi karşısında, ciddi hiçbir hazırlığı bulunmayan ve gerçekte gözle görülür bir varlık gösteremeyen Türkiye "solu"nun kaderi tutuklanmak, dağılmak ve olanak bulanların yurt dışına çıkması biçiminde olmuştur. 12 Eylül sonrası çeşitli ara dönemlere göre içine girilen belirgin tutumlar şöyledir:

1980-82 dönemi: Bütün çabalarına rağmen, 12 Eylül darbesinin gelişimine karşı kendini hazır hale getiremeyen Kürdistan devrimci hareketi (PKK), 12 Eylül darbesi karşısında kısmi geri çekilmiş, zindanlarda yükselttiği devrimci direnişle birlikte yurt dışında da yeni bir direniş mücadelesi için çok yönlü ve kapsamlı bir hazırlık çalışması yürütmüştür. TKP-ML (Partizan) dışındaki bellibaşlı diğer örgütler derin bir parçalanma, dağılma, mültecilik koşullarında yozlaşıp davayı terketme süreci yaşayarak tasfiye olmuşlar ve birer devrim tasfiyecisi olarak 12 Eylül rejiminin birer aracı haline gelmişlerdir. Geri çekilmeyi "ihanet" olarak değerlendiren TKP-ML (Partizan), Dersim'i bir gerilla bölgesi olarak belirlediğini açıkça ilan ederek, peşpeşe savaş bildirileri yayınlamakla dönemi geçirmiştir. Açık ki, 12 Eylül rejimine karşı direniş son derece soylu, insani ve devrimci bir tutumdur; ancak bu, devrimci direniş mücadelesi geliştirilirse, bununla geniş bir kitle direnişine ulaşılırsa böyledir ve buna hazırlık varsa ve böyle bir anlayışla hareket ediliyorsa doğrudur. **Partizan**'ın gerillacılığının böyle olmadığı, parlak laflar deryasında onlarca direnişçinin katledilmesine yol açıldığı pratiğin gösterdiği gerçek olmuştur.

1983-84 ortaları: PKK, yurt dışındaki hazırlıklarını ülke içine aktarmış, Kürdistan'da örgütlenme çalışmalarını sürdürmüş ve 12 Eylül rejimine karşı kapsamlı bir direniş yürütebilecek hale gelmiştir. Kendilerine bağlı bütün insanları çürüterek tasfiyeci birer grup haline gelen ikinciler, kendileri devrime ihanet ettikleri gibi PKK'yi de direnişten alıkoyabilmek için Türk sömürgecilerinin saldırılarına paralel olarak PKK'ye karşı her türlü tasfiyeci-provokatif saldırılar içine girmişlerdir. Parlak lafla hiçbir sonuç alamayan **Partizan,** bir kararsızlık, bölünme, parçalanma dönemi yaşamıştır.

15 Ağustos-1986 dönemi: PKK'nin Kürdistan'ın her tarafında geliştirdiği silahlı direniş, 12 Eylül rejimine karşı ilk ciddi ve gerçek direniş olarak, faşist-sömürgeci rejimi ciddi bir biçimde darbeleyerek geriletmiş, Kürdistan ve Türkiye'de kitlelerin umudunu canlandırarak sempati ve desteklerini kazanmış, gerilla savaşını oturtmuş ve 12 Eylül faşizmine karşı mücadele etmek isteyenler için son derece elverişli bir ortam yaratmıştır. Bu direniş, işçi sınıfının ve halkın onuru olmuştur; sadece Kürt ve Türk halklarının değil, dünyadaki birçok halkın da ilgi ve sempatisini kazanmıştır; ve Kürdistan ve Türkiye'deki onurlu ve bilinçli herkes için direnişin yolunu açmıştır. İkinciler (başta Dev-Yol, HK, Sol Birlik ve ötekiler), faşist-sömürgeci rejime yol gösterici konumda giriştikleri anti-PKK savaşta yenik düşerek, maskelerini tamamen kaybederek, iyice teşhir olarak artık seslerini bile çıkaramaz hale gelmişlerdir. Burada en ilginç tavır yine **Partizan**'ın olmuştur. 1981'de silahlı direnişin koşullarının bulunduğunu ve Dersim'i gerilla bölgesi seçtiklerini söyleyenler, bu dönemde, yani PKK'nin geliştirdiği silahlı direnişle her türlü mücadelenin yolunun açıldığı bir ortamda silahlı mücadelenin koşullarının bulunmadığını söyleyerek yurt dışına çekilme kararı aldıklarını ilan etmişlerdir. Tabii işi bundan da ileri götürüp PKK'ye karşı savaşın başına taze kan olarak geçmişler; Dersim'de PKK aleyhinde yürüttükleri yoğun propagandayı Avrupa'da PKK'ye karşı saldırılar düzeyine vardırmışlardır. Elbette bu, onlar için bir tümden tasfiye olma süreci olmuştur. Mevcut kararı kabul etmeyenler, ülkede direnişi sürdürmekten yana olanlar, bölünmeler, dağılmalar ortaya çıkmıştır. Ve yine PKK'ye karşı yürütülen propaganda ve saldırılar PKK'yi geriletmede ciddi hiçbir işlev yerine getiremez hale gelmiştir. İşte son katliam olayları, böyle bir gelişme sürecinin son aşamasında ve bu gelişmelerin bir devamı olarak ortaya çıkmıştır.

Burada dikkatle ele alınması gereken ciddi hususlar vardır. Bir kere, açıkça bir tasfiye hareketi yürütülmekte, 12 Eylül faşizmine karşı sonuna kadar direnişten yana olan güçler bu olaylarla açıkça tasfiye edilmeye, ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Bu denli gözü dönmüş ya da tehlikeli hale gelmiş tasfiyeci şefler görevlerini icra etme çabası içinde bulunmaktadır. Bu tasfiyeci çabalara karşı mücadele etmek, tasfiyeci şeflerin oyunlarını boşa çıkarmak, bu tür tehlike altında bulunan güçlerin en ivedi bir görevidir. Yine ortada açıkça yanlış anlayışlar ve mücadele tarzları, Kürdistan koşullarına uymayan, onun gerçekliğini inkar eden yapılanmalar vardır ve olayların önemli bir nedeni de bu durum olmaktadır. Bu güçler tarafından yapılanın gerillacılığa benzer hangi yanı vardır? Mevcut harekat düzenlerinin gerilla kurallarıyla bağdaşır bir yönü var mıdır? Elbetteki kolay

Devamı 27. sayfada

Kürdistan'da Yeni Sava

Sömürgeci-faşist cuntanın başı Kenan Evren bir heyetle birlikte ekim ayı başlarında "Dicle Üniversitesi"nin 1986-87 öğretim dönemini açma "vesilesiyle" Diyarbakır'a beş günlük bir ziyarette bulundu. Gerek ziyareti gerçekleştiren heyetin bileşimi, gerekse "ziyaret"in gerçekleştiği dönemdeki diğer gelişmeler ve bunlara yol açan etmenler hatırlandığında ve olay bunlarla bağ içinde ele alındığında, bunun hiç de yansıtıldığı gibi, "yeni bir öğretim dönemini başlatmak için yapılmış masum bir ziyaret" olmadığı rahatlıkla anlaşılır. Geziye Evren'le birlikte, esas olarak Kürdistan'daki sömürgeci savaşı yürütmekle görevli kılınan 2. Ordu komutanı, Emniyet Genel Müdürü ve yüksek rütbeli birçok subay katılmıştır. Bundan hemen önce (Evren'in bizzat denetlediği) Kars-Ağrı ve yine aynı günlerde Urfa-Viranşehir tatbikatları yapılmış ve Ankara'da özel olarak eğitilen "Özel Polis Timlerinin eşkiyaya karşı savaştırılmaya hazır" olduğu duyurulmuştu. Bütün bu gelişmeler ortamında, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne karşı savaşın planlanıp yönetildiği bir merkez olan Diyarbakır'a yapılan "ziyaret", ortada bazı oyunların döndüğünü ve farklı amaçların gerçekleştirilmek istendiğini hemen sezdirmektedir. Bu olayların, Kürdistan'da ve TC'ne komşu alanlarda önemli gelişmelerin olduğu bir zamana denk düşmesi de bu yönlü kanıları güçlendirmektedir.

Sözkonusu ziyaret ve tatbikatların, Kürdistan'daki devrimci silahlı eylemlerin giderek yoğunlaştığı, dışarda, emperyalizmin Suriye'ye yönelik tehdidinin iyice arttığı, "terörizm yuvası" vb. iddialarla yoğun bir teşhirin geliştirilip, bunun maddi yaptırım ve müdahalelerin zemini haline getirilmeye çalışıldığı; İran-Irak savaşının Türkiye'yi daha çok ilgilendirir bir düzeye geldiği, TC'nin Musul ve Kerkük'e yönelik niyetlerinin uluslararası basında sıkça tartışıldığı ve İran'ın bu konuda tepkisini resmen dile getirdiği bir dönemde gerçekleşmesi, TC'nin yeni hazırlık ve amaçlarını da ortaya koymaktadır. Bu amaçların başında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni durdurma, ona darbe vurma gelmektedir ve hazırlıkları büyük oranda buna yöneliktir. Tatbikatlar bir yönüyle orduyu bunun gereklerine göre hazırlama, özel polis timleriyle ordu güçlerinin savaş anında uyum yeteneğini geliştirme amacını taşımaktadır. Diyarbakır ziyaretiyle de bu hazırlıklar somut uygulama planları haline getirilmeye, hareket planları oluşturulmaya çalışılmıştır.

Tatbikatların ve Diyarbakır "ziyaret"inin esas amacı, Kürdistan kurtuluş mücadelesine karşı yeni planlar hazırlamak olsa da, açık ki sadece bu değildir. Tatbikatların dışa yönelik tehdit ve tavır belirleme özelliklerini de gözardı etmemek gerekir. Çünkü bu olgu, Kürdistan kurtuluş mücadelesini çok yakından ilgilendirdiği gibi, TC'nin çıkmazlarının ve dış çelişkilerinin düzeyini de gösterir. Emperyalizmin Suriye'ye yönelik tehditlerinin iyice somut biçimler aldığı bir esnada yapılan "Viranşehir Tatbikatı", emperyalizmin tehditlerine destek anlamını da taşımış ve TC bu yolla Suriye'ye, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin karşısına çıkarma istemini yeniden dayatmıştır. Yine, Suriye'ye yönelik saldırılarda TC'nin önemli bir rol oynayacağı hatırlatılmış oluyordu. Öte yandan İran'la giderek gerginleşen ilişkiler, TC'nin, İran'ın Kerkük'e yönelik saldırılarını kabul etmeyeceğini resmen açıklaması, aynı tarzda İran'ın buna tepkisi ortamında yapılan Ağrı tatbikatının, İran'a yönelik bir gözdağı mahiyeti taşıdığı açıktır. Bütün bu tehditlere yol açan ana olgu bu ülkelerin, mevcut koşullarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki konumlarıdır. TC, baskı ve tehditle bu konumu kendisinin (ve emperyalizmin) lehine çevirmeye, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin bu alanlardan yararlanma olanaklarını ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Görülüyor ki, faşist sömürgeciliğin gerek içerdeki, gerekse dışa yönelik tavır ve uygulamaları ulusal direniş mücadelemizi ezme hesapları etrafında yoğunlaşıyor. İçte olduğu kadar, dış politikasının odağında da Kürdistan sorunu vardır. Elbetteki bu kendiliğinden ortaya çıkan bir durum değildir. Aksine Kürdistan kurtuluş mücadelesinin ortaya çıkardığı bir durum olduğu gibi, bu mücadelenin düzeyini ve bunun karşısında faşist Türk sömürgecilerinin içine düştüğü yetmezlikleri gösteren bir durumdur da. Bu durumda sömürgecilerin kurtuluş mücadelemize karşı yeni plan ve yönelimler geliştirmesi kaçınılmazdır. Nitekim öyle de olmaktadır.

Kürdistan'da yükseltilen devrimci savaş, Türk burjuva egemenlik sistemini temellerinden sarsmaya başlamış, daha savaşın başında onu derin bir çıkmazla karşı karşıya bırakmıştır. Türk devletinin tüm zayıflıkları ve çürümüşlüğü net bir biçimde gözler önüne serilirken, güçlü gibi görünen yanlarına ağır darbeler vurulmuş, tarihsel olarak yenilgiye ve yok olmaya mahkum bu güç, pratikte de böyle bir sürece sokulmuştur. Açık ki, Kürdistan devrimci savaşının çizgisinin de pratik tarafından muazzam bir doğrulanışı olmuştur. Türk burjuvazisi, düzenli ordusunun üçte ikisini Kürdistan'a sürmesine, çok kuralsız ve pervasız bir savaş yürütmesine rağmen başarılı olamamış, kurtuluş mücadelesinin ilerleme hızını dahi yavaşlatamamıştır. Kürdistan'ın dört bir yanında gelişen devrimci silahlı eylemler Türk ordusunun biçareliğini kanıtlayarak, onu tam bir enkaz haline getirmiştir. Türkiye Başbakanı Özal, daha '86 yılının başında yaptığı bir açıklamada *"20 aylık asker bunlarla başa çıkamıyor"* diyerek bu gerçekliği olduğu gibi itiraf etmek zorunda kalmıştır. Yaşanan gelişmeler Türk devletini yeni arayışlara itmiş, yeni savaş yöntemleri geliştirmek zorunda bırakmıştır. Özal aynı açıklamasında, *"Özel komando birlikleri hazırlayacak ve savaşı bunlarla yürüteceğiz. Ordu güçleri ise daha çok bazı noktaları tutmada kullanılacaktır"* diyerek, bu arayış ve yöntemlerin biçimini belirlemiştir.

Mücadelenin gelişim sürecinde, özellikle "Özel Harp Dairesi"nce birçok taktik geliştirilmiş, bunlar uygulamaya ko-

ş Planları Geliştiriliyor

nularak sonuç alınmaya çalışılmıştır. "Köy Korucuları" ve "Pişmanlık Yasası"na işlerlik kazandırılmasına ve çeteciliğin örgütlendirilmesine, böylece "Savaşı Kürdistanlılaştırma"ya büyük önem vermişlerdir. Bunun yanında birçok değişik yöntem kullanılarak, izlenen "özel savaş" yöntemiyle, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önlenmek istenmiştir. Ancak, bugüne değin sömürgeci faşistlerce başvurulan bütün bu karşı-devrimci taktik ve planlar, Kürdistan genelinde geliştirilen devrimci direnişle boşa çıkarılmış, silahlı devrim hareketi, halk yığınlarını yanına çekerek savaşı kitleselleştirmiştir. Tüm uygulamalarına rağmen gelişmeleri önleyemeyen sömürgeciler, içine düştükleri tıkanıklık ve çözümsüzlüğü aşmak için yeni arayışlara girmiş, "yeni" savaş yöntemleri geliştirmeye, bu doğrultuda uygulama planları oluşturmaya başlamışlardır. Yapılan tatbikatları, toplantıları ve Evren'in ziyaretini bu bağlam içinde ele alıp değerlendirmek gerekmektedir. Evren'in ziyareti aynı zamanda bu yönlü hazırlıkları ve mevcut durumu yerinde denetleme ve inceleme özelliği de taşımıştır.

"Özel Polis Timleri" Sömürgecilerin Savaş Çıkmazını Giderebilir mi?

Sömürgeciler, yeni yöntemler geliştirdiklerini ileri sürseler de, aslında çıkmazlarına çözüm bulmuş değildirler. Şimdiye kadar başarı sağlayamayan "özel savaş" daha yetkinleştirilmiş güçlerle sürdürülmek isteniyor. Bu anlamda "yeni" diye sunulan yöntem, savaşa daha yetkin ve yeni güçlerin girmesinden başka bir şey değildir. Kürdistan kurtuluş savaşına karşı en etkili yöntem olarak, savaşı "iyi eğitilmiş, iyi donatılmış Özel Polis Timleri" ile sürdürmek istemektedir. Sözkonusu timler birlikte, çete örgütlendirmesini geliştirme çabaları ve orduyu savunmada kullanma hesapları, çeteciliğin bu yöntemin vazgeçilmez bir unsuru olduğunu, milyonluk Türk ordusunun tamamen yedeğe dönüştürüleceğini göstermekte ve bu güçlerin savaşma yöntemini de ortaya koymaktadır.

Hesap oldukça basittir; sömürgeciliğin esas savaş gücü olacak olan Özel Timler, tamamen karşı-gerilla savaşının (yani gerillayla başa çıkacak bir savaşın) gereklerine göre eğitilip düzenlenmişlerdir. Çatışma ve insiyatif yeteneği, manevra kabiliyeti, coğrafya ve iklim koşullarına uyum özellikleri vb.'nin güçlendirilmesine dikkat edilmiştir. Hızlı harekat ve manevrayı engellemeyecek tarzda örgütlendirilen bu güçler, gerilla harekat tarzını uygulayacak ve hareketli imha birlikleri görevi göreceklerdir. Gerilla üslerini, harekat bölgelerini, birliklerini açığa çıkarma ve kendi deyimleriyle "mutlaka temas kurma", gerillaların kitle desteğini sınırlama, bunlara dayanarak gerilla birimlerini, bekledikleri yer ve zamanda çarpışmaya zorlayıp düzenli ordu birliklerinin yardımıyla imha etme, bu özel timler faaliyetinin kapsamını oluşturmaktadır. Düzenli ordu ise, esas olarak gerilla eylemlerinin hedeflerini (karakol, askeri, ekonomik, siyasal tesisler vb. koruma altına alacak, önemli geçit ve yolları denetleyecek böylece gerilla birimlerini eylemsizliğe-edilgenliğe sürüklemeye, hareket olanaklarını kısıtlamaya çalışacak ve çatışma anlarında, Özel Timlere destek verecek olan bir yedek kuvvet haline gelecektir. Bunun la ordunun yıpranma sürecinin uzatılması ve o göstermelik otoritesinin sürmesi de hedeflenmektedir. Gerillanın coğrafyayı tanıma ve kullanma, buna bağlı olarak hızla manevra yapma, kitle bağı vb. üstünlükleri ile sömürgeci savaş güçlerinin ortama yabancılığı gibi olgular ise, çeteciliğin bu birliklere vereceği takviye ve bizzat bu birlikler içinde yer almasıyla giderilecektir. Kısaca eylem kapasitesi daraltılıp gerillanın eylemsizliğe, dolayısıyla yıpranmaya sokulması, çeteciliğe dayanarak gerillanın üstün yanlarının (avantajlarının) zayıflatılması, gerillayla savaşacak olan gücün gerilla gibi hareket ederek, ona yem olmaması ve onu uygun koşullarda çatışmaya zorlaması, kitlelerle sürekli bağ içinde olarak, gerillanın kitle desteğinin sınırlandırılması vb. hesaplanmaktadır.

Görünürde, sömürgeciler açısından yapılacak en mantıklı şey; fakat, sömürgeciler kötülerin iyisini seçmişler, buna mecbur kalmışlardır. Böyle bir yöntemin tercih edilmesinin kendisi bile, yöntemin yenilgiye mahkum olduğunun kanıtıdır.

Kürdistan halkıyla olan savaşında, sömürgeciler, toplumsal gelişme önünde engel olan çürümüş, çağdışı bir yapıyı temsil ediyor ve bunu ayakta tutma savaşı veriyorlar. Bu açıdan, tarihsel olarak yenilmeye mahkumdurlar. Kürdistan halkı toplumsal gelişmenin önünü açmayı, gelişmeyi, ilerlemeyi ve çağdaş olanı sergiliyor; kazanacaktır. Sömürgeciler yeni şeyler kazanmadan ziyade mecut durumu korumayı amaçlıyorlar, sürekli bir gerileme, çürüme ve dağılma içindedirler; bu açıdan atak olamazlar. Devrimci savaş yeni bir dünya yaratmak istiyor; gelişen, güçlenen ve yeni olanın ataklığına sahiptir. Sömürgecilik, stratejik olarak çıkmaz ve savunma içindedir. Durumu bu olanın, başarılı taktikler geliştirmesi savaşın doğasına aykırıdır. Çünkü taktikler stratejiye bağlıdır ve ona hizmet ederler. Stratejik olarak yenilgiye mahkum olanın; çıkmaz ve savunma içinde olanın, taktikte de çıkmaz içinde olacağı açıktır. Bu açıdan Türk sömürgecilerinin geliştirdiği ve geliştireceği taktikler, tarihsel olarak çıkmaza ve yenilgiye mahkumdurlar.

Sömürgecilik sadece tarihsel anlamda değil, pratikte de savaşı kaybetmiştir. Onlar açısından savaş daha başından kaybedilmiştir. İki yıllık silahlı devrimci savaş, Türk sömürgecilerinin birçok girişimini bozguna uğratmış, herkesi onunla korkuttuğu o milyonluk ordusunu hareket ettiremez olmuş ve yedeğe almak zorunda kalmıştır. Daha öncü kolların saldırısında bile "şanlı Türk ordusu" kendisini saha dışında bulmuştur. Kafalarının yettiği hemen tüm yöntemleri denemiş ve bozguna uğramışlar, kendilerini gerilla savaşına-Kürdistan halkının dayattığı savaşa göre yeniden düzenlemek zorunda kalmışlardır. Bu onların savaşta insiyatifi yitirdiklerinin ve bunun için de etkili savaş yöntemleri geliştiremeyeceklerinin ifadesidir. İnsiyatif halkımızda

ve onun devrimci kurtuluş güçlerinin elindedir. Böyle olduğu müddetçe savaşın yönünü, biçimini bu güçler tayin edeceklerdir. Bunun için sömürgecilerin yeni yöntemleri kusurlu ve sakat doğmuştur; bu sakatlıkları yapısaldır ve devrimin saldırıları karşısında fazla tutunamayacaklardır.

Sömürgecilerin geliştirmiş olduğu yöntemler tüm sömürücü-gerici orduların temel zayıflık ve yanılgılarını bağrında taşımakta ve esas olarak bunlar üzerinde şekillenmektedir; savaş maddi ve teknik olanaklarla kazanılmak istenmektedir. Yeni yöntemin de dayanacağı esas olgu budur. Oysa, halk savaşı, zayıf olanın, güçlüyü; inanç, azim, moral, kararlılık ve yaratıcı yöntemlerle, maddi ve teknik gücü yenmesi sanatıdır. Ve savaş alanında sonucu belirleyen sayısal, maddi ve teknik güç değil; inanç, saldırı ruhu, kazanma azmi, moral gücü, disiplin ve kararlılıktır. Gerici ve haksız bir savaş yürüten güçlerin bu özellikleri kendilerinde yeterince somutlaştırmaları mümkün değildir. Özel Timlerin, gönüllü faşist unsurlardan teşkil etmesi bu durumu değiştirmez, çünkü bu yürütülen savaşın karakterine bağlı bir olaydır. Ama, sömürgeci egemenlik altında halkımızın savaşma arzusu gelişecektir. Bu savaşta, halkımızın kölelik zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok, kazanacağı bir vatan, özgür ve bağımsız bir dünya vardır. Ama sömürgeciler her şeylerini kaybedeceklerdir. Bu açıdan sömürgeciler hep kaybetmenin korkusunu yaşarken, halkımız kazanmak için dövüşecek, bunun gerektirdiği azim, cesaret ve kararlılığı gösterecektir.

Devreye sokulan Özel Timler –başarılı olmalarının zorunlu şartlarından olan–, "kurtuluş güçlerinin üstünlüklerini sınırlama"yı başarmayacak, çetecilik bu konuda kendisine atfedilen rolleri oynayamayacaktır. Çeteciliğin Kürdistan'da fazla başarılı olma şansı yoktur ve çetecilik daha doğar-doğmaz ciddi darbeler yemiş, büyük oranda işlemez kılınmıştır. Sömürgeciler bu yapıyı yetkinleştirmeye; bunun için rastgele insanlara zorla silah verme yerine, bu işi yürütebilecek olanlara silah vermeye, eğitim ve donanım olarak bu yapıyı güçlendirmeye çalışmaktadırlar. Fakat bu, çeteciliğin etkili olması için yeterli değildir ve olamayacaktır. Çeteciliğin işlememesi (veya işletilememesi) Özel Timlerle savaşı yürütme taktiğinin büyük oranda felce uğraması olacaktır. Sömürgeci güçlerin Kürdistan'a yabancı olmaları, onların en büyük zayıflıklarından biridir ve bu zayıflıklarını gideremeyeceklerdir. Çünkü onlar, ülkemizi ve halkımızın imhasını amaçlayan bir savaşı yürütüyorlar. Halkımız bunlara düşmandır ve bu düşmanlığı gelişecektir. Siyasal olarak da eğitilen bu hareket timleri halkımızı kazanamayacak, ondan destek göremeyecek, tersine süreç içinde dayanakları zayıflayacaktır. Dolayısıyla onlar, tamamen kendilerine düşman bir ortamın kuşatması altında olacak, bu ortam içinde hareket edecek ve ülkemize yabancılıkları sürekli olacaktır. Çetecilik bu olguyu gideremeyecektir; çünkü çetecilik ruh olarak Kürt ve Kürdistan'a yabancılaşmadır, bunların reddidir. Halkımız, bunları da düşman ve yabancı olarak değerlendirecek; bunlar, halkımızın savaş ve kazanma azmini, cesaretini, kararlılığını vb. özelliklerini yansıtamayacaklardır. Bu açıdan, bu güçler, kurtuluş güçlerinin harekat ve manevra üstünlüklerini, kitle desteğini sınırlayamayacakları gibi, tamamen kendilerine düşman bir ortamın kuşatması altında, kendileri atıl ve hareketsiz kalacak veya rastgele ve şuursuz hareket edeceklerdir.

Daha da çoğaltılabilecek olan bu olgulardan çıkan sonuç, sömürgecilerin yeni savaş planlarının da bozguna uğrayacağıdır. Fakat, bunun kendiliğinden veya sıradan bir faaliyetle gerçekleşeceğini düşünmek de doğru değildir. Devrimci kurtuluş güçlerinin daha etkin bir savaşım ve yönelim içine girmesi gerekmektedir. Silahlı savaşı yoğunlaştırmak, bunu siyasal savaşımla mutlaka ve yeterli düzeyde birleştirmek, siyasal ve silahlı ordulaşmayı büyütmek, eylemlerin hedef ve kapsamını genişletmek, eylem ve çarpışma taktiklerini geliştirmek ve savaşı daha çok örgütlü-kitlesel düzeye çıkarmak zorunludur. Silahlı halk savunma (milis) güçleri, düşmanın yeni yönelimlerini bozguna uğratmada önemli rol oynayacak, halk milisini Özel Timin karşısına çıkarmak en etkili yöntemlerden biri olacaktır. Yine halkı, basit de olsa, bunlarla savaşım içine çekmeyi başarabilmek gerekiyor. Düşman güçlerin yemeklerini zehirlemeden tutalım, silahlarını bozma, çalma, maneviyatlarını bozucu propagandalar yapma, yanıltıcı bilgiler verme, yollarına tuzak döşeme vb. birçok yöntem kullanarak, halkımız bunlarla savaş içinde olmalıdır, olabilmelidir. Öyle olmalı ki, bu güçler, tüm halkımızı kendileri için düşman, her köylümüzü bir kurtuluş savaşçısı olarak görmeli, herkese ve her şeye kuşkuyla ve çekinerek yaklaşmalı, "her yerde bir tuzak var" tedirginliğiyle hareket etmelidirler. Böylece düşman güçleri doğrudan halkla karşı karşıya gelecek (bu onların kitleleri kazanma çabalarının veya kitleye yönelik siyasal hesaplarının sonu olur), bu ise daha fazla direnme dışında sonuç vermeyecektir. Bu durumda sömürgecilerin Özel Timleri, El Salvador'un "Ölüm Mangaları"ndan, Somoza'nın "Beyaz Muhafızları"ndan fazla bir rol oynayamayacaklardır. Ki, bu sömürgeciler açısından savaşın sonu olacaktır. Böyle bir sonuca ulaşmak elbetteki örgütlülüğü, kitlelerin Cephe (ERNK) saflarında örgütlenmesini ve yetkin bir yönlendirmesini gerektirir. Yine "sadece kırdaki silahlı savaşımla işlerin üstesinden gelinebileceği" türündeki bir anlayışın veya bu anlayışa hizmet eden pratik ve çalışma tarzının sakatlığı bilinerek, devrimle mücadele başta şehirler olmak üzere, en geniş alanlara taşırılabilinmeli, kırdaki silahlı mücadele şehir kentlerinin siyasal şiddet eylemleriyle bütünleştirilebilinmelidir. Gelinen aşamada bu yakıcı bir zorunluluk olmuştur. Şehirle, şehir kitlelerinin siyasal eylemliliğiyle birleşemeyip, sadece kıra hapsolan silahlı mücadele her zaman yozlaşma tehlikesiyle karşı karşıya olabileceği gibi, düşmana da başarı olanakları sunar.

Kısaca belirtirsek; kurtuluş güçlerimiz savaş yasalarına uygun olarak hareket eder, savaş kurallarını uygular, mücadele çizgimizi uygulamada, halk savaşı sanatında ustalaşır, savaşı bir sanat olarak ve bunun özeniyle ele alır, bunu nakış nakış işler ve bunun çeşitli motifleri arasındaki uyum ve ahengi sağlayabilirse, kazananın halkımız ve devrim olacağı kesindir.

"Devlet Yediği Asıl Büyük Darbeleri Saklıyor"

Soru: *Mesleğiniz gereği Kürdistan'ın birçok alanında gezmektesiniz. Yaptığınız bu geziler sonucu, halkın yaşam koşulları hakkında gözlemleriniz nelerdir?*

Cevap: Halkımız bu mevcut yaşam koşullarına karşı zaten dayanamamaktadır. Bunun yanında, halk hem ekonomik durumundan dolayı, hem de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişimiyle, imha savaşını daha da yoğunlaştıran sömürgecilerden görmüş olduğu baskı, şantaj ve göç politikasından dolayı köyünü, evini, barkını bırakıp kaçmaktadır. Örneğin; geçen yıl, sömürgecilerin baskılarından dolayı, benim tanıdığım ve gördüğüm 10 aile metropole göç ettirilmek zorunda bırakıldı. Kürdistan'da buna benzer olaylar çokça yaşanmaktadır. En başta, yaşam koşulları anlatılacak biçimde değildir. Evine kuru ekmek bile alamayan çok insanları tanıyorum. İş sahaları yoktur. Kısacası, sömürgecilerin ekonomik talanından, yürütülen imha savaşından dolayı Kürdistan'da yaşam çekilmez haldedir. Yani sömürgeciler hiçbir noktada yaşam hakkı tanımamaktadır.

Esnafın, tüccarın vb. katmanların durumu da bundan farklı değildir. Bunlar da, Türkiye'deki ekonomik-toplumsal düzenden memnun değildir. Esnafın elinde para olmayınca alışverişini yapamamaktadır. Bunun yanında, yoğun göç sonucu, son derece kötü bir durumu vardır. Konut sorunu, başlı başına bir sorundur. Köylerden zorla göç ettirilen halk, şehirlerde çadırda yaşamaktadır. Şehir işçi meydanlarında binlerce insan iş bulmak hammallık yapmak amacıyla akşama kadar beklemektedir, ama akşamları utanarak eli boş, yüzü kara, bir ekmek parası kazanmadan evine dönmektedir. Göç sorunundan dolayı, şehirlere yerleşen halk, kışı dahi çadırlarda geçirmektedir; var olan boş konutlara ise sürekli yeni atanan polislerce doldurulmaktadır. Köylü de emek gücüne dayalı yapmış olduğu üretimden bir şey zaten elde edemiyor. Halk bu hayattan memnun değildir. Sömürgecilerin ağır işkenceleri olmazsa, halk bu yaşam koşullarına karşı ayaklanır. Ama, bir gün mutlaka bu olacaktır. Baskı da, bunun kaçınılmaz sonucunu doğurur.

Soru: *Kürdistan'da duyduğunuz, tanık olduğunuz PKK önderliğinde gelişen mücadelede HRK'nin gerçekleştirdiği intikam eylemleri durumu veya görüp duyduğunuz eylemleri sıralar mısınız?*

Cevap: Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen mücadelede, HRK güçleri, düşmana karşı çok eylemler yapmaktadır. Ancak, Türk sömürgecileri, yapılan bu eylemleri saklayabileceğine inanıyorsa bunları saklamaktadır. Benim görüp duyduğum olaylar şunlardır:

1- Şırnak'ta üç gece üst üste büyük eylemler yapıldı. Ancak bunlardan bir eylem yansıtıldı. Eylemde 1 peşmergenin peşmergeler tarafından yanlışlıkla öldürüldüğü için söylendi veya öyle haber verildi.

2- Pervari'de bir peşmergeyi şehit eden çeteyi, peşmergeler yakalayıp kurşuna dizdiler.

3- Şırnak'ta peşmergeler, iki peşmerge karısını alıp götüren sömürgecilere pusu kurup 2 asker öldürdüler ve bir buldozeri de yaktılar.

4- Peşmergelerin, evlerine uğrayıp-uğramadıklarını tespit etmek amacıyla sömürgeciler, peşmergelerin eşlerini muayene edip gebe olup olmadıklarını tespit etmek istediler. Bunun üzerine peşmergeler, kaymakamı, doktoru, ebeyi ve yüzbaşıyı pusuya düşürerek vurdular. Bunlara benzer hatırlayamadığım onlarca olay vardır.

5- Hakkari'nin Beytüşşebap ilçesinde oturan Ebubekir'in oğlu adında bir unsur, geçen yıl dört kardeşini ve birçok köylüyü öldürmüş. Bu haini serbest bırakan devlet, silah taşıyıp peşmergeleri vurması için emir vermiş. Peşmergelerin eline düşen bu hain ölümle cezalandırılmıştır.

6- Yine Pervari'nin Semiz köyüne düğün götüren Remê Şemkün'ün eniştesi olan MİT Kamil'in düğünü önüne pusu kuruluyor. Bu olayda 2 asker vuruldu ve birçok çete ise yaralandı.

7- Hakkari'de bir peşmergeyi köprüye kadar geçirmek isteyen bir unsur arkadan peşmergeyi vurur. Daha sonra, bu adamın evine askeri elbise giyerek giden peşmergeler tarafından sorguya çekilir. Suçunu itiraf eden bu unsur ölümle cezalandırılır.

8- Pervari'de arkadaşları vurdurtan bir unsur, peşmergeler tarafından yakalanıp köylüler karşısında sorguya çekilir. Suçunu itiraf eden bu unsur da kurşuna dizilir.

9- Yine son zamanlarda Sason ve Kozluk'ta devlete ve Amerikan mobiline karşı saldırı yapıldı. Sömürgecilerin gizleyemediği bu olayda, ancak 5 askerin öldürüldüğü açıklandı.

10- Şırnak alayına roketlerle saldırıldı. MİT elemanı ve TC'nin sadık uşağı Alixan'ın evine düzenlenen baskında 2 asker vuruldu.

11- Geçtiğimiz aylarda Şirvan'da devletin MİT olarak görevlendirmiş olduğu bir yüzbaşı vuruldu.

12- Baykan'da bir buldozer yakıldı.

13- Bitlis'te Destuniyê ve Durana karakollarına roketlerle saldırılmış, ölü ve yaralı vardır. Ayrıca, bir de transit karayolu üzerinde bulunan bir lokantaya peşmergeler baskın yaptılar. Bu baskında, yüzlerce şoföre ve yolcuya propaganda yapıldı. Bu olay kitleler tarafından çok sevgiyle karşılandı.

14- Peşmergeler, Mutki'de kurdukları bir pusuda 1 onbaşıyı öldürüyor ve muhtarı yaralıyorlar.

Ve son olarak, bir asker ile halkın konuşmasını dinledim. Asker, halka her gün cesetler geliyor diyordu. Bunlara benzer çok olaylar var. Derik, Çatak vb. kazalar basılıyor. Diyarbakır'da 5 asker vuruldu. Kürdistan'ın birçok alanında böylesi eylemler yapılıyor. Ancak bunların çok az bir kısmını duyabiliyoruz. Ama ben şunu açık yüreklilikle söyleyeyim ki, devlet yediği asıl büyük darbeleri saklıyor. Ama, peşmergelerden ya da sıradan insanları kurşuna dizip vurdu mu, "bu kadar terörist vurdum" diyor. Ancak, sömürgeciler ne kadar gerçekleri gizlemeye çalışırsa çalışsın, halk eylemleri yine de duyuyor.

Soru: *Bağımsızlık ve özgürlük uğruna gerçekleştirilen intikam eylemlerinin halkımız üzerindeki etkisi nasıldır?*

Cevap: Bağımsızlık ve özgürlük uğruna, sömürgeci-faşist TC'ye karşı gerçekleştirilen intikam eylemleri, genelde halkın üzerinde çok olumlu etki yaratıyor. Bu savaşımla halk gittikçe uyanıyor ve bilinçleniyor; tüm zorluklara, olanaksızlıklarına rağmen mücadeleye katkıda bulunuyor. Daha önceleri devlet, devrimcileri karalamak amacıyla yalan-iftiralar yayıyordu, bu halkı şaşırtıyordu. Ama halk, devrimcileri tanıdıkça, amaçlarını ve istemlerini öğrendikçe düşmanın bu yalanlarına inanmıyor. Bunun yanında, halk arasında bazı satılmış ihanetçi unsurlar, sömürgecilikle işbirlikçiliklerini bilinçli ya da bilinçsizce sürdürmektedir. Ama bunlara karşı halk yurtseverlik görevlerini yerine getirecek, devrimcilerle olan dayanışmalarını artıracak, onlarla beraber bu yapıya darbe vuracaktır. Peşmergeler şehit olunca her ne kadar halkın üzerinde büyük etkiler yaratıyorsa da, şehitlerin devrim mücadelesine kanlarıyla can verdiklerini ve bu mücadelenin kansız olmayacağını artık anlamaktadır. Yalnız bu mücadelede düşmanın oluşturmuş olduğu ajan-milis yapı olmasa devrimciler bu kadar darbe yemez. Bunun için, Partinin tavrı bu yapıya karşı oldukça sert ve acımasız olmalıdır. Sömürgeci TC ile tarihsel işbirliği içerisinde olan zenginler bu yapının oluşmasında önayak olmaktadır, halkı buna teşvik etmektedirler. Halkımızın bilinçsizliğinden, ekonomik olarak yoksul oluşundan yararlanmak istemektedir-

Devamı 26. sayfada

ULUSAL KÜLTÜR, ULUSAL KURTULUŞUN TEMEL DAYANAKLARINDANDIR

"Bir toplumun, halkın, sınıfın veya grubun tarihsel olarak edindiği maddi ve manevi değerler birikiminin tümü" olan kültür, bir ulusu, ulus yapan en önemli dayanaklardan biridir. Maddi yaşam tarafından koşullanan kültür tarih boyunca yaşanan gerçekliğin yoğunlaşmış yansımasıdır. Bu anlamda öze ilişkin gelişme ve büyümeyi bildiren, yansıtan kültür, aynı zamanda bir toplumun, halkın, sınıfın ya da grubun çağla olan mesafesinin de bir göstergesidir. Konusu ve kapsamı böyle olan kültürün Kürdistan açısından ele alınıp irdelenmesi, çağdaş bir toplum yaratma mücadelesinin verildiği Kürdistan'da yaratılan ve yaratılmaya çalışılan en ileri maddi ve manevi değerler bütünü temelinde Kürt kültürünü geliştirmeye ilişkin sorulara cevap aramak burada işlenecek temel hususlar olacaktır.

Bu belirlemelerden hareketle Kürdistan'da yaşanan gerçeklik nedir? Edinilen maddi ve manevi değerler bütünü hangileridir, sorularına aranacak cevaplarla soruna açılım sağlanabilir. O halde nedir tarih boyunca Kürdistan'da yaşanan gerçeklik? Sorunun yanıtı, Partimizin tarihi materyalizm ışığında en temel hatlarıyla ortaya koyduğu Kürdistan tarihinde çok yalın bir biçimde verilmiştir. Bu nedenle çok kısa fakat gerekli bir tekrarda bulunacağız. M.Ö. 550 yıllarından günümüze değin Kürdistan'ın yaşadığı gerçeklik işgal, istila, talan; en genel anlamıyla savaş gerçekliğidir. Bu gerçeklik de bağrında farklı iki gerçekliği daha taşımakta. Biri işgal, istila gücü olarak düşmanın dayattığı savaşta direnişin kırıldığı, yabancı egemenliğin tesis edildiği oranda beliren ihanet ve işbirlikçi gerçeklik. Bu gerçekliğin yaratıcıları işgalci-sömügeci düşman ile Kürt hakim sınıflarıdır. Diğeri ise bu gerçeklik karşısında savaşım içinde şekillenmiş olan isyan ve direniş gerçekliğidir. 2546 yıllık bir tarih boyunca Kürdistan'da yaşanan bu gerçekliktir. dolayısıyla edinilen maddi ve manevi değerler bütününün hangileri olduğu açıklığa kavuşmaktadır. Birincisi; yabancı ve yabancılaşmayı; ülkesi ve halkıyla Kürdistan ile en ufak bir bağı, ilişkisi olmayan bir yapı yaratmıştır. Ekonomiden siyasete oradan kültüre dek. Şeyh İdris'in, Ziya Gökalp'ın, M. Emin Sekban'ın, M. Şerif Fırat'ın, Kamran İnan'ın, Süleyman Nazif'in, Hikmet Çetin'in ve bir düzine daha başka en değme gedikli ihanetçi ve inkarcının kurup temsil ettiği bu yapı ulusal varlığımızı ciddi bir biçimde tehdit edegelen bir yapıdır. Gün gün, saat saat ulusal ve toplumsal bünyemizi kemiren bu yapıyı alt edip, yerle bir etmek bugün her zamandan daha çok bir zorunluluk halinde kendisini dayatmaktadır. Kawa, Zaloğlu Rüstem vs. pek çok ulusal kahramanın sembolize ettiği direnişçi yapı ise, engin yurtseverlik, Kürt yiğitliği ve mertliği biçimindeki değerlerle somutluk kazanmaktadır. Tarihsel bir sonuç olması itibarıyla ülkemizin yaşadığı savaş gerçekliği içinde Kürde, Kürdistan'a kasteden ihanetçi-inkarcı yapı düşmanı temsil ettiği, varlık nedeni olan direniş ise Kürt halkının esas olarak ruhi biçimlenmesini koşullandırdığı ortaya çıkmaktadır. Burada bazı noktalara işaret etmek önem arzetmektedir. Her şeyden önce onlarca halkın tarihe karıştığı bölgemizde eğer Kürt halkı varlığını günümüze kadar sürdürebilmişse bunu tamamen direniş ögesine borçludur. Zafere ulaşamayan bu direniş, buna ulaşma olanaklarının son derece arttığı bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde bir manivela

rolünü oynamaktadır. Ancak o bilinen nedenlerle bir türlü zaferle taçlanmayıp Kürdistan halkını bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşturamayan bu direniş ögesi, gerek bu niteliğinden ötürü, gerekse yabancı egemenlik ve oluşturduğu yapı sonucu giderek esas muhtevasının dışına çıkarılması sözkonusudur. Esasında diğer halklarda eskiye, yabancıya karşı verilen direniş, en yetkin birlik, örgütlenme, ideoloji ve politikalar yaratarak onları ulusal ve toplumsal kurtuluşa götürürken, bizdeki hiçbir zaman bu kapsamda olmamış, salt yabancı güçlere ve doğaya karşı verilen, tüm ülkeyi kucaklamazsa bile çok kısa dönemlerde buna az buçuk yaklaşan bir direnişçilik olmuştur. Med uygarlığı dışında maddi kazanımları zayıf ve yetersiz diyebileceğimiz bu direnişçilik sayılan nedenlerden ötürü esas doğrultusunun dışına da çıkarılmış bulunsa halkımızı ayakta tutan, çağdaş ölçülere ulaştırılırsa muhakkak özlemi duyulan kurtuluşa götürebilecek, işlenebilir bir öz mahiyetinde Kürt halkının manevi bir kazanımı niteliğindedir.

Fakat halkımızın varlığını şu veya bu oranda sürdüren böylesi dar bir direnişçilik, insanlığın ulaştığı yeni düzeylerde geliştirilmez, varması gereken ölçülere varılmazsa, sadece varlığını koruma anlamında da olsa fazla bir şey sağlayamayacağı tarihimizin son döneminin ayrı bir sonucudur. Bu noktada sürece bilinçli bir müdahale olmuştur denilmektedir. Evet, bütünüyle miras olarak kalabilen bu öze dayanarak, defalara izah edilen ortam, koşul ve nedenlerle geldiği nokta da artık yaşanılmaması gereken bu tarihe PKK hareketi tarafından müdahale edilmiştir. Kürt halkı açısından bir dönüm noktasıdır bu. Nedir bu dönüm noktasının ayırıcı özellikleri? Ulusal imha ile ulusal var oluş uçlarının bir arada bulunduğu bir ortamda yeni doğuşun temelleri, direnişçi özün, çağın devrimci ideoloji ve politikasıyla kaynaştırılarak edinilen cesaret ve bilinçlilikle toplumun köklü eleştirisiyle atılmasındadır. Tarihe yapılan bu bilinçli, devrimci müdahale ile Kürt halkına kendisini yaşayacağı bir tarih dayatılmıştır. Bu andan itibaren hedeflenen yaşamın giderek tüm halkı kapsayan yeni bir gerçekliği şekillenmektedir. Buna direniş temelinde hızla çağla olan mesafeyi kapatan bir diriliş gerçekliğidir de denilebilinir. İşte halkların ve sınıfların bu ilk dirilişleri, düşünce ve eylemde göz kamaştırıcı bir silkinişle olabilmektedir. Yeni dönemin ideolojisi, politikası, ekonomisi, kültürü, kişiliği böyle yaratılmaktadır. Araplarda Kur'an'ın bir felsefenin ötesinde hala ulaşılması zor bir edebi eser, Arap dilinin temel ölçüsü olması bu nedenledir. Yeni toplumun yasalarını işleyen Fransız edebiyatı ve yine ulaştığı düzeylerde bir Sovyet yazını böyle doğar. Tevrat ve İncil 20-25 asır öncesinin günümüze aktaran birer tarihi eserleridirler, aynı zamanda, köleci uygarlık adına Mezopotamya, Mısır ve

Yunan uygarlıklarının yarattıkları eserler bilinmektedir. Bu anlamda PKK'nin Kürdistan'da tüm yönleriyle geleceğin aydınlık yolunu döşeyen, ilk günden bugüne adım adım eyleme dönüştürülen ideolojik ve politik yapıtları aynı zamanda yeni diriliş tarihimizin yazın alanındaki ilk yetkin eserleri durumundadır.

Bugün Kürdistan'da her ferdi çeşitli düzeylerde etkileyen bu durum, egemen olan gerçeklik olup, hayatın her alanı buna göre şekillenmektedir. Her şeyini yitirmenin tedirginliği düşman cephesinde en gözüdönmüş temsilciler çıkarmakta, hayatın her alanı faşist sömürgecilik temelinde düzenlenmek istenmektedir. Devrim ise şiddetli çatışma koşullarında, gelişimini sağlamak için her türlü olumsuzluk, yetersizlik ve zorluğa rağmen en devrimci ögeleri basamak yaparak, davanın büyüklüğü oranında büyük düşünceler üretmekte, eylemler yapmakta, insanlar yaratmaktadır. Konumuz açısından ele alındığında, her ne kadar resim, heykeltıraş, mimarlık vs. ekollerde henüz ürün alınmamış da olsa, giderek sözü edilen gerçeklik ile kaynaştıracak kültürümüzün temeli bu kazanımlarla atılmış bulunmaktadır. Zaten bu esas unsurlar sağlanmadan, pekiştirilmeden kesinlikle yaratılacak olan yaşamımızdaki son biçimlere ulaşmak sözkonusu edilemez. O halde sömürgecilik bugüne kadar kızıl ve beyaz katliamları iç içe kullanarak ulusal imha hedefine ulaşmak istiyorsa, böylesi bir akibetten kurtulmak için düşüncede ve eylemde Kürt halkı mükemmele doğru yaşama kudretini ortaya koymak zorundadır. Eylemde çıkarlarını temsil edebilir, kendisini yaşayabilir ve sonuç alabilmesi için düşüncede devrim yapması, bağımsızlaşması gerekmektedir. Öz olarak bu sömürgeci kışla kültürü yerine ulusal kültürü geliştirmek demektir. Özellikle işaret etmek gerekir ki bu bir Kürtleşme sorunudur. Dolayısıyla buna ilerici devrimci anlamda bir Kürtleşme hareketi diyebiliriz. Ve PKK de Kürdistan devriminin öncü gücü olmanın yanısıra böyle bir hareketin adı, dinamiği ve temeli durumundadır. Yani, yeni gerçekliğimiz en özlü yansımasını bu sürecin yaratıcısı olan PKK hareketinde bulmaktadır. Daha açık bir tanımlamayla nasıl ki, Türkiye'de demokratik ve ilericiliğin kıstası Kemalizme, diğer bir ifade ile, ulusal soruna karşı aldığı tavırsa, bizde de kültür sorununun esasını Kürt dilini, türküsünü söylemesine, elbisesini giymesine hatta Kürtlük adına hareket ettiğini iddia etmesine rağmen, ne oranda bir Kürt olarak yaşadığı sorunu oluşturmaktadır. Her şeyin yabancılaştırıldığı bir ülkede bağımsız, özgür, demokratik, çağdaş, giderek sosyalist bir toplum yaratma savaşımının PKK tarafından yürütülerek Kürdistan'ı baştan başa kuşatan bir yaşam biçimi, bir gerçeklik haline getirildiği koşullarda, bu savaşımı zafere götürmenin en anlamlı koşulu bağımsız bir toplumun ön biçimi olan bağımsız bir kişilik yaratmaktır. Bu bizde tamamen bir kültür sorunu olduğu kadar, güçlü bir öncü yaratmanın da esas sorunu durumundadır. Nitekim bu tip kişilikler şekillendiği oranda, PKK somut bir hakikat olabilmiş ve halkımız bağımsızlığa doğru ilerlemiştir. Öyleyse düşüncede bağımsız, eylemde insiyatifli, yurtsever, mert, yiğit, alçakgönüllü, halkını anlayabilen, ilgilenen, sorunlarını çözebilen, ülke gerçekliğini tanıyabilen, çağı yorumlayabilen, ilerici-devrimci düşünce sahibi bir kişiliği, giderek topluma egemen kılmak amacıyla öncüde yaratmak temel alınmalıdır. PKK, yeni gerçekliğimizin özlü bir yansımasıdır dediğimizde gerçekten PKK'nin kendi saflarında böylesi kişiliklerin onlarcasını yaratma onuruna kavuşmasından ötürüdür. Tüm sayılan niteliklerin bir toplamı olan önderlerimizden bir Haki'nin, Kemal'in enternasyonalist ruhu ve cesareti, bir Mazlum'un ileri devrimci düşüncelerin yoğrulmuş bir ifadesi ve kaynağı olması, bir Hayri'nin, Ferhat'ın engin yurtseverliği, mertliği, bir Mehmet'in, Halil'in, Cuma'nın halkçılığı, yiğitliği, yurtseverliği, bir Mahsum'un, Delil'in, Salih'in komutanlığı, yiğitliği, mertliği daha çok ifade edildikleri özellikleriyle PKK'nin yarattığı böylesine emsalsiz örnekleridir.

Kültürün izahından sonra, kültürlü olmanın, kültürle uğraşmanın bizde ne anlama geldiği sorularına verilecek cevaplar kalır. Belirlemelerden rahatlıkla çıkarılan bir sonuç, o yaygınca varılan kanaatlere göre çok okumuş olanın, yabancılaşmanın birer kanıtından başka bir şey olmayan birkaç diploma sahibinin, iyi bir Türkçe konuşanın, Türk ulusçuluğu içinde erimenin ifadesi olan "sosyalleşmiş" biri olmanın kültürlü olduğu anlamına gelmediğidir. Kürtürlü olmak, ulusal ve uluslararası gerçekliği bilinçli yaşayarak tavır ve davranışlarını, sosyal yaşantısını bu gerçekliğin ölçüleriyle düzenlemek, eylemine bu doğrultuda yön vermek, bu gerçekliği çevresindekilere ve halka kavratarak eğitmektir. Bu nedenle militanlar açısından bunun anlamı; başarıyla yürütmekle yükümlü oldukları ulusal kurtuluş mücademizin önderi ve güvencesi PKK'yi özümsemektir. Pratik izahı da öncünün öncü sıfatını unutmamak, kaybetmemek kaydıyla halk içinde erimesini, kaynaşmasını bilmesidir. Kültürümüzün özlü olarak kavranması gereken vatan sevgisinde, yiğitlikte, mertlikte, alçakgönüllülükte örnek olmalı. Ulusal bir simge olan Kürt dilini, folklorunu, müziğini, hikayesi, ağıtını, sözünü, destanını, giyim-kuşamını, geleneklerini devrimci bir tarzda benimsemeli, saygı duymalı geliştirmeli, çağdaş bir toplumun özellikleri haline getirmeli. Olumsuz, geri yanlarına sevdalanmamalı, ama öyledir diye anlamsız bir tepkicilikte bulunmamalı, küçümsememeli, kendisi ile içinde yaşadığı halkı arasında derin uçurumlar açmamalı, ülkesinin gerçekliğine yabancılaşmamalı, meseleyi bir devrim sorunu olarak ele alıp değişmeyi bir bütün olarak toplumun özgürleşmesi, demokratikleşmesi, işçi sınıfının iktidarını kurup geliştirmesi süreci olarak görmeli. Kürdistan'da proletarya önderliğindeki ulusal sorun çözülse bile, kendi iktidarında diğer sınıflarla savaşım içinde bu meseleye çözüm getirilmeye devam edileceğinin bilincinde olmalı. Ancak sömürgecilik ile egemen sınıflardan kaynaklanan anlayışlara karşı amansız, bir ilkeli mücadele ve yaklaşım içinde bulunmak zorunda olduğunu unutmamalıdır. Tüm bu özelliklerin toplamı olarak militan, kendi şahsında geleceği, ideal toplumunu yansıtabilmeli ve bulunduğu her yerde bir çekim merkezi olabilmelidir. Kürdistan halkı açısından ise anlamı; en az yaşatılan gerçekliğe cephe düzeyinde ulusal kurtuluş mücadelemizin çizgisini özümsemek, ERNK saflarında birleşip, her düzeyde görev alarak, yaşamının bilincinde geleceğini yaratma savaşımına aktif bir biçimde katılmak, kurtuluş ordumuzun temeli olmaktır. Bunun pratikteki tarihi; başta emekçiler olmak üzere, tüm halkın her türlü kölelikten kurtulmak için öncü

Devamı 27. sayfada

Partimiz Düşmana Karşı Silahlı Ayaklanma İçin Hazırlığı ve Ağustos 1945 Genel Ayaklanmasını Başarıyla Yönetti

Baştarafı son sayfada

gibi olmak zorundaydı. Geniş yığınlar için legal mücadele yolu açık tutuldu. O sıralarda devrimci iktidarın kurulması zamanı gelmemişti. Yığınların milli kurtuluş örgütlerine katıldıkları bölgeler vardı ve köylerdeki Viet Minh komiteleri, devrimci iktidarın yeraltı örgütü olarak yığınlar arasında büyük itibara sahipti. Fakat bu bölgelerde bile, düşmanı devirmek değil, onu kendi saflarımıza kazanıp, ondan yararlanmak zorundaydık. Parti Merkez Komitesi Bac Son-Vu Nhai bölgesindeki milli kurtuluşçu silahlı kuvvetlere, bu ilkeye uygun emirler verdi. Yine bu ilkeye uygun olarak, Başkan Ho Şi Minh, özellikle Vietnam Kurtuluşçu Silahlı Propaganda Birliği'nin kurulması için verdiği emirlerde, Cao Bang-Bac Can'daki silahlı örgütler için silahlı propagandanın kılavuz ilkesine işaret etti. Tecrübeler göstermiştir ki, silahlı ayaklanma için hazırlığın ilk döneminde yukarıda sözü edilen kılavuz ilkeler gereği gibi kavranmamış olsaydı, devrimci hareket sık sık geçici güçlükler ve kayıplarla karşılaşacak, böylelikle silahlı ayaklanma için hazırlık engellenecekti.

9 Mart 1945'teki Japon darbesi ile durum büyük değişikliklere uğradı. Fransız faşistleri çöktü. Vietnam halkının en önde gelen düşmanı, Japon faşizmi, Çin-Hindi'ndeki egemenliğini sağlamlaştırmak için henüz yeteri kadar zaman bulamamıştı ve çeşitli savaş alanlarında ardı ardına yenilgilere uğramaktaydı. Parti Merkez Komitesi, Japon darbesinin doğurduğu yeni siyasi bunalımı tam zamanında ve çok açıkça gördü ve "genel ayaklanmanın bir önşartı olarak, milli kurtuluş için Japonlara karşı güçlü bir hareketin seferber edilmesi"ne emir verdi. Şartlar olgunlaştığında genel ayaklanmaya geçmek için hazırlıklar yapıldı. Parti Merkez Komitesi "direnme merkezlerini elde tutmak için gerilla savaşını geliştirme" politikasını çizdi, bütün silahlı kuvvetleri tek bir kumanda altına soktu ve gerillaların faaliyette bulunduğu bölgelerde devrimci iktidarı kurdu. Yığın merkezlerinin güçlü olduğu yerlerde, iktidar gizli olarak kullanıldı.

Cao Bang-Bac Can'dan Thai Nguyen-Tuyen Quang'a kadar ve orta Vietnam'daki birkaç yerde Kurtuluşçu Silahlı Propaganda birlikleri ve Milli Kurtuluş Birlikleri illere saldırdılar ve devrimci iktidarı oralarda da kurdular. Japonların pirinç depolarına yapılan baskınlar her yerde arttı; Viet Minh'in seçme birlikleri kentlerin göbeğinde faaliyete geçti. Savunma ve savaşçı savunma birlikleri, Halk Komiteleri ve Kurtuluş Komiteleri ağı bütün bölgelere yayıldı. Quang Ngai ilinde Ba To gerilla birliği doğdu. Bütün ülke için için kaynıyordu.

Nisan 1945'te, Kuzey Vietnam Askeri Toplantısı, devrimci silahlı kuvvetleri Vietnam Kurtuluş Ordusu adı altında birleştirmeye karar verdi; direnme bölgeleri tespit edildi ve Kuzey Vietnam Devrimci Askeri Komitesi örgütlendi. Haziran'da, hür bölge kuruldu; Viet Minh'nin onmaddelik politikası hür bölgenin 6 ilinde her yerde uygulandı. Viet Minh gittikçe artan bir güç kazanıyordu. Hür bölgenin genişlemesi ve hızla yayılan Kurtuluş Ordusunun etkileri, bu fırsattan yararlanarak bocalayan unsurları devrimci güçler safına kazanmakta ve düşman saflarını karıştırmada halkımızı daha da cesaretlendirdi.

Mayıs 1945'ten sonra, silahlı ayaklanma için hazırlık, şu özellikleri taşıyan yeni bir aşamaya girdi: *Japonlara karşı hareket bütün ülkede güçlendi, bölgesel gerilla savaşı başlatıldı; bölgesel devrimci iktidar ve Japonlara karşı mücadele üsleri kuruldu.* Partimizin önderliği altında, hareket cesaretle ve sağlam adımlarla ilerledi.

3. Ağustos Genel Ayaklanması başarıya ulaştı, çünkü Parti Merkez Komitesi doğru olarak ve uzak görüşlülükle Genel Ayaklanmanın patlak verip başarı kazanması için gerekli şartları tespit etti; şu halde, bu, bütün Partiyi ve tüm halkı seferber etmeye, yığınların kararlılık, cesaret, olumluluk ve yaratıcılık ruhunu geliştirmeye yarayacaktı.

J. Stalin, doğru zamanı tayin etmenin düşmana karşı savaşı başarıya ulaştırmak için zorunlu şartlardan biri olduğuna işaret etti: "Bunalımın doruğuna ulaştığı, öncünün sonuna kadar savaşmaya hazır olduğu, yedeklerin öncüyü desteklemek için hazır edildiği ve düşman saflarında azami şaşkınlığın hüküm sürdüğü ana rastlamak üzere hesaplanan, belirleyici darbeyi indirme anının, savaşı başlatma anının seçilmesi."

Partimiz, Nghe-Tinh ve Nam Ki ayaklanmalarında kanlı tecrübeler edinmişti. Bütün bunlar, ayaklanma için doğru zamanın seçilmesi gerektiğini gösteriyordu. Bundan dolayı, daha 1941 yılında Merkez Komitesinin 8. toplantısı, halkın ayaklanmaya yöneltilme zamanının şartlarını açıkça tespit etti: "Çin-Hindi'ndeki devrim bir silahlı ayaklanma ile sonuçlandırılmalıdır; silahlı bir ayaklanmayı başlatmak için, şu şartların varlığı gereklidir:

"Milli Kurtuluş Cephesi bütün ülkede birleştirilmiştir;

"Yığınlar artık Fransız-Japon boyunduruğu altında yaşayamaz haldedir ve ayaklanmayı başlatmak için kendilerini feda etmeye hazırdırlar;

"Çin-Hindi'ndeki egemen çevreler, iktisadi, siyasi ve askeri bir bunalım içindedirler;

"Çin ordusunun Japon ordusu üzerindeki büyük zaferi, Fransız ya da Japon devriminin patlak vermesi, Pasifik'te ve Sovyetler Birliği'nde demokratik cephenin kesin zaferi, Fransız ve Japon sömürgelerinde devrimci kaynaşma ve özellikle Çin veya İngiliz-Amerikan ordularının Çin-Hindi'ne çıkması gibi, nesnel şartlar ayaklanma için elverişlidir."

Viet Minh Merkez Komitesinin Mayıs 1944'te *ayaklanma için hazırlık* ile ilgili olarak yayınladığı emirde, halkın ne zaman ayaklanması gerektiğini

açıkça gösteriyordu:

"1. O anda düşman safları, aşırı bir şekilde bölünmüş ve korku içindedir.

"2. Milli kurtuluş örgütleri ve devrimciler, ayaklanıp düşmanı ezmeye kararlıdır.

"3. Geniş yığınlar ayaklanmayı olanca varlıklarıyla desteklerler ve öncüye yardım etmeye kararlıdırlar.

"Eğer ayaklanmayı doğru zamanda başlatırsak, milli kurtuluş için devrimimiz mutlaka zafere ulaşacaktır. Doğru fırsatı yakalamak ve halk yığınlarını tam zamanında ayaklanmaya yöneltmek için, hareketin damarlardaki atışını duymak ve yığınların duygu ve düşüncelerini bilmek, uluslararası durumu ve her dönemdeki durumu açıkça değerlendirmek konusunda her zaman uyanık olmalıyız."

Japon hükümet darbesinden sonra, 12 Mart 1945 tarihli tarihi emirde, Parti Merkez Komitesi, durumun birçok elverişli şartlar taşıdığını, fakat "ayaklanma için şartların henüz olgunlaşmamış olduğunu" uzak görüşlülükle tespit ediyordu. Aynı zamanda, Merkez Komitesi, müttefik kuvvetler Çin-Hindi'ne çıktığında ve Japonlar onları karşılamak için gerilerini savunmasız bıraktıklarında, ayaklanmayı başlatmak için en elverişli fırsatın doğacağına işaret etti. Emir şunları ekliyordu: "Eğer Japonya'da devrim patlak verir ve halkın devrimci iktidarı kurulursa, ya da Japonya 1940'ta Fransa gibi işgal edilecek olursa ve Japon işgal ordusunun maneviyatı bozulacak olursa, o zaman, müttefik kuvvetler ülkemize gelmemiş olsa bile, genel ayaklanmamız başlatılabilir ve zafer kazanılabilir." Devrim bütün ülkeye yayılmıştı. Uluslarası durum hızla değişti. 8 Ağustos 1945'te Sovyet Kızıl Ordusu Kuzeydoğu Çin'de saldırıya geçti ve birkaç gün içinde Japon Kwantung ordusu hezimete uğratıldı. Japon faşizmi son derece kritik bir durumdaydı ve şartsız teslim olmaya razıydı. O sırada, Tan Trao köyünde yapılmakta olan Partinin Milli Kurultayı, Viet Minh Genel Komitesi ile birlikte Genel Ayaklanmanın başlatılması ve tüm ülkede halk iktidarının kurulması için emir veren kararı aldı. Milli Ayaklanma Komitesi kuruldu. Daha sonra, Tan Trao'da yapılan Milli Halk Kurultayı, Başkan Ho Şi Minh önderliğindeki Demokratik Vietnam Cumhuriyeti Geçici Hükümeti demek olan Vietnam Milli Kurtuluş Komitesini kurdu.

Japonların teslim olmaları haberi, derhal bütün ülkeye yayıldı. Partinin emirlerini tamamen kavramış olarak ve Japon kuvvetlerindeki büyük maneviyat bozukluğundan, kukla hükümetin şaşkınlığından ve güvenlik kuvvetlerinin bocalamasından yararlanarak, mahalli Parti örgütleri ve Viet Minh örgütü, ayaklanma emrini beklemeden halkın iktidarı devralmasında önderliği derhal yüklendi. 11 Ağustos'ta Ha Tinh ilinde ayaklanma patlak verdi; 12 Ağustos'ta hür bölgede ayaklanma emri ilan edildi, Kurtuluş Ordusu birçok düşman üstüne saldırdı ve birkaç gün sonra Thai Nguyen'e girerek, bu bölgeyi kurtardı. 13 Ağustos'ta Quang Ngai ilindeki halk ayaklandı. 19 Ağustos'ta Başkent Hanoi'da büyük bir zafer kazanıldı; 23 Ağustos'ta Hue'de ve 25 Ağustos'ta Saygon'da ayaklanma başarıya ulaştı. 29 Ağustos'ta Vietnam Kurtuluş Ordusunun ilk birliği, başkent Hanoi'a girdi. Bütün ülkede, kentlerde ve köylerde, milyonlarca halk, iktidarı, Japon faşistlerinden ve onların kuklalarından geri almak, emperyalistlerin ve feodalistlerin karşılarına çıkardıkları köstekleri parçalamak için ayaklandı. Halkın güçlü siyasi kuvvetlerine dayanmamız, askeri ve yarı-askeri kuvvetlerimiz bozgun halinde olan Japon ordusunu tarafsızlaştırmadaki ustalığımız sayesinde, ayaklanmada çok az kan aktı ve ayaklanma hızla Kuzey'den Güney'e başarı kazandı. Halkın kuvveti karşısında, Bao Dai tahtı terketti ve Tran Trong kukla hükümeti teslim oldu. 2 Eylül'de geçici hükümet halkın karşısına çıktı. Tarihi Ba Dinh alanında, Başkan Ho, Bağımsızlık Bildirisini okudu. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti doğdu. Bu, Güneydoğu Asya'da büyük bir tarihi olaydı.

Partimiz, uygun fırsattan yararlanarak, Ağustos Genel Ayaklanmasını zafere ulaştırdı. Eğer ayaklanma daha erken patlak vermiş olsaydı, hiç şüphesiz birçok güçlüklerle karşılaşırdı. Eğer daha sonra, Çan Kay-şek ve İngiliz orduları ülkemize geldiğinde patlak verseydi, çok tehlikeli bir durumda olurdu. Parti, halkı, Japonların teslim olmasından hemen sonra ve müttefik kuvvetleri Çin-Hindi'ne varmadan önce iktidarı devralmaya yöneltti. Ayaklanmanın kazandığı büyük zaferin sebebi, zamanında başlatılmış olmasıydı.

Yukarıda sözü edilen dersler, Partimizin önderliği bakımından birer zafer, Ağustos Genel Ayaklanmasının zaferi, çok önemli nesnel şartlara da bağlıydı. Alman-İtalyan-Japon faşistleri karşısında Sovyet Ordusunun ve müttefik kuvvetlerin büyük zaferi, dünyadaki ezilen ulusların kurtuluşu için olumlu şartlar yarattı. Ülkemizde, Ağustos ayaklanması günlerinde, devrim düşmanı büyük bir bunalım içine düştü. Fransa, Alman askerleri tarafından işgal edildikten sonra, Fransız sömürgecilerinin ülkemizdeki gücü ve nüfuzu önemli miktarda azaldı. O zaman, rakip müstevliler arasındaki keskin çelişmelerden dolayı, uzun süredir ülkemize egemen olan düşman, Japonlar tarafından yenilgiye uğratıldı. Dolayısıyla, Fransızlar tarafından kurulmuş olan feodal idare de bozuldu. 9 Mart'tan sonra, halkımızın baş düşmanı Japon faşistleri, birbirini izleyen yenilgilerden dolayı çok kritik bir duruma girdiler. Japon taraflısı kukla hükümet, sağlam bir temeli olmadığından, gittikçe büyüyen devrimci hareketle başa çıkamadı. Sovyet Ordusunun zaferi ve Japon faşistlerinin teslim olmasından sonra, Çin-Hindi'ndeki Japon ordusunun maneviyatı çöktü, ülkemizi köleleştirme hayalleri yıkıldı. Bu durumdan dolayı, devrimci yığınlar, Japonları tarafsızlaştırmayı başardılar. Bunun sayesinde, şiddetli bir direnme ile karşılaşılmadı ve Genel Ayaklanma hızla başarıya ulaştı. Yukarıda sözü edilen nesnel unsurlar sosyalist, demokratik ve barışçı güçlerin, özellikle Sovyet Ordusunun zaferinin, devrimimize olan büyük etki ve yardımını kanıtladı. Vietnam devriminin dünya sosyalist devriminin bir bölümü olduğunu, çağımızın bir sosyalist devrimler ve milli kurtuluş devrimleri çağı, emperyalizmin ve sömürgeciliğin çürümesi ve dağılması çağı olduğunu kanıtladı. Bu önemli nesnel şart, hiçbir şekilde, Partimizin doğru ve uzak görüşlü önderliğini ve Ağustos Genel Ayaklanmasının başarısındaki büyük rolünü küçültmez. Doğru önderliğin belirleyici rolünü görebilmek için, o sırada bizim ülkemizle Güneydoğu Asya'daki diğer birkaç ülkenin içinde bulundukları durumu karşılaştırmak yeter. Aynı ağustos ayında ve aynı olumlu nesnel şartlar altında, bu ülkelerdeki devrim, büyük zaferler kazanmak şöyle dursun, geriledi.

Ağustos Genel Ayaklanması, halkımız ve Partimiz için büyük bir zaferdi. *Bu sömürge ve yarı-feodal bir ülke halkının, Partimiz önderliği altında başarılı bir ayaklanmasıydı. Uzun bir siyasi mücadeleden geçerek, ayaklanma öncesi dönemde bölgesel bir silahlı mücadele halini aldı. Sonunda, düşmanın büyük bir bunalım içinde olduğu bir zamanda, uygun fırsatı yakalayarak ve silahlı ve yarı-silahlı kuvvetlerin desteği ile temelde yığınların siyasi gücünü kullanarak, kentlerde ve köylerde kahramanca ayaklandık, emperyalistlerin ve feodal beylerin egemenliğini kırdık ve halkın demokratik iktidarını kurduk. Ağustos Genel Ayaklanmasının başarısı, ezilen ulusların kurtuluş hareketinin, belirli tarihi şartlar altında, ayaklanma yoluyla zafere ulaşabileceğini kanıtlar.*

Tarihte ilk defa zayıf ve küçük bir sömürge halk yiğitçe ayaklanıp, kendisini emperyalistlerin ve onların uşaklarının zincirlerinden kurtardı. Ağustos Genel Ayaklanması, sömürgeciliğin yakın çöküşünü haber veren, İkinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında, bütün dünyadaki milli kurtuluş hareketlerine önemli bir katkıydı.

(1*) Savunma kuvvetleri köyde düzenive kamu güvenliğini sağlar ve ancak son safada çarpışmalara katılırlar. Savaşçı savunma kuvvetleri düşman köye gelir gelmez, düşmanla savaşa tutuşmak görevindedir.

(2*) Silahlı birlikler tarafından yürütülen propaganda.

Devlet Yediği Asıl Büyük Darbeleri...

Baştarafı 21. sayfada

ler. Bundan yararlanmaları kesinlikle etkisiz duruma getirilmelidir. Bu yapıldığında gelişmeler daha güçlü olacaktır.

Soru: *Belirttiklerinizin dışında, son olarak halkımıza ve Partimize iletmek istediğiniz öneri ve düşünceleriniz var mı?*

Cevap: Bu mücadelenin zafere ulaşacağına inancımız sonsuzdur. Bu inancımız PKK'nin doğru devrimci çizgisinden ve halkımızın yurtseverliğinden kaynaklanıyor. Bu mücadele bugün olmasa yarın, bu sene olmasa beş sene sonra başarı kazanacaktır. Buna inanıyorum. Peşmergelere ve Partiye, halk arasında son derece sevgi, saygı ve inanç vardır. Şunu belirtmekte yarar görüyorum: Binlerce insan kanının son damlasına kadar savaşmak için tüm zorlukları gözönüne almaktadır. Bugün halk arasında Partiye ve mücadeleye sonsuz inanç ve saygı beslenirken, bazı maskeli eski devrimciler menfaat ve çıkarlarının zarar görmemesi için halkın fikrini bozmaya çalışmakta ve karşı-devrimci propagandalar yapmaktadır. Ancak yurtseverlik, insanlık, Kürtlük özü olan tüm devrimciler, eski örgütlerin adamları ve mücadeleyi yarıda bırakanlar, bu mücadeleye saygı duymaktadır ve duymalıdır, gerekleri yerine getirilmelidir. Ama bazıları da, bu mücadeleye karşı düşmanın konuşmadığı dilden, söylemediği sözleri söyleyip halkımızın moralini bozmak istiyorlar. Ancak, bu düşmanca çabalarına rağmen halk, bugün PKK'den başka bir örgütün ve partinin mücadele etmediğini, bunların mücadeleden korkup kaçarak düşmanlık yaptıklarını biliyor.

Ben bir yurtsever olarak; devrimcilere şu tavsiyede bulunuyorum: Her şeyden önce siz, mücadeleyi daha da yükseltmeniz için Partinin kadro kaynağını koruyun. Çünkü kadrolar, binlerce insanı ayağa kaldırmakta ve savaşa önderlik etmektedirler. Siz, halkın fedailerisiniz, ölümden korkmuyorsunuz. Halk arasında Türk olsun, Kürt olsun tüm kesimlere ve topluma yaklaşımlarınızda dikkatli olmalı, herkesle aynı dilden konuşmalısınız. Sabırlı oluşunuzu, soğukkanlılığınızı koruyun. Kürt gençlerinin görevi, kendine devrimciyim deyip de evinde oturanların da bu savaşı tüm güçleriyle destekleyip mücadeleye katılmalarını öneriyorum. Bundan daha kutsal dava yoktur, olamaz da.

Halka ve yurtseverlere önerim ise; peşmergelere maddi-manevi, eylemsel her alanda üzerlerine düşen görevi yapmalarıdır. Bu mücadeleye katkıda bulunmalı ve evlatlarını bu uğurda savaşa katmalıdır. Bir oğlu olan bile mücadele uğruna feda etmelidir.

Kürdistan'dan bir yurtsever
Dilbirîn

Kuruluşunun 9. Yıldönümünde Binlerce...

Baştarafı 5. sayfada

Geceye gönderilen diğer mesajlar da şunlardır:

Filistin Halkının Mücadele Cephesi

İsviçre Kürdistan Topluluğu

Anti-imperialistisches Plenium-Hamburg (Hamburg Anti-emperyalist Plenumu)

Die Redaktion der Zeitschrift "AL-KARAMAH", Marburg ("AL-KARAMAH" dergisi redaksiyonu, Marburg)

AKSA (Yurt Dışı Kürt Öğrenci Dernekleri)

Anti-faschistische- oud Verzetsstrijders-Nederland Bond von Anti-faschisten-Henk von Luttikhuizen (Hollanda Anti-faşistler Birliği adına Henk Luttikhuizen)

Aus dem anti-imperialistischen Widerstand-Bielefeld (Bielefeld Anti-emperyalist Direnişçileri)

Symp. der PFLP in der BRD und Westberlin (FAC ve Batı Berlin'de Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Sempatizanları)

Freunde des kurdischen Volkes-Hamburg (Hamburg Kürt Halkının Dostları)

Für das Zentral-Komitee des BWK, Christiane Schneider (Batı Alman Komünistler Birliği Merkez Komitesi adına Christiane Schneider)

Komitee für Auslandsbeziehungen von Herri Batasuna, San Sebastian-Espana (Herri Batasuna Cephesi Yurt Dışı İlişkiler Komitesi, San Sabastian-İspanya)

Für den Vorstand der Arbeitsgemeinschaft Auslandsberichterstattung, R. Lötzer (Yurt Dışı Haberleri Çalışma Grubu Yönetimi adına R. Lötzer)

Brigitte Düring
Jacqueline Sammali
İskoçya Kürtleri adına K.Y.

Karl Jacobsen, International Comitee-Copenhagen (Kopenhagen Uluslararası Komite adına Karl Jacobsen-Hollanda)

Feyka-Kurdistan, Serxwebûn Çalışanları, Hollanda'da Kurdistan Komite, Yunanistan'da Kurdistan Komite, Danimarka ERNK taraftarları, Yunanistan ERNK Taraftarları, İsviçre PKK Taraftarları, Hollanda ERNK Taraftarları, Avrupa Kurdistan Komiteleri.

Daha sonra HUNERKOM'a bağlı Koma Berxwedan, devrimci halk türküleriyle kitleleri coşturdu ve en son olarak da geleneksel "Apo Hate Hilvanê" türküsüyle kitleler halay çekerek gece sona erdi.

Doğru Yolda Gelişen Kürdistan Ulusal...

Baştarafı 9. sayfada

dayanarak o kürsüye çıkabildiler. Bundan sonra bu hakka sahip olabilecekler mi?

Yine 1986 Aralık ayında İsviçre'nin Basel kentinde, merkezi Paris'te bulunan Afrikalı İşçiler Birliği, SEDRİ ve Latin Amerikalı örgütlerin katıldığı **Avrupa Göçmen İşçiler ve Mülteciler Federasyonu kuruluş toplantısı** yapıldı. Bu toplantıya Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi de davet edilmişti. Avrupa'dan çeşitli politikacıların da katıldığı toplantıda çeşitli sorunlar tartışıldı. Toplantıya katılan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi temsilcisi, Kürdistan ve Avrupa alanlarındaki gelişmeler hakkında toplantıda bulunanlara bilgi verdi. Daha sonra konuşan çeşitli örgüt temsilcileri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine destek ve dayanışma vaadinde bulundular.

Kuruluş toplantısı sonunda yapılan seçimde Senegalli Afrikalı İşçiler Birliği Başkanı Federasyon başkanlığına, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi temsilcisi de ikinci başkanlığa seçildi. **Diğer görevlere de değişik** ülkelerden temsilciler seçildiler.

Aynı tarihlerde İsviçre'deki çeşitli kuruluşlarca organize edilen, basın ve parlamenterlerin de davetli oldukları bir dizi toplantılarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi temsilcileri yaptıkları konuşmalarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi hakkında geniş bilgiler verdiler.

Yine Aralık 1986'da Avrupa parlamentosu bünyesinde de önemli gelişmeler gözlendi. Avrupa Parlamentosu Sosyalist Grup tarafından hazırlanan Türkiye aleyhindeki karar tasarısının Strasbourg'ta Genel Kurulca görüşülmesi sırasında Belçikalı parlamenter Jef Ulburgh, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bu mücadeleye karşı Türk devletinin Kürdistan halkına yönelik insanlık dışı uygulamalarını dile getiren bir konuşma yaptı.

Avrupa Parlamentosu bünyesinde yapılan temaslar sonucu bir grup parlamenter tarafından hazırlanacak olan Kürdistan tasarısı önümüzdeki dönemde Avrupa Parlamentosu genel kuruluna sunulacaktır.

1987 yılı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorununun uluslararası toplantı ve kuruluşlarda yoğun olarak tartışıldığı ve ulusal kurtuluş hareketinin uluslararası dostlarının arttığı, ilişkilerinin genişlediği, uluslararası alanda maddi ve manevi desteğinin geliştiği bir yıl olacaktır.

Dersim'de Yaşananları İyi Kavrayalım...

Baştarafı 17. sayfada

günlerde sürdürülen ve çoğu lafza dayanan "gerillacılık", günümüzün sert savaş koşullarında sökmeyecek ve bu tür olumsuz sonuçlara yol açacaktır. Bir mezhebe tapar gibi bunda ısrar edenler ve bu biçimde aldatılanlar için artık gerçekleri tam olarak görmenin, yanlışta ısrarı terkederek doğruda birleşmenin, mevcut olaylardan ders çıkararak doğru tutum içine girmenin açık bir zorunluluk ve devrimci tutkularının mutlak bir emri olduğu ortadadır.

Devrimci çizgi ve pratik açısından doğru ile yanlışın hangisi olduğunu yukarıda çok kısa olarak belirlediğimiz ve günlük olarak çok uzun yaşadığımız pratik süreç açıkça göstermiştir. Son Dersim pratiği ve olayları bile bu durumu yeterince gösteren ayna durumundadır. Bir yandan sürekli gelişen bir silahlı direniş yaşanırken, öte yandan adeta bir senaryonun parçaları biçiminde direniş güçleri katliamdan geçirilmektedir. Bu durumu herkes iyi kavramak ve doğru devrimci tutum içine girmek zorundadır. Günümüzde tasfiyecilik bizzat rejimin geliştirdiği veya körüklediği bir eğilim olarak, geçmiş devrimci değerleri heder ettiği gibi bugün de devrimci potansiyeli imha etmeye çalışmaktadır. Başta Partizan olmak üzere diğer bütün tasfiyeci güçler tarafından aldatılan tüm devrimci, ilerici, direnişçi güçler artık bu gerçeği çok iyi kavramalıdırlar. Tehlikeli emeller peşinde olan tasfiyeci şeflerin aldatmasından kurtularak onlara karşı aktif bir mücadele içine girmelidirler. Yanlış anlayış saplantılarını terkederek, doğru devrimci çizgide ve pratik direniş içinde birleşmelidirler. Bugün PKK'nin yürüttüğü direniş, Kürdistan ulusal kurtuluş devrimini hızla geliştirdiği gibi, Türkiye'deki devrimci gelişmenin de yolunu açmaktadır; bu nedenle bütün direnişçiler güçlerini PKK önderliğindeki direnişte birleştirmeli veya onunla aktif dayanışma içine girmelidirler.

Günümüzün vazgeçilmez somut devrimci gerçeği olan bu durum, doğru devrimci bir tutum içine girmek olduğu gibi, aynı zamanda katledilen direnişçilerin anılarına sahip çıkabilmenin de tek gerçek yolu durumundadır. Açık ki, bizim tutumumuz, ancak faşist-sömürgeci rejime karşı savaşan ve son ana kadar direnerek şehit düşen Dersim direnişçilerinin anılarını yaşatmak ve intikamlarını misliyle almak olabilir. Şimdiye kadar birlikte savaşan ve bunda kararlı olanlar ise, bunu ancak yanlıştan vazgeçip doğruda birleşerek yerine getirebilir. Ancak bu biçimde yoldaşlarının katline neden olan her türlü güçten hesap sorabilir ve Onların anılarına sahip çıkabilir.

O halde, tasfiyeci şefler tarafından aldatılan tüm devrimci, ilerici, direnişçi güçler, tüm sempatizanlar, halk kitleleri! Dersim'de yaşanan olaylardan gereken dersleri çıkararak yanlıştan vazgeçip doğru tutum içine girelim, doğru devrimci direniş çizgisinde güçlerimizi birleştirelim! Dersim'de katledilen yirmi bir direnişçinin intikamını misliyle alalım!

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Her Türlü Tasfiyecilik!

– Yaşasın Devrimci Direniş Mücadelesi!

Ulusal Kültür, Ulusal Kurtuluşun...

Baştarafı 23. sayfada

tarafından uzatılan eli tutmak, hiçbir şey vaadetmeyen karanlık yaşamı parçalamak, gösterilen aydınlık yolda yürümektir. Bunun için aile, aşiret, bölge çıkarları yerine ulusal çıkarları gözetmeli, kinini ulusal ve sınıfsal düşmana karşı kusarak intikam vesilesi yapmalı, yurtseverliğini bilinçli bir eyleme dönüştürmeli, parçalayıcı ve dağıtıcı olmaktan kaçınıp ulusal birlik için çalışmalı, dar direnişçilikten, öncüsünün açtığı bayrağın altında ulusal direnişçiliğe ulaşmalı, bu kapsama ulaşmış her insanımız çocuklarını bu temelde eğiterek, bu özelliklerden yoğrulmuş yeni bir nesil yaratmalı, ulusal kurtuluş şehitlerimizin isimlerinin takıldığı bu nesil, onların adlarına yaraşır bir tarzda yetiştirilip, eylemlerinin sürdürücüleri olarak ulusal kavgamızın yılmaz birer neferi olarak, büyütülmelidirler. Bir bütün olarak, esas muhtevasından saptırılmış soylu meziyetleri biçimindeki toprağa olan bağlılığını, namus tutkusunu, yiğitliğini, mertliğini, alçakgönüllülüğünü salt tarlasını, kızını koruma, yarattığı suni düşmana karşı kavgada değil, ulusal ve sınıfsal düşmana karşı mücadelede direnişinin güçlü dayanakları haline getirip, ulusal kurtuluş savaşımızın hizmetine sunmalıdır.

Eleştirisel bir tarih yaklaşımı içinde Kürdistan'da geçmişe ait değerleri belirlemek, ortaya çıkarmak, derlemek, çözümlemek, işlemek, geliştirmek; işaret edilen kişiliğe ulaşmak, böylesi bir yaşamı yaratmak, bu yaşamı maddi ve manevi değerler biçiminde örgütlemek kültür faaliyetinin genel kapsamını oluşturur. Dolayısıyla bu görevleri yerine getirmek, bir örgütsel faaliyet sorunudur. Ama bu sadece kültür faaliyet örgütleri oluşturmak anlamına gelemez. Çünkü kültür faaliyeti devrimci çalışmanın bir parçası olur. Bu alandaki sorunlar devrimin sorunları olarak ele alınmak zorundadır. Militan, örgütsel faaliyetinde kendisinin, yoldaşlarının ve halkının eğitimini yeni gerçeklik temelinde ve belirtilen çerçevede gerçekleştirmekle mükelleftir. Yine halkımızda her bir fert, içinde bulunduğu kitle ve savaş örgütlerinin bir görevi olarak kendisini, ailesini, çevresini, köyünü, mahallesini, kasabasını, kentini eğitmekten, yeni yaşamı hakim kılmaktan sorumludur. Buna ilaveten dikkati çekilen değerleri toplamak, derlemek, geliştirmek, yaratmaktan kendisini sorumlu hissedip çabalarıyla bunları işlenebilir ve kullanabilir bir hale getirmelidir. Her şeyden önce Parti ve Cephemizin önünde bu anlamda çözülmesi gereken görevler olarak kültürel faaliyetler, örgütsel faaliyet sorunlarıdır. İkincisi; kültürel faaliyeti uzmanlık ve kurum biçiminde geliştirmek, yetkinleştirmek ve örgütlemek anlamında bir örgütsel faaliyet sorunudur. Bu da esasında ERNK'yi inşa ve güçlendirme sorunudur. Ülkede izah edilen zemin üzerinde kurulup, geliştirilecek bir kültür örgütü, ERNK'nin tedrici olarak tüm halkı kendi içinde örgütleyip yönlendirme görevinin bir parçasıdır. Bu nedenle ulusal kurtuluş savaşı örgütlendirilip, güçlendirildiği oranda kültür örgütleri kurulup geliştirilebilir, yetkinleştirilip hakkını veren bir formasyon kazanabilir. Bugün bu alanda çeşitli düzeylerde yurt dışında bile olsa bir örgütlenme vardır. Kültür faaliyetleri alanında çalışanlar meseleyi sadece ve sadece ikinci biçimde ele almamalı. Kürdistanlı bir insan olarak kendisini birincil olarak konan görevlerde soyutlamamalı, verimli olabilmenin temel koşulu olarak bu görevlere canla başla sarılmalıdır. Çağdaş ulusal kültürün yaratılmasında yalnızca yeteneklerinde diretmemeli. Temel meselemizin tek başına yetenek değil, yeni insan yaratmak olduğunu kavramalı, çalışmaların odağına bunu oturtabilmelidir. Sömürgecilik, gerçekliğimizi ulusal imha politikasının bir gereği olarak, tek ulus yaratma safsatası adına kendi sinemasının, müziğinin, hikayesinin, romanının, şiirinin, folklorunun vs. bir malzemesi biçiminde işleyip kendi kültürünün dayanağı yaptığı gözler önündeyken, bunca yaşanan direnişe, şehide, gelişmeye rağmen kültürel faaliyetlerimizin istenilenin düzeyinde olmaması önemli oranda birincil görevleri yerine getirmede baş gösteren yetersizliklerde görülmelidir. En kısa ifadeyle, PKK tarafından yaratılan gerçeklik öz ile biçimde doğru ve yeterli bir biçimde yansıtılmalıdır. Özet olarak içi boş, soyut, dolu, dar, biçimsel, karışık, kendisini yansıtan değil, özlü, somut, coşkun, engin, zengin sade bir bütün olarak direnişçi ulusal gerçekliğimizi yansıtan, dile getiren bir kültür yaratılmalıdır.

Yusuf
Kasım 1986

Kürdistan'daki Kurtuluş Mücadelesi...

Baştarafı 10. sayfada

ganda imiş gibi lanse edilmeye çalışmaktadır. Arbeiterkampf bu konuda en açık bir şekilde Dev-İşçi'nin borazanı olarak kendisini ele veriyor. "Biri Hepsine Karşı-Bir Mezhep İntizamı Bozuyor" başlığı altında yayınlanan bir yazıda, *"Kendi açısından partinin gelişmesini tanıtıyor."* (Ak 268, 10.3.86)

Bu tanıtım üzerinde fazla durmamıza gerek yok, çünkü o, bilinen anti-Kürt kışkırtmasından başka bir şey değildir. Fakat sonucu çok ilginç: *"Türkiye Kürdistanı'ndaki büyük ordu gücü ve gerillanın kök salmamışlığı emin bir geri çekilme olanağını ortadan kaldırmaktadır."* Bu nedenledir ki, *"1985'in 86'ya yerini bırakmasından bu yana silahlı mücadeleye bitmiş gözüyle bakılabilir."*

Süddeutsche Zeitung'un 6.6.1986 tarihinde, *"Sıkıyönetim Güneydoğu'daki bölgelerin 5 tanesinde 4 ay daha uzatıldı. Bu bölgelerde hemen hemen iki yıldan beridir Türk birlikleri ile Kürt otonomcuları arasında sürekli çarpışmalar meydana gelmektedir"* diye verdiği haber acaba yalan mı? MHP'nin eski şefi Alpaslan Türkeş de, rejimin istikrarını bozabilecek yeni seçimler konusunda faşist dostlarını cin çarpmışçasına uyarırken şöyle demekteydi: *"Doğu'da ve Güneydoğu'da vatan hainlerine karşı mücadele sürmektedir, bataklık henüz tamamen kurutulamamıştır."* (Nokta, 18.5.1986) Aynı konuya ilişkin olarak Başbakan Turgut Özal şöyle diyor: *"PKK ve benzeri örgütler yeni değildir... Bunun uzun süreli bir savaş olduğunu bilmek gerekir... Bunlar tam anlamıyla bir gerilla savaşı yürütmektedirler... Buna karşı ne yapılabilir? Biz, Pişmanlık Yasası'nı getirdik, Köy Korucuları sistemini geliştirdik... Bunları daha modern silahlarla donatacağız. Bunlara para da veriliyor..."* (Hürriyet, 15.4.1986) Kürdistan'daki gerçek duruma ilişkin bu kadar. Birleşik Türk ve Alman liberal solunun kışkırtma ve karalama kampanyası tüm bu gerçeklere rağmen ürününü verdi:

– Hamburg'da Kürt İşçi Derneği terörist dernek olarak takibata uğradı (GAL, TAZ, Troçkistlerin gazeteleri "Was Tun" vd.'lerinin verdiği talimatlar doğrultusunda):

– "Celler Sonntagskurier"in 4.5.1986 tarihinde yazdığı kışkırtıcı makaleden sonra Kürt İşçi Derneği'nin bir üyesi 6.5.1986 tarihinde sınırdışı edilmek üzere tutuklandı;

– Ve nihayet Hannoverli "solcular" Raschplatzpavillon'da kutlanacak olan Newroz bayramını önleme (başarısızlığa uğradı) ve Kürt İşçi Derneği'ni "Enternasyonal Mayıs Komitesi"den çıkarma girişiminde (emellerine ulaştılar) bulundular.

Gerçek bu iken, bizler kendimizi Kürt halkının tarihini, ezilmişliğini ve özgürlük savaşını mümkün mertebe daha geniş ölçüde tanıtma görevi ile karşı karşıya gelmiş saymaktayız...

Kürt Kurtuluş Hareketinin Dostları

Varlığımız Dahi Düşmanı Korkutup...

Baştarafı 13. sayfada

sizlikleri, özellikle de ... arkadaşların teorik yetersizliği manevra ve keşifle birlikte teorik eğitime de ağırlık vermemizi zorunlu hale getiriyordu. Böyle bir eksikliği asgari olarak giderebilmek için, KUKC program taslağını, Silahlı Propaganda Yönetmeliği taslağı ve Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı adlı kitaplarını kapsayan bir eğitim programı uygulandı. Bunlarla birlikte bazı gazete yazıları, Parti yayınları, klasikler ve bazı romanlar serbestçe okundu (kişisel). Yine bazı konularda özel eğitim amaçlı değerlendirme toplantılarımız oldu. Böyle bir eğitim sınırlı da olsa yararlı olduğu kanısındayız.

Ağustos ayı çalışmaları: Bu aydaki çalışma planımızda ... ilişki kurma, şehir merkezinde bazı yeni ilişkiler yaratma, eylem hazırlığında bulunma, sığınak ve barınak yapımına başlamak vb. şeklinde oldu.

Bu plan doğrultusunda sürdürdüğümüz çalışmalar sonucu şehir merkezinde bazı yeni ve önemli ilişkiler ve bunlara bağlı bir çevre ile ilişki kurduk. Aynı zamanda ... merkeziyle bir bağlantı kurduk. Sığınak ve barınak çalışmalarımız oldukça engellemelerle karşılaşmakta, bazı nedenler bu alandaki çalışmalarımızı olumsuz yönde etkilemekte ve zorlaştırmaktadır. Bu ayda ancak iki barınak yapabildik.

Bu konularda sınırlı ama isabetli bazı eylemler için hazırlığımız oldu. Bu hedefler daha çok şehir merkezinde yuvalanmış; temizlenmeleri büyük bir zorunluluk ve prestij sorunu olmuş ihbarcı ağın yöneticisi ve sorumlusu kişilerdir.

ÇALIŞMALARIMIZDA GÖRÜLEN HATA VE EKSİKLİKLER

Hemen şunu belirtelim ki, çalışmalarımız genel mücadelemizin ve Parti taktiğinin oldukça gerisine düşmüş bulunuyor. Hatta ilkbahar çalışma tempomuzu dahi yazın sürdüremedik. Kısacası yaz çalışmalarımızda, düşmanın zayıflıklarından, mevsimin elverişli avantajlarından ve uygun siyasal ortamdan yeterince yararlanamadık. Çalışmalarda, eylemsizlik, propaganda ve ajitasyonda sınırlılık, örgütlenmenin geliştirilememesi, çalışmaların yoğunlaştırılıp ilişkileri daha da canlandırma ve etkin bir denetim altına alınamaması vb. bir yetmezlik kendisini gösterdi. Bu elverişli ortamda; ancak kendimizi koruyabildik, bazı yeni ilişkiler yarattık ve kısmen sayımızı artırdık. Açık ki bu da oldukça geri bir durumdur. Hemen şunu da belirtelim ki, aladaki varlığımız dahi düşmanı korkutmakta ve uğraştırmaktadır ve aynı zamanda kitleye bir güven vermekte, zafere olan inancı diri tutup geliştirmektedir. Biraz da gücümüzü aşan böyle yetmezliklerin yanısıra, iç işleyişimizde ve hareket tarzımızda görülen bazı hatalar da oldu. Bunlar daha çok hareket tarzında ve gizlilik kurallarını uygulamada ortaya çıkan hatalardır. Bu hataları gidermek için eğitim ve cezalandırma yöntemini kullanıyoruz.

Sonuç olarak: Geri de olsa yaz başlarında önümüze koyduğumuz planı hayata uygulamış bulunuyoruz. Düşman ise önüne koyduğu planı ancak kısmen uygulayabildi. Dolayısıyla bu durum bizim açımızdan bir başarı, düşman açısından bir başarısızlığı ifade etmektedir.

Devrimci selamlar
Bir Partizan Grubu

Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Kaiser Str. 151
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.-Bonn
Konto Nr: 12052421 00
BLZ: 380 101 11

Danimarka	5.- dkr.		Norveç	4.- nkr.
Avusturya	12.- s.		Fransa	4.- ff.
İngiltere	0.50 £.		İsviçre	1.50 sfr.
Hollanda	2.- hfl.		İsveç	4.- skr.
Belçika	40.- bfr.		Avusturalya	2.- $

Impressum: M. Atar, Göttinger Chausse 75, 3000 Hannover 91

Em mesaja ku Sekreterê Giştî rêheval Abdullah ÖCALAN hinartiye **"Şeva Berxwedana Netewî a Kurdistan"** *ku ji ber neh saliya damezrandina PKK sazbû, diweşênin:*

NEH SALİYA DAMEZRANDİNA PARTİYA ME Û KONGRA WÊ A SÊWEMÎN PÎROZ BE

"... Partiya me, Cehpa me, Ordiya me wê salên 1987'an û 1988'an de rê şanî me bikin; wê ji me re rastî şanî bikin. Amedekariyên me başin, cesaret û fîdekariya me başe. Tu dem em hevqas ne xurtbûn. Lê dîsa jî eşkereye ku, ev destpêkeke nûhe. Em, giş bi hev re vê destpêka nûh ji xwe re û bi jiyaneke xurt av bidin; dara serxwebûn û azadiya Kurdistan avdan kin!.."

Gelê me ê Welatperwer, Endamên Partiyê, Piştgirtno

Partiye me, Partiya Karkerên Kurdistan dikeve sala sazbûna xwe a nehan; ji me gişan re pîroz be! Slavên xwe li We gişan dikim!

Heşt salên ku di tarîxa têkoşîna serxwebûn û azadiya gelê Kurd de, di tarîxa Partiya me de cih girtin û rabûna pêkhatî, me her gavê de nûh kirin. Gavên ku me di berxwedana serxwebûn û azadiya xwe de, di sed salan de nekaribû bavêjin, me di van salan de avêtin. Heşt salên ji ser tarîxa sazbûna Partiya me derbas bûne, ji deh salan bêhtir, ji sih salan zêdetir em pêşve birine.

Tê bîra We gişan ku, ji bo me digotin; "omrê wan miheke, du mih, sê mihin." "Nikarin ji vê zêdetir jiyana xwe berdewam bikin." Lê niha di tarîxa me de îspat bû ku; çuqas dijminê me hov be û çuqas bi quwweteke mezin ser me de bê bila were, berxwedana me bilindkirî vanan gişan bêhuda dikin. Herroj, hermih, hersal em ji berê behtir pêşve çûn, me xwe xurttir kir. Pir tiştên ku gelek kes nedikarîn bînin bîra xwe û nedikarîn dilê xwe de sehbikin, niha ji me re bûn heqîqet.

Heya do tu kesî em ne millet ne jî gel dihesiband. Niha cihan giş navê me bilind dike, me bi gel, me bi millet nav dike. Ji we re maf û mafdan hewceye dibêjin. Em gelek (milletek) bûn ku berî niha, hatibû ji bîr kirin, kesî wî qebul nedikir. Niha Hun bixwe jî dibînin, li hundur û derveyî welat, dost û dijmin me qebul dikin. Çawa ev tişt derkete holê? Divê ku meriv vêna baş fahmbike. Eşkereye ku ev ji ber xwe derneket; bi hevre, hem bi fikir hem jî bi karê me ev tişta derkete holê.

Gelê me mîna zarokekî nûh hatî dinê, nûh nûh tê ser xwe. A giring ewe ku em destpêbikin, ji her alî ve, bi her awayî, di rêya rast de bi dilsozî û baweriya rast bimeşin. Rê hatiye şanikirin, gavên sifte û pêwist hatine avêtin. Ji vê şun de, roj-mih û salên çûyin em pêşve birine. Berê rê tunebû, rê şaşbû û gavên dihatin avêtin ne ji me re, ji xelkê re bûn; niha rewş ne wusa ye. Hatinên cem hev, civatên çê dibin, peyvên dibin, şevên çê dibin giş ji bo rizgariya me ne, giş ji bo me ne. Berê rewş ne wusa bû; ji bo sodên xelkê, ji bo sodên dijmin me şerê hev dikir, me xwe dida kuştin; ji bona sodên wan mirin hebû. Niha ne werê ye!

Sala ku hîn nûh em rabûn, dijminê me ordiya xwe tev anî ser kar. Me, çend insanê bêtecrube, çend xort û heval quwweteke hevqas mezin ji yên cihanê, ji her alî ve binkeftî kir. Salên 1980'an û 1981'an, di bin barekî pir mezin de, me ji Partiya xwe re, ji gelê xwe re jiyaneke nûh amade kir. 1982'an de Kongra Partiya em a Duwemin... Piştre, dîsa vegerîna welat... 1983-84'an de bin ala Partiyê de berxwedana mezin... Ji nûh ve destpêkirina şer li 15'ê Tebaxê... Li du, êrişa dijmin a mezin... û gotinên dijmin yên mina, "omrê wan mihek-dido ye..." Paşê serjêr ketina dijmin... Mezinbûna xebata me... Sazkirin û duxuyaniya Cephê, Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK)... Sazkirina Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK)... Xebat û şerên wan... Serhildana gelê me li hundur û derveyi welat... Berxwedana mezin li zindanan... ûhw. hemû van xebatan em kirin yek. Aven piçûk herikin... herikin û giş bûn aveke gelek mezin, kehniyên piçûk bûn Fêrat!.. Niha em pir xurtin, gelê me xwe xurt dibîne, heval xwe xurt dihesibînin.

Sala par, sala em derbasbûn sala 1986'an gelek şehîdên me hebûn. Me hevalên pir xurt, pir qehreman hundakir; xwîna wan li ser axa Kurdistanê rijiya. Li her bajarekê, li her çiyakê me xortên 20 salî, 25 salî şehîd dan, gorî kirin. Xwîna wanan boşê neçûye. Di her sozên me da wan de, me got, **"Bîranîna wan jiyane!"**

Sala 1986'an de, sozên dan wan ne bi temamî jî be, me anî cih. Gava sala 1985 diqediya dijmin digot, "me wan tunekir." Rastî dijminê me ê Tirkê faşist, hezar sale hukmekî li ser me dajo. Li hundur û derveyî welat, tevlî şirîkên xwe dixwazê me gişan ji holê rake. Armanca wî wusa bû, baweriya wî jî wusa bû. Sala 1985'an de digot: "Serî rakirina wan raste, lê me werê li serê wan xist ku ji vir û pê de nikarin tiştekê bikin." Lê em nesekinîn, nekarîn me bisekinênin; baweriya me ev bû.

Belê, erê raste! Me şehîdên mezin dan. Hevalên me li pir cihan ketin, mêlaka me di pir cihan de perçe bû. Lê hema me li berxwe da. Dêstpêka sala 1986'an de, dîsa şehîdê me ê mezin heval Mahsum (Agît) berxwedaneke xurt bi navê xwe, bin rêberiya xwe bilindkir. Dema şehîd bû, me tenê got, emê xebat xurttir bikine. Werê jî bû.

Hêjmara şehîdên me bihar, havîn û payizê de da, 15 kese. Hundayên dijmin 500 kese. Tarîxa Kurdan de pêşemîn tiştek weha bû. Ji me yek, ji wan 20-30 kes. Berê ji wan 2 kes dimirin, ji me bi hezaran. Niha me vê yekê quliband çewta rewşê. Lewma sala çûyî, sala 1986'an ji me re salekî gelek pêwiste. Dijmin nûh fahmkir ku ê din nikarê me tunebike; nikarê mîna berê me bikuje; nikarê me li erdê xe.

Gelê Kurd di vê salê de fahmkir ku, ger rabe, ger li berxwe bide, dikare xwe rizgarbike. Di vê salê de fahmkir ku, dijmin ne qasî mîna dibêje, "ez hevqas mezinim", "ezê weha bikim" xurt û mezine. Kesê haya wî ji welat heye an piçek li welat geriya ye tiştek dibîne: Dijmin ditirse. Ordiya dijmin pir ditirsê. Şevan de newêrin derkevin derve. Bi roj nikarin rê ve herin. Hetta ji gundekî derine gundekî din, tirseke pir mezin dijin. Dijmin, vê tirsê bi çavên xwe dibîne, dilê xwe de sehdike. Neqla pêşemîne ku di tarîxa me de ev tiştana çêdibin. Berê cendirmek, polisek dihat zilmdikir, gel dida ber zillehan, lê jê re dima. Niha gava tiştekî dike, deh caran bêhtir bersivê dibîne. Ev rewş, her derê xurttir dibe. Me tarîxa xwe a nûh avaye bivî avahî derxistye ronahiyê! Tarîxa me a nûh, berxwedanê de û li ser rêya Partiyê, sala 1986'an de bi vî avahî xurt bû!

Ji ber vê yekê em dibêjin ku, sala derbasbûyî ji me re cejneke bîrûmet bû. Raste, pir kêmasî jî hene, pir şaşî jî hene, lê tiştê bûyî jî pir mezine. Lewma em dibêjin ev kêmasî û şaşî ne tiştekin.

Tarîxa xwe de, pêşemîne ku em bi hîma xwe, bi baweriya xwe meşiyane. Hetta niha kesên radibûn, grêdayî dewletekê bûn, pir caran jî bi alîkariya dewletên nedost, dixwestin xwe pêşve bibin. Niha em bi perên xwe, bi çekên xwe bin şiara, "hemû tişt ji me, ji bo me" dimeşin; em ji xwe re, ji xwe çêdikin. PKK rabûna xwe bi vî avahî dirustkiriye. Tu Partî an tevger heta niha bi vî avahî çênebûne. Me bi hîma xwe sala 1986'an serjorkir. Tukes bawer nedikir ku, emê sala 1985'an bi vî avahî biqedênin û sala 1986'an de jiyaneke nûh derxînin holê. Baweriya wan bi me tunebû, lê me vêna ne tenê bi baweri bicih anî; ji me re bû heqîqetek jî. Hêviya gel niha pir xurte. Hêviya me gişan niha pir xurte. Û ev hêvî, ne badihewa ye. Mîna me gotî, sedema vê, bingeha vê heye.

Niha dost ji berê rindtir me nasdikin. Dizanin ku, rabûna Kurdan rabûneke nûhe, rabûneke bi qehremaniye. Niha dizanin ku Kurd dikarin rê ve herin, mafên xwe bistênin. Ji ber vê yekê em dibejin ku, me xwe sala 1986'an de nûhkir; me gemara li ser xwe paqijkir, me dilekî bêtirs, me jiyaneke ku xwe nasdike peydakir. Ev giş ne tiştên piçûkin. Di vê salê de me tiştekê din a mezin bicih anî. Partiya me Kongra xwe a Sisiyan çêkir. Kongra Sisiyan di tarîxa Partiya me de, di tarîxa serxwebûn û azadiya gelê Kurdistanê de, konexek, koçberek pir mezin û bilinde.

Kongra vêna duxuyandike, ku mirin ji bo gelê me tune; ketin ji bo Partiyê re tune. Hertim pêşveçûn û serbilîndî heye, pirtir xebat û meşa leztir tim heye. Ev yek hat ispatkirin. Yekîtiya mezin çêbû, fikra mezin çêbû, îrada xurt pêkhat. Heta niha tu civat xwe bi vî avahî xurt nekiriye. Yekîtiya Partiyê, yekîtiya gel hem bi kurî hem bi firehî hevqas gelek xurt çêbû. Di van rojan de, ku sala 1986 diqede me van tiştan jî bire serî.

Dijmin bi hezaran derew belavkir û got, "ha perçebûn!", "ha serhildan!", "ha emê hanan bikin!" ûhw. Lê ev giş çûn boşê, fişkilîn. Gava niha em ji her alî li pêşiya xwe dinêrin, em dibînin ku sala 1987'an pêşiya me pir ronahiye. Yekîtiya me xurte. Tecrubên me gelekin û xurtin.

Hevalên me yên ji Partiyê û dostên me li hemû bajar, gund û çiyayên Kurdistanê dest bi çekin. Ew herroj karên xwe pêşve dibin. Herroj hinekan ji dijmin li erdê dixin, behna wan dibirin, tirsê didan wan û çekên wan ji wan digrin. Ev bixwe ji tişteke nûhe!

Berê nederfet bû ku, şerê çekdarî mihek-dumih bikaribe berdewam bike. Niha ji me re bû neh sale ku, me çek ji destê xwe yek rojê jî daneniye. 9 sal ne hindekin. Sala 1925'an şoreşa Şêx Seîd, sala 1938'an li Dêrsimê şoreşa Seyid Riza tenê du-sêmih ajotin. Ji deh hezaran zêdetir şehîd dan. Yên mayin jî hatin îdamkirin; nivê wan neman. Lê niha ji me 15, ji wan 500 kes tên kuştin. Ê ditirse niha dijmine. Ê yekîtiya xwe xurt kiriye, Partiya me û gele me ye.

Pişti ku sala 1975'an di perça Kurdistanê a din de derbe hatin xwarin û piştî şerê di nav hev de, me di tarîxa PKK de, bi têkoşînên piştî salên 1980'an û 1983'an di temamî Kurdistanê de, seranserî Kurdistanê de yekîtiya Kurdan xurtkir. Me rêya rast li ber wan danî. Ewna jî niha baş dizanin hêvî di kîjan rêyê de ye. Kurd hemû niha dizanin hêvî di bin kîjan siyasetê de xurtdibe û di bin kîjanê de dikeve. Lewma em ji niha dibêjin, pêşiya me ronahiye, xweşiye. Meşa me ne tenê bi hevalên Partiyê ye, bi sedhezaran kes ji gel niha nêzîkî hev dibin, dikevine rê, hêdî hêdî pêşve diçin. Dibe ku niha ji aliyê şer ve hej negihane hev, lê rojbiroj nêzîkî şer dibin. Em ji niha û pêde dibêjin ku, herkes li gora quwweta xwe, çi ji dest bêtin, giringe gelê me wî tiştî bike. Ê bi dua dikin dua, ê bi ziman, ê bi dest, ê bi ço, ê bi çek, ê bi nivîsandinê; herkesek çi ji dest bêtin, wî bike. Heke nikarê tiştekî bike, di hundurê mala xwe de divê zarokên xwe xweş terbiye bike. Heke nikarê şerbike û canê xwe bide, dikare mala xwe bide. Heke pir hêjar û bêmale, dikarê 5 qurîşan bide. Ev ji nebû, dikarê dua bike. Heke nikarê yekîtiya xwe çêbike, dikarê mala xwe de yekîtiya xwe a piçuk çêbike. Dikarê dostan bine ser fikra rast. Ev giş alîkarîne, kar û delametên me ne!

Ji ber ku em xwe nûhdikin, em jiyaneke azad armanc dikin, giringe herkes dilopek xwîn, piçek bêhn, peymanek têkilî vê xebatê bike. Ev doz, doza me gişaye. Xwîna ku heta niha me rijandî çû boşê; me alîkarî da çû boşê; jiyana me giş çû boşê. Di bin zor û zehmetiyan jî be, niha ev tişt giş radibin. Ji ber vê yekê em dibêjin ku, her saleke Partiyê cejna me ye. Ji vê şun de, rêya Partiyê de, bin ala Partiyê a hatî bilindkirin de jiyan, jiyaneke raste. Divê ku em dehn û bala xwe nedin kesên ku, dixwazin me ji vêna durxin. Ger bi "dostanî", ger bi dijminî, yên ku dixwazin me ji vê rêyê durxin, divê em wanan dijmin bihesibênin. Roja me, rojek wusa ye ku, ji yekîtiyê pêde, ji nezîkbuna hev wêda, tiştek nikarê me rizgarbike. Ji ber vê, herkesek heta ji dest têtin, heta derfetên wî hebe, giringe di vê rêyê de neduritiyê, nêzikahiyê çêbike.

Hezar-hezar sale em ji hev durketine, me hevdu ji bir

kiriye. Me pir şerê hev kir. Eşired bi eşired, mal bil mal, bira bi bira. Ji vê pêde em vêna qebul nakin. Quwweta mezintirîn, yekîtiya me ye. Yekîtiya mezin jî, meşa di bin siyaseta Partiyê ye. Em ne mecburin ku, em xizmeta dijmin bikin. Em ne mecburin ku, em dil û mejiyên xwe bifroşin dijmin. Dibe ku dijmin dixwaze bi zorê, bi tirsê me şaşbike. Lê vêna ji heta niqtekê dikarê bike. Nikarê peşiya daxwazên dilê me bigre, bizanibe ku çu di mêjiyê me de heye, û her deqqê jî ne li ba me ye. Heye ku salê çarek-duçar meriv qontrol bike, lê dema dimîne jî giş dema me ye, wexta me ye. Meriv dikarê vê demê, van gengazan tev di rêya Partiyê de serfbike. Ji me paşmayîtir li cîhanê tukes nemaye. Avaye hûn dibînin li hundur û derveyî welat, xweşiya me, karê me tev dibin; sererdin û binerdina welatê me ji xwe re dibin, her tiştê me ji berê bêhtir talan dikin. Em ji xelkê re çawan dixebitin, û ji xwe re çawan pêşde diçin? em vanan giş bi çavên xwe dibînin. Giringe meriv ji xwe re çi encamê derxînê? Divê em xwe bihîm bikin. Jiyana me weha çûbe, bila ê zarokên me weha neçe. Bi kêmasî em ji zarokên xwe re yekîtiyekê çêbikin. Ji bona ku, ewna jî weke me perçe-perçe, bi serê xwe nemînin.

Gelê Kurd ê welatparêz!

Em dikevin salekî mezin. Bi haziriyên me pêkanî, bi biryarên (qîrarên) me girtî, hevalên me yên çiyan de, dixwazin salekî din a mezin peyda bikin. Salên 1987 û 1988 wê ji dijmin re mirin, ji me re jiyan bin! Ev çend sal di tarîxa me de salên pir pêwistin. Sernivîsa (qedera) me têtin guhartin. Bi karê 15 salan em gihîştne vê qonaxê. Ji vê şunda, em dixwazin ku, karê me 15 salan de kiriye du salan de bikin.

Dijmin derb xwariye. Nikarê bi hesanî bê serxwe. Me çavên xwe vekirne, me destên xwe rakirne. Nikarê van destan bîne xwarê. Niha firsend ketiye destê me. Tarixa me de pêşemîne ev firsend ketiye destê me. Giringe meriv destê xwe ji vê firsendê bernede. Çuqas quwwet û derfetên me hene, bi her karê; çi ji dest tên, divê em bikin. Herkesek di mala xwe de, bi cîranê xwe re, di gundê xwe de; bi ziman, bi naman, bi her hacetê ger tiştek di vê rêyê de ji dest tê, divê bike.

Ez dikarim bêjim ku heta niha, di bin tehlûkên pir mezin de, di bin pir zoriyan de, di bin pir bêderfetiyan de em gihîştne vê salê, me Partiya xwe gihand van salan. Me ğelê xwe gihand vê merhelê. Me gelê xwe bi xwe da nasdan, me bi cîhanê da nasdan. Me Partiya xwe kire Partiyeka bi şanûşeref, Partiyeka binamus. Me Partiya xwe kire namusa netewê Kurd tev. Ev ne tiştên erzan û hesanîne. Em hemû, necarin qiymetekê mezin bidin vanan.

Ez û hevalên me tev, emê ji berê behtir xebatê bikin. Hûn, gelê me tev! Ji vir û pêde, xwe şaş nekin! Ew dixwazin We şaş bikin, lê Hun ji berê rindtir û rasttir dikarin bersiva wan bidin û bidin jî!..

Partiya me, Cepha me, Ordiya me wê salên 1987'an û 1988'an de rê şanî me bikin; wê ji me re rastî şanî bikin. Amedekarîyên me başin, cesaret û fîdekariya me başe. Tu dem em hevqas ne xurtbûn. Lê dîsa ji eşkereye ku, ev destpêkeke nûhe. Em, giş bi hev re vê destpêka nûh ji xwe re û bi jiyaneke xurt av bidin; dara serxwebûn û azadiya Kurdistan avdan kin! Hemû gelê me ê welat parêz, di vê sersalê de dilxwaz û dostên xwe tev, xwe tev nasbikin! Xebatên xwe nasbikin! Partiya xwe nasbikin! Çi ji dest we tê, wêna bikin!

– Pîroz be ev sersala sazbûna Partiya me a nehan!
– Pîroz be Kongra Partiya me a Sisiyan!
– Bijî PKK-ERNK û ARGK!
– Bimre Kedxwarî û Emperyalîzm!

Li Dijî Rejîma Faşîst a 12'ê Êlûnê û Herbabêt Hilweşandkariyê, Rastiya Kongra PKK a Sisiyan Zafereke Bingehî Ye!

Komcivîna (Kongra) Partiya me a Sêwemîn, encama xebateke haziriyê a tunde ku demeke dirêj doma, mêjûyên 25-30 Cotmeh 1986'an hat çêkirin. Bi beşdarbûna têr, bi bernama civînê a xwedî têdayiyeke dewlemend û fireh, bi danûstandinên helkirinê li ser demên derbasbûyî û hatinê û bi biryarên bêtirs hatin girtin, bû xebateke gewre, jirûjêhatî û dîrokî.

Bilî hercure xebatên rawestandinê li hundur û derveyî welat yên rejîma 12'ê Êlûnê, Komcivîn, bin hoyên têkoşîna şoreşger a aktîf de ku li dijî vê rejîmê tê dayin, bi serkeftinî bicih hat. Ji ber ku Komcivîna me, li ser bingeha xebatên haziriyê yên bi mihan berdewamkirin dema xwe de hat çêkirin û karî hemû pirsgrekên bîzava şoreşgerî têxe bernama civîna xwe de, bû nîşaneke êşkeretirîn a tengezariyên rejîma faşîsta mêtinger û pêre jî, a xurtbûn û gengazên Partiya me.

Komcivîna PKK a Sêwemîn; hoyên cîhanê, erdimê û Kurdistanê bi rengeke bingehîn ji ber çavan derbaskir. Li ser zêdebûna daxwazên derxistina şer li seranserê cîhanê ji hêla emperyalîzmê, şerê nûklear û tehdîta şerên stêrkan û li ser kêmasiyên têkoşîna sîstema sosyalîst ku li dijî van bilinddike, sekinî. Xebatên sosyalîzmê yên ji bona li paş hiştina kêmasiyên dema buhurî baş dît, lê diyarkir ku, bi rêya hevkarîkî aktîfjo bo tevgerên şoreşê û rizgariya netewan yên cîhanê û bi pêşvebirina têkoşîneke xurt ji vê eniyê li dijî emperyalîzmê, dikare ev gengaz be. Komcivîn, li ser rewşa Rojhilata-Navîn jî, ku dubendî û pozberiyên di navbera hêzên dijhev de li vira xwe dighênin merhela şer, bi pêwistî sekinî. Li dijî qomplo, tehdît û êrîşên zêde dibin yên emperyalîzmê û paşverûkên hevkar yên ji bona daxwaza ji nûhve avakirin û jiyankirina sîstema berjewendên xwe, a ku li seranserê erdimê perçebûye, diyarkir ku, giringe berxwedanên gelan û hêzên şoreşgerên pêşveçûyî yên bi serê xwe û yên bi hevre, pir gelektir bên xurtkirin.

Rastiya Tirkiye, ku ji hêla navendên karbidestên paşveçûyîtir yên sîstema emperyalîzmê, bi rengê welatekî nimûne bo xelasbûna ji alozan ji welatên neserbixwe tê şanîkirin, ji aliyê Komcivînê bin hoyên pêşketinên dîrokî û îroyîn dîsa ji ber çavan hat derbaskirin; Komcivîn, diyarkir ku ev rejîm, nikarê hebûn û yekbûna xwe biparêze, di nav domaneke berûpaşveçûnê û li du gera alternatîfan de ye. Komcivîn şanîkir ku, ev rewş kehniya xwe bi bingehî ji têkoşîna me a berxwedana netewî ku bin pêşengiya Partiya me hertim pêşve diçe, distêne; pêwist derbên ku li otorîta dîrokî a artêşa faşîst hatin xistin, bûn sedem ku, burjuvazî ji hûhve li du hin çarên civakeke sivîl û konevanî bigere. Komcivîn diyarkir ku, ji bona rejîm li pêşberê rabirîn û pişengebûna klika leşkerî û faşîst ku di rojên pêşiya me de bêhtir wê kurbibe, bê alternatîf nemîne, bera xwe dide çarên wusa; ji ber vê tirsê dixwaze bi destê hin partiyên

dewletê, ku reformîst û liberal tên şanîkirin, xurtbûna eniya şoreşê birawestîne.

Komcivîna me li ser hemû pirsgirekên têkoşînê daûstand, çare û rê peydakir; dema buhurî bi firehî ji ber çavan derbaskir, pêşketinên bidest ve hatine, delametên nûh ku ev pêşketin dipalênin û dîtinên çewt û nêrînên şaş ku li pêşiya bicihanîna van delametan çeper avadikin, pir ronî û zelal danî holê.

Komcivînê de, karvaniya (pratîka) derbasbûyî a hemû xebatên Partiyê bi dîtina sosyalîst hate rexnekirin, pêre jî hat duxuyankirin ku, bilî şaşî û kêmasiyên bikaranînê, pêşketinên gelek pêwist derketine holê. Hat eşkerekirin ku, karvaniyên baş û nebaş yên hatin jiyandin rastbûna xeta şoreşger a Partiya me yekcardin îspatkirin; bi têkoşîna tê dayin û şerê destpêkirî Partiya me gihayê qonaxekê, ku bikaribe bibe şirîkê karbidestiyê. Di demekî de ku hemû hêzên bi navê şoreşgeriyê li Tirkiye derketibûn holê belavbûne û tiştek bi dest xwe ve neanîne, Partiya me li dijî cenga taybetî a faşîzma Tirkan li Tirkiye û Kurdistanê tenê bi serê xwe liberxwe da û pêşketinên şoreşgerî pekanî; giringiya mezin a vê rastiyê eşkere hate duxuyankirin. Komcivînê de bal hat kişandin ku, Partiya me destpêkirye bibe hêzek ku rêya pêşketinên şoreşgerî yên li Tirkiye û rêya yekîtiya netewî li seranserê Kurdistanê veke, tesira xwe li ser pêşketinên heremê ji nêzîk ve bihêle û berpirsyariya pergela Rizgariya Netewa Kurdistan li nav netewan bike. Kongra ku li gora van pêşketinan xwe livand, delamet û perspektîfên pêşveçûnê ji bo bilez pêşvebirina tevgera û têkoşîna li van qadan gişan, hilbijart.

Komcivîna PKK a Sêwemîn diyarkir ku, bilî pêşveçûna bidest hatî, ev pêşveçûn bingehî de, pêşketinên gelek xwedî kemasîne; bêtirs şaşî û kehniya wan ku karvaniya dema buhurî de pêşveçûn tenik dihiştan û dibûn sedama hundabûnen xedar û giran, danî pêşiya çavan. Bi rengeke gelek zelal danî holê ku, tektîka Partiyê di karvaniyê de nerast û bikaranîna wê netêr hatin pêkanîn; dîtin û tewrên mîna yên liberal, serhişk, konseratîf, bi ser xwe, ji ber xwe, qalibwan, teng, xebata terzê pratîkvaniyê, bûn sedemên rêvekirina bo vê rewşê, ku di karvaniyê de bi gelek rengan derdikevin holê û risteke belavkirinê (hilweşandinê) dileyzin. Komcivîna ku îzahkir, ev di nav refên Partiyê de şopên burjuvaziya piçukin, kehniya wan û azînên ji holê rakirina wan jî şanîkir, û bawerî û tewrên vê nolê mehkumkir. Komcivîn bang li hemû endam û xebatkarên Partiyê kir ku, xeta Partiyê çêtir binbibin, çelengtirîn bibin bikararanînkarê daxwaz û ramanên Partiyê û li ser bingeha rexne û duxuyaniyên ku komcivîn kirin xwe bêhtir nûh bikin, daku aktîftir têkilî afirandina Partîyekê bibin, ku rêkxistiniya wê û yekîtiya wê gelek bêhtir pêşveçûye.

Komcivîn duxuyankir ku, hoyên sosyal û sîyasî li welat û li heremê bêhtir firehbûne; û bi rengeke giringtirin jî danî holê ku, heta merhelekî pêwist, tengezarbûn û melulbûna hukumdariya ordiyê û otorîta mêtingeriyê li welat, bi rengê rewşeke nûh divêt bêtin fahmkirin û têkoşîna me a çekdarî, li gora ji ber çavan derbaskirina vê rastiyê, divêt bêtin dorfirehkirin û pêşvebirin. Pêşveçûnên pêwist yên ku [illegible] tenê bi sînor bikaranîna tektîka têkoşîna çekdarî di dema buhurî de derketin holê, a ku Partiya me ji xwe re bingeh girtiye, ne bes rastiya vê tektîkê îspatdikin, pêre jî şanî didin ku, ji bo pêkanîna pêşvçûnên şoreşgerî, ev tektîk şertûşiruteke bingehî a tayinkirinê ye. Bi berçav anîna vê yekê komcivîn diyarkir ku, pêşveçûnên tektîkî ji bo domana pêşiya me de tên mana ji merhela propexenda çekdarî derbasbûna damezrandina artêşa gerîlla; ev jî tê mana damezrandina Artêşa Rizgariya Gel û destpêkkirina xebatên resmî, ji bo avakirina vê artêşe.

Komcivîna ku rewşa xebata girsan û pêvendiyên Partiyê bi girsan re bi firehî û kurî ji ber çavan derbaskir, baweriyên çewt yên ku dema buhurî de Partî li paşiya girsan hêlabûn, an jî ji girsan dûrxistibûn danî holê. Baweriyên çewt û şaş yên vê nolê, ku potansiyala fireh a girsan rêkxistinî nekirin û wusa zîrar û ziyanetên gelek mezin dan bîzavê, mehkumkir; û li ser sekinî ku, divêt xeta şoreşger a Partiyê a li derheqê girsan, karvaniyê de rast û bêkêmasî bê bikaranîn. Komcivîna ku hoyên berbad yên jiyana girsan û daxwaza wan bo têkilbûna têkoşînê berbalanî, biryar girt ku dema pêşiya me de, grêdayî bi pêşvebirina xebatên propexendeyî, ajitasyonî û rêkxistinî bi avakî aktîf, tunde û dorfireh bên kirin; rêkxistinên ji hercure biran di nav refên yekîtiyên girsan yên rizgarxwaziya netewî bên dirustkirin; rêkxistinkirina Eniya Rizgariya Netewî li hundur û derveyî welat bo bikaribe girsên gel yên firehtirîn li dora xwe bicivêne bêtin lezandin, ev giş delametên bingehîne ku divêt bên pêkanîn.

Komcivîn, pirsgireka pêvendî û ittifaqan jî, ku perçekî giring a xebata grêdayî avakirina Eniya Rizgariya Netewî ye, bi kurî û firehî ji ber çavan derbaskir. Duxuyankir ku, bi xebatên dema buhurî hin pêşketin di vê barê de bi dest ketine; lê bawerî û tewrên şaş û çewt yên vê barê jî, yên mîna nekarîn nermî şanîbikin an dirayetê de tengezarî şanîkirin, danî holê û mehkumkir. Komcivîna bal li ser kişand ku, pêşveçûna tevgerê bo xebatên li vê qadê de bingeheke giring diafirîne, diyarkir ku hewce û giringe di dema pêşiya me de li gora xeta stratejiya rizgariya netewî bi hêzên babêtî re pêvendî û ittifaq bên pêşvebirin; sod ji dubendiyên di nav hêzên dijmin de bên girtin.

Komcivîna ku pirsgireka pêvendiyên bi gelê û tevgera şoreşger û demokratiya Tirkiye re, ku ji bo şoreşa me a rizgariya netewî mûttefîkên stratejik yên pêşemînin, ji ber çavan derbaskir; di vê barê de bi rengekî fireh rewş danî holê. Gava kifşkir ku, sedema bingehîn a binkeftina li hemberê faşîzma 12'ê Êlûnê ne li paşhiştina baweriyên reformîstên ku serdestên tevgera şoreşger û demokratîn, pêre jî şanîkir ku, di rojên me de ev hêz digel hilweşandina xwe a fireh, nikarin xwe jê rizgarbikin ku nebin duvika partiyên dewletê yên rûçkê xwe bi "civakeke sivîl" û liberal niximandina ku li ser bingeha zagonên 12'ê Êlûnê tên pêşvebirin. Diyarkir ku, xebatên wan yên ji bo pişengekirin û rabirîna tevgera berxwdanê ku bin pêşengiya PKK ye, kehniya xwe ji armanca veşartina rûçkên xwe digre. Xweragirtina Partiya me a jêhatî li dijî rejîma faşîst ne tenê keftûlaftên wan pûçkir, pêre jî hilweşandkarî ji heta merhelekî pêwist hilweşand û danî holê ku, wê ji bo gelan li şuna reformîstiyê, azîna şoreşgerî û bîzava rizgariyê a ji bingehê bawerî pê tê çawa dikere jiyan bimîne. Bi bawerî duxuyankir ku, giringe li dora ala FKBDC (Eniya Berxwedana Yekbûyî li Dijî Faşîzmê) eniya berxwedana şirîkî a gelên me bi rengekî xurt ji nûhve bêtin pêşvebirin û vê barê de, bi alîkariya Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, Tevgera Şoreşger û Demokratiya Tirkiye dikare hilpişkîneke bihîm bicih bêne.

Komcivîna bal li ser kişand ku, şerê di navbera Îran û Îraqê li Kurdistana Başûr bingeheke objektîf a xurt ji bo pêşketinên şoreşgerî vekirye, duxuyarkir ku, yekcardin hate îspatkirin ku dîtina me a berê a li dermafê hêzên li vir ditêkoşin raste û ev hêz xwe ji bawerî û nexweşiyên kevn rizgar nekirne, ku ev yek jî sedema paşve mayinê ye. Komcivîn, carek din diyarkir ku, bi îsrara li ser dîtinên derheqê li paş hiştina ve rewşê, wê bin hoyên hatigihiştî yên îroyin bo xurtkirina têkoşîna rizgariya netewî, giraniya Partiyê bide palandin; ger bi palandina eniyê û ger jî bi palandina platforma Kongrê wê wan li ser vê bingehê bikşêne pêvendiyan, û bi vî avahî wê konevaniyên mêtingerî pûçbike û delameta pêşengiya pêşketinan û rûdanan bidomîne.

Komcivîn danî holê ku, divêt bi tewrê dij emperyalîst yên, serî de şoreşa Îranê, Surî û Libyayê, ger koçbera tektîkî ji be, ittifaq bêhtir bêtin pêşvebirin. Diyarkir ku, pir giringe ku pêvendî biqulibin koçbera stratejik, ji bo vê yekê pêwistiya nêzikbûneke bi hedar

û dorfireh eşkere kir. Eniyeka dij-emperyalîst a şirikî, ne tenê wê ji bo Partiya me li semserê êrdimê tesîreke mezin derxine meydanê, wê pêşketin û rûdan biqulibêne şoreşên gelan; diyarkir ku di pratîkê de hatiye îspatkirin ku, ev yek hîmeke helkirina pirsgireka ye.

Komcivîna ku bal li ser pêrgalên sosyalîzma li welatên sosyalîst pêkhatiye kişand, duxuyankir ku bi taybetî rexnên ku li Kongra 27.'an a Partiya Komunista Yekîtiya Sowyet (PKYS) hatin kirin, gavên mezinin, lê hêj gelek tişt hene ku giringe di karvaniyê de bên pêkanîn; eşkere kir ku tenê başkirina rewşa aboriya hundurî û rewşa konevaniya hundurî ne bese, divêt konevaniya derveyî de jî asêgir û dîtinên şaş li paş bên hiştin; ev pêwistikî pir mezine. Partiya me, ku dîtinin reformist di şoreşa sosyalîsta cîhanê de bi temamî inkar nake, li ser daûstand ku, a tayin dike azina şoreşgerî ye û reform tenê grêdayî bi pêşveçûna şoreşê dikarin bên bikar anîn; pêre ji da diyarkirin ku, Partiya me serbilinde, ji ber ku di karvaniya xwe de bûye nimunek, ku di rojên me de bikaranîna Marksîzm û Lenînizm a jîngar bicihaniye; ser vê bingehê biryar girt ku, divêt bi welatên sosyalîst re pêvendî bên xurtkirin û pêşvebirin. Herwusa Komcivîna me duxuyankir ku, bi hêzên şoreşger, demokrat û dij-faşîzmê yên li Ewropa û êrdimên din yên cîhanê de, bi tevgerên rizgariyên netewî yên cîhanê re, heta ku derfet hene, ji bona nasdana şoreşa me û gelê me, û ji bona alîkarî û hevkariyawan bên standin, pêvendî bên pêşvebirin; ev yek pêwist û hewceye.

Kifşe ku, wê Partiya me giş van xebatan rêkxistin bike, bimeşîne û bicih bêne. Lewma, Komcivîna Partiyê a Sêwemîn bi rengê delameta bingehîn, li ser rewşa rêkxistinkirina Partiyê, li ser pratîka berê a di vê barê de, li ser pirsgirekên di nav refên Partiyê de û li ser pirsa rêkxistinkirina Partiyê li gora van delametên hatin hilbijartin, sekinî. Bawerî û tewrên kevneperest û burjuvaziya piçûk, ku pêşveçûnên rêkxistiniya Partiyê û karvaniya Partiyê dirawestînin û dixebitin ku xeta Partiyê tengezar bikin û hilweşînin, belavkir. Herwûsa bawerî û terzê xebatên mîna bûrokratî, bi ser xwe, serhişk, belavkar, berpirsiyariye teng û xebata kêm ku, rêkxistiniya hundurî a Partiyê û jiyana hundurî a Partiyê belavdikin û wusa hîma Partiyê di barê meşandinê û ajotinê de sistdikin, mehkum kir û pêre jî eşkerekir ku ev, serpêhatiyên çînên derî proletarya ne ku hilmên xwe didin nav refên Partiyê. Ji bona ku di nav refên Partiyê de ev bawerî û tewr giş benê peqijkirin, seferberiya gişî ji bo perwendekirin û têkoşînê da destpêkandin. Li ser sekinî ku, di dema pêşiya me de delametên Partiyê bêhtir dorfireh û giranin û diyarkir ku, bicihanîna delametên pêşengiyê û rêberiyê bi jêhatîbûn ji hêla Partiyê, pêwist tişteke bingehî, mecburî û dîrokî ye. Li gora vê rewşê bi giringî diyarkir ku, pêşvebirina kadro û avahiya rêkxistiniya Partiyê delameta pêşemîna şoreşgere. Biryar girt ku, merkezeke Partiyê a ku van delametan giş bi serfirazî bikaribe bicih bêne bê afirandin, nûneriyên Partiyê yên êrdimî û komîtên binî bi rengê li seranserî welat belavbibin bên rêkxistinkirin û baweriya ku yek herem li welat bê rêkxistinî nemîne, bingeh bê girtin.

Komcivîna ku pêşveçûna teorîk û karvaniya têkoşîna îdeolojiya Partiyê ji ber çavan derbaskir, tesbîtkir ku, di vê barê de pêşveçûnek tê jiyankirin ku bi bingehî pêşiya xebatên pratîk ronahî dike. Lê duxuyankir ku, her pêşveçûna pratîka şoreşger helkirinên teorîk yên kurtir û dorfirehtir hewce dibîne, lewma biryar girt ku, xebatake teoriyê bê kirin ku, di dema pêşiya me de pêrgalên têkoşînê yên zêdedibin di dema xwe de û bi firehî bikaribe helbike; her demê de delametên polîtîk, rêkxistinî û livbazî û azînên ku vanan pêktînin derxîne holê û her tiştê ku hewca têkoşînê pê heye hurbikolîne, ronahîbike ûhw. derxîne holê. Hewce dît ku, weşanên Partiyê bêhtir bên pêşvebirin û bi taybetî ji bo girsên gel weşan bên derxistin; delameta vanan di nav girsên gel yên fireh de belavkirinê, bê bicihanîn û têkoşîneke îdeolojîk a têr, xwedî tesîr û encam bidest bêne, bê meşandin.

Komcivîna ku xebatên xwe li ser bingeha raporên babêtî û bi rengeke fireh hatine amadekirin meşand, planeke xebatê amadekir û pejirand ku di dema pêşiya me de hemû karûbarên wê Partî birêvebibe, hedefên wan, dorfirehî û kuriya wan datîne holê û hoyên bikaranîna wan şanî dike.

Komcivîn, berxwedana leheng a ku ji hêla bi hezaran kadro û têkoşerên Partiyê li dijî zilma hovtirîn û stembartirîn ku ji 6 salan vir de ye bi rengeke tundetir di zîndanên mêtinger yên faşîst de bikar tê, tê bilindkirin, bi rengê bikaranîna rast û têr a xeta Partiyê û zafer bidest anîna têkoşînê, slavkir. Hogiriya ronakrewanên berxwedanê; bi rengê delameta Partiyê a pêşengî ku meriv ji xwe re nimune bibîne pejirand û yekcardin duxuyankir ku, hemû şehîdên me qomutanên manevî yên têkoşîna me a rizgariya netewî ne.

Xebateke pêwistirîn jî a ku Komcivînê de pêkhat, domana jiyankirina rêxneyên kesanî (kirîtîkên şexsî) bû. Xebatên rexneyî û rexneyên kesanî ku Partî berî niha bi mihan dabû destpêkandin û pêşvebirin, di platforma Komcivînê de gihan niqta xwe a bilindtirîn. Kadroyên Partiyê ku bersiva banga Partiyê bi bepirsiyariya têkilbûna mezin dan, bin hoyên hurkolînê, danûstandinê û ji ber çavan derbaskirinê ku bi mihan ev xebat pêşvebirin, xwe pervende û nûhkirin; ji bona ku bibin endamê Partiyê yên xeta Partiyê û bingeha Partiyê rind têgihîştne, xebateke tunde bikaranîn û rexneyên devkî û nivîstî yên fireh û pêşveçûyî gihandin Komcivînê. Ev xebat, bo Partiyê bû bîzava dirust û rastkirinê, herwusa nûhkirinê; bû bîzava li ser xeta Partiyê afirandina yekîtiya jidandî. Komcivîna ku bilindahiya van xebatan datîne holê, pêwistiya zelal a xebatên ji bo hatina Partiyê û têkoşînê danî ber çavan; û di xebatên pratîk yên piştî Komcivînê de jî, giringiya pêşvebirin û meşandina van danî holê.

Domana xebatên Komcivînê de Partiya me bû Partiyek, ku li ser xeta xwe yekîtî bêhtir jidandiye û xurtkiriye; ji kadroyên nûh yên ku xwe di berxwedanê de îspatkirine û li ser bingeha rexnekirinê ji kadroyên berê Komîtekî Navendî a hatiye firehkirin hate hilbijartin; bi hilbijartina Komîta Merkezî xebatên Komcivînê dawî pê hatin.

Kongra PKK a Sêwemîn bû bilindahiyek ku, li dijî herbabêt şopên dîtinên ku kehniya xwe ji çînên derî proletarya distênin zafera xeta Partiyê a ku vê zaferê yekcardin afirand; bû bilindahiyek ku, li dijî hercure kêmasî hîma afirandin û pêşvebirina Partiyê şanî dike û li ser bingeha berxwedana ragirtî zaferê di şoreşê de misagor û bingeh dike. Ev taybetiyên hanan, gava materiyalên derketine holê bên weşandin, wê zelal di firehî û kuriya xebatên hatin çêkirin de bên xuyakirin. Herwusa dîrokiya van xebatan, wê xwe di xebatên şoreşgerî de ku dema pêşiya me de bên meşandin û di pêşveçûnên derkevin holê de, şanî bike. Komcivîna Partiyê a Sêwemîn, ku li dijî rejîma faşîst a 12'ê Êlûnê û herbabêt hilweşandkariyê zafereke ronî bidest anî, wê di pêşveçûna Partiyê de, wê afirandina hatina gelê Kurdistan de û wê pêşvebirina şoreşa rizgariya netewî li ser rêya serfiraziyê de, bi rengê koçbereke encam bi dest aniyê di dîrokê de bê nivîsandin.

– BIJÎ KONGRA PKK A III.!
– BO AVAKIRINA ENIYA RIZGARIYA NETEWÎ Û ARTÊŞA GEL LI SER XETA KONGRÊ PÊŞDE!
– BIMRE MÊTINGERIYA TIRKÊN FAŞÎST, EMPERYALÎZM Û HERBABÊT PAŞVERÛTÎ!

KM-PKK
(Komîta Merkezî a Partiya Karkerên Kurdistan)

Ji bo kovara **"Berxwedan"** *re*

Dİ ŞOREŞA NÛJEN DE DELAMETÊN WELATPARÊZÊN KURDİSTAN

Welatparêzên têkoşer,

Slavên xwe yên şoreşgerî pêşkeşî we dikim. Hêvîdarim ku em bi welatparêziya xwe rastiyan bizanibin û ser vê bingehê beşdarî têkoşin û xebatê bibin. Çawa ku tê zanîn ji dîroka kevnar vir de gelê Kurd bi lehengî hertim bo parastina welatê xwe rabûye û yek ji wan gelên cîhanê ye ku bi welatparêziya xurt domana xwe ajotiye, wusa jî em dibînin ku îro gelê Kurd, ev bû nêzîkî 500 sale di bin zilm û zordestiya dijminên kedxwar dije. Gelê Kurd, ji împaratoriya Osmanî û Sefavî ta roja îro, di bin destê çar rejîmên kedxwar berxwedana xwe berdewam dike. Lê em dibînin ku, hin ji gelên cîhanê di demek wilo de ji ber zordariyê, dîrokê de hatine hindakirin. Balam gelê Kurd, di vê dema dirêj de xwe ji hindabûnê parastiye û ta rojên îro bi şoreşa serketinê karûxebata xwe dike.

Ji şoreşên sedsala 19'an ta yên sedsala 20'an gelê Kurd, bi welat parêziya xwe û rijandina xwîna xwe ev şoreşan derbes kir. Lê encama hilweşandina van şoreşan de welat parêzî ji nav gelê me hunda nebû. Li şuna vê, dilsarlûn û tenikbûna hêviyan li ba welatparêzan peyda bû.

Çima ev şoreş dighîştin encama hilweşandinê? Ez bawerim ku ev tişt ji aliyê rêberên me hatiye nivîsandin. Gava sala 1962'an şoreş di başura Kurdisanê de peydabû, welatparêzên Kurdistan li gora rewş û daxwaza şoreşê xebata xwe dikirin. Ji bo welatparêziyê îro gelek pêwiste ku di nav şoreşa Kurdistana Bakur a nûjen de pir tişt li ser hev bên anîn û bi erkên welatparêzî bê rabûn. Divêt em baş bizanibin ku, ev şoreş ji her alîkî de, bi karê xwe û têkoşîna xwe, berpirsiyarê gelê me ye. Bi taybetî nuneriya karker û gundiyên me yên belengaz dike. Heke me berî niha bi yek çavî meyzedikir, divê icar em bi du (2) çavan meyzekin. Ev şoreş, diruşma serxwebûnê hildaye baniyan û şerê rizgariya netewa Kurdistane, şerê rizgariya çîna karker û gundiyên xizane. Îro em necarin û delameta me ye ku em buhatiyek hin gewretir bidin rêberiya vê şoreşê. Ev rêberê bi rumet, Partiya Karkerên Kurdistan'e.

PKK, wê jiyana gelê me ji bindestiyê bighîne azadî û serxwebûnê. Wê welatê me geşbike. Rêça PKK, rêça rizgarî û serfiraziyê ye. Heskirina welat ji bo parêzkarekî welat, nebese. Tiştê bingehîn eve ku, tiştê ji dest me bê, em jê re kêmasî şanî nekine. Pêşketinên xwe yên rojê, divêt em ji bo serxwebûna welat bikin armanc.

Reformîstên Kurd dibêjin ku, wê şoreş gelê me bibe kuştinê û qirkirinê. Rastî meriv ji gotinên wusa re pir hesanî dikarê bêje ku, ev gotin, gotinên xayinên welat û dijminên şoreşêne. Heke em nimunên şoreşan û şerên gelên cîhanê bînin ber çavan, em dibînin ku xwîna bi milyonan şehîdan hatiye rijandin û welatê xwe ji bin nira mêtingerî û faşîzmê wusa rizgarkirine. Yek ji van nimunan şoreşa Sowyetistanê ye. Gelên Sowyetê 20 milyon şehîd ji bo serxwebûna welatê xwe dan.

Pirseke din a giring jî eve: Çima ev reformîst li dijî şoreşên kevneperest nasekinin, lê li dijî şoreşa nujen disekinin. Ji vê yekê meriv dikare fahmbike ku, pirs pirsa bîr û baweriyê ye. Pirs pirsa şerê çînayetiyê ye. Lewra ji me re delametekî pir giringe ku, em bi hemû sixleta xwe li dijî baweriyên reformîst û çewt bisekinin. Baweriyên reformîst û çewt yên wusa, di her tevgerek rizgarîxwaz de peyda bûne. Lê gelên tevgerên rizgarîxwaziyê hertim li dijî reformîstî û çewtiyê rawestiyane. Bêguman karê me ê rojê jî, divêt ev be.

Welatparêzên Kurdistan,

Îro ji me gişan çi tê xwestin? Erkên me û delametên me çine? Tiştê ji me tê xwestin ewe ku, em ne tenê bi gotinan, lê belê bi karê xwe a rojê xwestekên xwe bicih bînin. Em baş tê derxin ku, gelê me bi dilsozî û li ser rêçên rast şerê doza Kurdistanê daye ser milê xwe. Delameta me ewe ku, em cihê xwe di nav refên şoreşa Kurdistanê de bigrin û di bin ala Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan de kar û têkoşîna xwe ber bi pêş bidin. Ji her Kurdekî welatparêz û dilsoz re, cih di nav refên ERNK de ku bin pêşengiya PKK şerdike, heye; rê vekiriye. Gelê me bi hêviyên serxwebûnê li benda heryek ji me ye, lewra divêt em jî van rojên dijwar ji destên xwe bernedin. Derbaskirina rojekê bê xebat û bê alîkariya şoreşê, ji bo şoreşê zirareke pêwiste. Roj roja xebata bo rizgarî û serxwebûnê ye. Ne bo otonomî, ne ji bo azadiya derewîn divêt em mil bidin hev. Xebata me ji bo doza welat û têkoşîna me, giringe heyfa şehîdên leheng hilîne; tola Mazlum, Xeyrî, Kemal û Mahsum, heyfa hemû şehîdan tev jî erdê rake!

Îro em dibînin ku, leşkerên Emrîka imperyalist êrîşê têne ser şoreşa Kurdistan a nujen; ango divêt em bizanibin ku, bilî kedxwarên Tirk, dijminên me yên din jî hene. Serokatiya hemû dijminên me Emrîka imperyaliste.

Şerê me şerekî dijware. Lê bila em rind zanibin ku, tu hêz, ne tenq û topên imperyalist û faşîstan û ne jî derfetên wan yên din nikarin şoreşa me têkbibin. Ev şoreş, bin rêberiya Partiya proletarya derketiye holê. Û bin rêberîkî netewî û qehreman pêşve diçe. Bin rêberiya Partiya Karkerên Kurdistan ber bi serfiraziyê ve diçe. Bin rêşanîkirina serokê me APO, rêya me ronî û zelale!..

– Bijî Serxwebûn!
– Bijî ERNK bin pêşengiya PKK!
– Bijî hevkarî û yekîtiya welatparezên Kurdistan!

14.8.1986-Berlîna Rojava
Ferhad Şêxo

Rûpeleka Berxwedana Çekdarî Ji Dîroka Kurdistana Bakûr (1833-1938)

Cankurd / 1986

– Birê Duwemîn –

Reşîd paşayê hov di bihara 1936'an de hêzên xwe yên leşkerî bi alîkariya waliyên Bexdad û Mûsilê ajot ser Kurdan. Waliyê Bexdad êriş bir ser bajarê Sulêmaniyê û ji dest mîrê Kurd Ehmed paşa, mîrê Baban girt û li şuna wî Kurdekî ajan bi navê Ebdillahê Baban danî.

Reşîd paşa hêzên xwe kirin du bir; birê yekemîn di bin serokatiya wî de bû û bi wî re waliyên Bexdad û Mûsilê rêya xwe birin ser bajarê Cizîrê, ji aliyê rojava ve, ku di wir de piştvanên mîrê Rewandizê mîrê Botan Bedirxan beg bişkînin. Birê dî jî, Reşîd paşa hin leşkerên xwe xiste bin serokatiya Hafiz paşayê xwînmij û ji aliyê bakur ve şande ser Xan Mahmûdê piştvanê Bedirxaniyan, bo ku li ser wan alîkariya Xan Mehmûd bibire. Armanca Stratejiya herdu hêzan ew bû; ku li bajarê Amediyê xwe bigihînin hevdu û zora Kurdan bibin.

Reşîd paşa dijminahiyên nava axayên Kurdan de ji xwe re kiribû çekên bênîşe û hinde serekên Kurdan ji xwe re kiribû xulam, bi nav û nîşanan kirîbû û bi hinek sozên vala wan xapandibû.

Di vir de em ji bîra nekin ku, dijminê gelan kolonyalîstê Îngiliz ji alîkarî û şewirî didan Reşîd paşa.

Êrişa Reşîd paşa bê wijdan bû. Şar û bajarên Kurdan, di nava Cizîrê û Diyarbekrê de tarûmar kir. Kuştin, sotin, talankirin û herivtin li her derekê belavkirin, û bi taybetî li gundê Hesnikê li ber çemê Diclê. Gelek mihan berxwedana Kurdan berdewam kir. Bedirxan beg li hêviya hêzên alîkar mabû, ew hêza berhev (Ji Kurd, Asûr û Ermeniyan) a ku di bin destê Xan Mehmûd de hebû. Lê rê di nava wan û Bedirxan de, ji aliyê Hafiz paşa hatibû birin, li ba gundê Tillo li ber çemê Botan, gava dikeve ser çemê Diclê. Xan Mehmûd li ber topên Hafiz paşa dêm nebû, loma ber bi çiyayê Artûşê ve çû û Bedirxan beg jî, ber bi çiyayê Godî ve çû.

Reşîd paşa bajarê Cizîrê da ber gulîan û topan. Her tiştê jîndar pelîxand, kevir li ser keviran nehişt û Tirkan hovberiya xwe bi her awakî nîşan dan. Ajan û xinizên Kurd jî ji dijmin re bûn rêber û cihên şoreşvanan ji dijmin re şanî kirin. Ev jî bû hoya zerar û ziyaneka mezin, ji hêzên berxwedanê re. Lê dîsa jî şerê partîzanî berdewam kir. Di çiyayên Kurdistanê de herroj êrîş li ser hêzên Osmaniyan dibûn. Mîr Muhemmedê Rewandizî hêzên xwe dicivandin ser hev bo berxwedanê. Di nava serekên Kurdan de aşitî peyda dikir. Berî ku hêzên Osmanî bigihin Amediyê, hêzeka ciwan di bin serokatiya birayê xwe amade kir. Lê mixabin! Di demeka kin de Osmaniyan destê xwe danîn ser Amediyê. Rêşîd paşa xwest ku tirsê têxîne dilê Kurdan. Gelek zana, serek û melayên Kurd civandin û li nêzikê gundê Kararabê bi hovîtî kuştin. Îsmayîl paşa yê Kurd, berpirsiyarê leşkerê Kurd bo standina Amediyê, ji nav hêzên xwe mirovek bi navê Cornagab şand bo kuştina Reşîd paşa, lê bizava wî bi ser neket.

Îsmayîl paşa xeber şand bo gelê bajêr, ku alîkariya dijmin nekin û piştre hêza xwe ajot ser Tirkan û Amedî ji dest wan vegirt. Tirkan, du-sê caran êrîş birin ser bajêr, lê dîsa jî dest vala vegeriyan. Îsmayîl paşa bi dilşahî çû Dihokê.

Reşîd paşa hêzên xwe civandin serhev. Amadekariya xwe ji êrîşeka din re kir. Ber Zaxo ve çû. Piştre êrîşê Akre kir û bi alîkariya xiyanetiya Zibariyan Akre careka din ji dest Kurdan girtin. Hingê di nava Tirkan û Rewandizê de, (Bargeha Kurdan a Stratejî û giringtirîn) çi kela di dest Kurdan de neman. Mîr Muhemmedê hişyar bû, dixwest ku Farisan û Tirkan berde hev, lê bizava wî bi serneket, ji ber ku:

a) Îngilîz û Ûrisan nedi xwestin ku, Îran alîkariya Kurdan bike; hikariya wan jî di siyaseta Îranê de zor xurtbû.

b) Îran bi xwe ji xurtbûna Kurdan ditirsî û çavên Farisan li karê Mîr Muhemmed bû û hişyar bûn; wan jî xwe ji aliyekê ve amade dikirin, bo pelixandina hêzên wî.

Dema ku Mîr Muhemmed amadeya xwe dikir, mîr Nîzamê Azerî êrîş ji paşve anî ser Kurdan û bi alîkariya Ûrisan, 1.500 gulleyên topan û bi 10.000 serbazan êriş bir ser Kurdan.

Îngilîz ji aliyê diplomasî ve bizavên xwe bo berhevhatina Tirkan û Farisan dikirin. Ji ber ku tirseka wan ji Ûrisan hebû û xwestin bi Tirkan û Farisan rê li pêş wan di wê heremê de girêdin. Hinde gavên aşitiyê di nava Reşîd paşa û Nîzamê Azerî de, bi nevberiya Kapitan SHELL pêdabûn. Hema mîr Nîzamê bê tewat bû, dixwest ku Kurdistanê berî Tirkan zeftbike.

Mîrê Rewandizê kete deraxekî zor teng û dijwar. Lewma di cih de tektîka xwe guhart: Di wê demê de bargeha mîr Nîzam li Lahîcanê bû. Mîr Muhemmed apê xwe şande ba wî û bi apê xwe re gelek diyarî şandin, bi armanca ku alîkariya Farisan bi Tirkan re nebe û şer di nava Kurdan û Îraniyan de raweste. Mîr Muhemmed soz da ku Salyanê bide Îranê. Mîrê Azerî diyarî standin û pêşniyarên Kurdan li erdê xistin. Guh neda sozên Mîr Muhemmed. Danûstandina xwe ji bi Tirkan re berdewam kir, ku herdu hêzên wan bi hevre êrîş bibin ser Kurdan. Lê weke gurên ku li ser pazekî şerê hevdu dikin, heryekî ji wan xwest paraka mezintir ji Kurdistanê bistîne û wilo weke hercar, heryek ji xwe re dibezî.

Mîr Nîzam ji aliyê xwe ve êrîşê Mîr Muhemmed kir û Kurd ji nav gelên heremê derxist. Mal û êlêd wan talan kir û bi taybetî malên wan Kurdên ku seriyên xwe ji Osmaniyan re daxistibûn. Ev jî ji Tirkan re qerezî bû. Çavên gurên Tirk, hîn bêhtir sorbûn û êrîşê Gumreh kirin.

Mîr Muhemmed îcar kete nava du agirên mezin. Ji berxwedanê pêve tu çare bo jînê nema bû. Bi lezûbez rê û kolanên ku dihatin Rewandizê, bi hêzên xwe yên mêrxas li hember êrîşbazan kirin dîwarên berxwedaneka bênîşe. Birayê wî Ehmed beg li geliya Elî begê û li ber çemê Herir, bi hêzeka ji 1.000 serbazî, leşkerê Tirk şûn ve vegerand.

Reşîd paşa dizanî ku birina zora Kurdan bi leşkerî zehmete û wê ziyaneka mezin bigihîne leşkerê Tirk, lewma debana siyasetê dij mîr Muhemmed derxist qada şer. Wî dizanî ku mîr Muhemmed miroveki dîndar û xwudapereste. Ji wî re nameyeka aşitiyê hinart, tê de got ku serhildan li dijî sultanê Musilman kifr û cînayete. Hinde melayên Kurd jî name bihîstin û hema di cih de ji mîrê xwe xwestin ku ew dev ji şer berde û guhdariya melayê Xetî bike. Melayê Xetî ji weke dîrokvan dibêjin; miroveki ajan bû, ji Tirkan re kar dikir û bibû mezinê melayên Kurd. Mîr Muhemmed û melayê Xetî li dij hev rabûn. Mîrê me şerkir û melayê me fetwa derxist, ku şerê azadiya Kurdan dij dînê me ye. Agireki hêgin û bi alev kete nava Kurdan. Bi hezaran serbazên Kurd deban ji dest xwe avêtin û nema şerkirin.

Di havîna 1836'an de av û xwarin li ba Kurdan neman. Reşîd paşa piştî şerekî piçûk derbasbû Rewandizê û dest bi talanê kir, bêyî ku kes bêje ma eve mafê sultanê Musilman?!

Mîr Muhemmed hat girtin û ew şandin Stanbolê. Sultan Mehmûdê duwemîn ew "efû" kir û destûr dayê, ku vegere mala xwe. Lê fermana Tirkan ew bû, ku miroveki mîna wî di nava Kurdan de tunebe. Li rêya vegerê, li nêzîkî Trabzonê mîrê Kurd bi xinizî û kêmanî hate kuştin.

Di berxwedana Kurdan de, serhildana mîren Kurd de gelek zordarî hatin ser gelê me. Hema di şerekî tenê de 15.000 Kurd hatin kuştin. Bi hezaran bi mal û êlêd xwe ve hatin dûrxistin; xwas, birçî û tazî, jin û zaro li ser rêya surginiyê ketin û mirin. Piştî kuştina mîrê Kurd li kela Aqçedaxê di bihara 1838'an de jinên wan şandin Melatiyê û zaro şandin Stanbolê, ku ji xwe re bikin cahş û ajan. Dîrokvanê Almanî ê leşkerî Moltke li ser hovîtiya Tirkan gelek tişt gotiye; dibêje ku Hafiz paşa ferman da serbazên xwe bo kuştina xelkê gundekî Kurdan. Bê wijdan û bê mirovî, zaro, jin û kal bi sungiyan hatin çirandin û serjêkirin. Diviyabû ku her serbazek guhên kuştiyan bîne û li ser karê xwe peran bistîne. Helbet wê Tirk îroj bêjin ku, "em ji esl û neslê gurin."

V.N. GİAP'ın Halk Savaşı, Halk Ordusu kitabından bir bölümü, UKM'nin sorunlarına ışık tutacağı amacıyla olduğu gibi yayınlıyoruz.

PARTİMİZ DÜŞMANA KARŞI SİLAHLI AYAKLANMA İÇİN HAZIRLIĞI VE AĞUSTOS 1945 GENEL AYAKLANMASINI BAŞARIYLA YÖNETTİ

2. Ağustos genel ayaklanması zafere ulaştı, çünkü Parti Merkez Komitesi bir yandan yukarıda anlatılan devrimci görevdeki yön değişikliğini çizerken, öte yandan mücadele biçimlerindeki değişikliği tam zamanında yaptı ve düşmana karşı silahlı ayaklanma için hazırlık meselesini ön plana çıkardı.

Düşmana karşı siyasi mücadeleden silahlı mücadeleye geçiş, uzun bir hazırlık dönemini gerektiren, büyük bir değişiklikti. Eğer ayaklanma bir sanat ise, bu sanatın temeli, her aşamadaki siyasi duruma uygun mücadele biçimleri kullanmayı, her dönemde siyasi mücadele biçimleriyle silahlı mücadele biçimleri arasında doğru bir ilişki kurmayı bilmektir. Başlangıçta, siyasi mücadele temel görev, silahlı mücadele ikincil bir görevdi. Tedricen, hem siyasi mücadele, hem de silahlı mücadele eşit derecede önem kazandı. Daha sonra, silahlı mücadelenin baş rolü oynadığı döneme geçtik. Fakat bu dönemde bile, silahlı mücadelenin ne zaman sadece bir bölgede, ne zaman bütün ülkede başrolü oynadığını açıkça tayin etmemiz gerekti. Çalışmamız ve örgütlenme biçimlerimizle ilgili yol gösterici ilkeleri açıkça ortaya koymak için, mücadele biçimleriyle ilgili yol gösterici ilkeye dayanmak zorundaydık. O günkü durumda, düşmanla aramızdaki mücadele, son derece güç ve şiddetliydi. Mücadele örgütlenmedeki kılavuzluk doğru olmasaydı, yani hem kararlılık ve dikkatlilik, hem de öznel şartları değerlendirmeyi bilmede ve devrimci güçlerle karşı-devrimci güçleri karşılaştırmada kılavuz ilkeyi doğru olarak izelememiş olsaydı, mutlaka büyük güçlüklerle ve yenilgiyle karşılaşırdık. Silahlı ayaklanma için hazırlıkta doğru önderlik, ayaklanmayı başlatma zamanı gelene kadar devrimci

güçlerin sürekli ve zamanında gelişmesini sağlamak zorundaydı.

Merkez Komitesinin 8. toplantısında açıkça işaret edildiği gibi, "Güçleri bir ayaklanmaya hazırlamak için, Partimiz şunları yapmak zorundadır:

"1- Milli kurtuluş örgütlerini geliştirmek ve sağlamlaştırmak.

"2 - Örgütleri kentlere, iş yerlerine, madenlere ve tarlalara yaymak.

"3 - Örgütleri devrimci hareketin hala güçsüz olduğu bölgelere ve azınlık alanlarına yaymak.

"4 - Parti üyelerinin kararlılık ve fedakarlık ruhunu çelikleştirmek.

"5 - Parti üyelerinin her durumda yöneticilik görevlerini yerine getirebilmeleri ve şartlara göre davranabilmelerini sağlamak için gerekli yetenek ve tecrübeye sahip kılmak.

"6 - Küçük gerilla grupları ve asker örgütleri kurmak..."

V. İ. Lenin, devrimci mücadele, *"bir darbeye değil, yığınların devrimci hareketine dayanmalıdır,"* diyordu. Düşmana karşı silahlı ayaklanma hazırlıklarından ve ayaklanmadan söz etmek, yığınların siyasi hareketine önem vermeyeceğiz demek değildir; aksine, devrimci yığınların yürüttüğü derin ve geniş bir siyasi hareket olmaksızın ayaklanma, zafere ulaşamaz. Bundan dolayı, düşmana karşı silahlı ayaklanmayı iyi hazırlamak için en önemli ve en zorunlu görev, yığınlar arasında propaganda yapmak ve onları örgütlemek, "milli kurtuluş örgütlerini geliştirmek ve sağlamlaştırmaktı." Ancak güçlü siyasi örgütler temeli üzerinde, yarı-silahlı örgütler kurulabilir; devrimci yığınlarla sıkı bağları olan gerilla grupları ve gerilla birlikleri örgütlenebilir; faaliyetleri ve gelişmeleri artırabilir.

İlk yıllarda, yığınların siyasi hareketi, yeteri kadar güçlü değilken ve düşman kuvvetleri hala yıkılmaz gibi dururken, yığınların siyasi seferberliği, silahlı ayaklanmaya hazırlığın temel görevi sayılmak zorundaydı. Yığınlar arasında propaganda ve örgütlenme, ülkenin her yerinde, özellikle belirleyici öneme haiz kilit noktalarında yürütüldü. Bir süre sonra Parti Merkez Komitesi, iki merkezi alan Bac Son-Vu Nhai ve Cao Bang olmak üzere, Viet Bac dağlık bölgesini silahlı üs bölgesi olarak tayin etti. O günkü şartlar altında, silahlı üsler gizli tutulmak, devrimci hareketin sağlam ve yığın örgütlerinin güçlü olduğu yerlerde kurulmak zorundaydı; yığınların siyasi örgütleri temeli üzerinde savunma grupları ve savaşçı savunma grupları(1*) kuruldu. Bunlar daha sonra büyüyerek bölgesel silahlı gruplar ya da tamamen veya kısmen üretimden bağımsız silahlı müfrezeler ve giderek daha büyük gerilla birlikleri halini aldılar. Yeraltında çalışan takımlar, yeraltı askeri takımları, silahlı baskın takımları, yerel silahlı gruplar ve müfrezeler zamanla ortaya çıktı. Faaliyetler için en uygun kılavuz ilke, *silahlı propaganda idi,(2*) siyasi faaliyetler, askeri faaliyetlerden daha önemli ve savaşmak, propagandadan daha önemsizdi, silahlı faaliyetler*, siyasi üsleri korumak, sağlamlaştırmak ve geliştirmek için kullanılıyordu. Siyasi üsler bir kere sağlamlaştırılıp geliştirilince, bir adım daha ileri giderek yarı-silahlı ve silahlı kuvvetlerin sağlamlaştırılması ve geliştirilmesine geçtik. Propaganda faaliyetlerinin merkezi noktaları ve vatan hainleri bakımından bütün bunlar, büyük bir gizlilik içinde olmak zorundaydı. Askeri saldırılar, son derece gizli tutuldu ve büyük bir hızla yürütüldü. Hareketleri bir hayalet

Devamı 24. sayfada